11 Δεκεμβρίου 1930

ΕΤΟΣ Δ' — ΑΡ. 166

Εβδομάς

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΝΟΔΕΙΑ

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

ΜΕ ΤΑΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΠΑΡΑΛΑΒΑΣ
ΣΥΝΕΠΛΗΡΩΘΗΣΑΝ ΟΛΑ ΤΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΜΑΣ

ΑΝΔΡΙΚΑ ΕΙΔΗ MODERNES

ΓΡΑΒΑΤΕΣ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

ΔΩΡΑ ΕΟΡΤΩΝ ΠΡΟΣΙΤΑ & ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

ΒΑΖΑ — ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΕΣ — ΛΑΜΠΕΣ — ΜΑΧΑΙΡΟΠΗΡΟΥΝΑ

CHRISTOFLE & KRUPP

SERVICES ΠΟΤΗΡΙΑ & ΠΙΑΤΑ

SERVICES ΤΕΪΟΥ ΙΑΠΩΝΙΚΑ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ
ΚΑΙ ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΑ ΕΠΙΠΛΑ ΚΑΙ ΚΑΘΕΚΛΑΙ "THONET,,

ΡΑΚΕΤΕΣ & ΤΟΠΙΑ "SLAZENGER'S,,

ΕΙΔΗ SPORT

Η ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

ΚΑΙ

ΟΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΕ ΔΙΑ CONFORT & ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΙΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΜΕΧΡΙ ΚΟΥΖΙΝΑΣ

Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΑΣ ΑΓΟΡΑΖΕΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ
ΤΟΥΤΟ ΜΑΣ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΩΛΟΥΜΕΝ ΠΟΛΥ ΕΥΘΗΝΑ

Τρώγοντες, καὶ μὴ τρωγόμενοι!...

Πρὶν μπῶ στὸ θέμα μου, θἄπρεπε — αὐτὸ τοὐλάχιστο ὑπαγορεύει ἡ στοιχειώδης συναδελφικὴ ἀβροφροσύνη καὶ ἀπαιτεῖ τὸ ἐξ ἴσου στοιχειῶδες τἄκτ — νὰ σᾶς ὁμολογήσω κάτι. Κι' αὐτὸ τὸ «κάτι» εἶνε πὼς ὁ σημερινὸς τίτλος τῆς σελίδος μου δὲν εἶνε, — οὔτε πολύ, οὔτε λίγο . . . — δικός μου!

Τὸν δανείστηκα, ἢ τὸν ὑπεξήρεσα — χαρακτηρίστε το ὅπως σᾶς ἀρέσει καλλίτερα — ἀπὸ ἕνα καλαμποῦρι ξένο.

Καὶ τώρα, ὕστερα ἀπ' τὴν ὁμολογία μου αὐτή, πού, πιστεύω, θἄναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ μοῦ συγχωρέσῃ ὁ ἀγαπητὸς κι' ἐκλεκτὸς συνάδελφος τὴν «ἄνευ ἀδείας τοῦ συγγραφέως» καὶ τὴν «ἄνευ καταβολῆς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου δριζομένων συγγραφικῶν ποσοστῶν» ἐκμετάλλευσιν τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας του, ἅς προχωρήσουμε παρακάτω.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἅς πάρουμε μὲ δυὸ λόγια τὸ χρονικὸ τῆς ὑποθέσεως:

Ἕνα χλιαρὸν ἀπόγευμα τοῦ Νοεμβρίου — ὅπως θὰ ἤρχιζε διήγημά τι ἢ ἀφήγημα ἢ καὶ μυθιστόρημα εἰς εἰκονογραφημένα καθημερινὰ φυλλάδια τῆς μιᾶς δραχμῆς — εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἑταιρείας Ἑλλήνων Θεατρικῶν Συγγραφέων, καμμιὰ δεκαριὰ ἄνθρωποι, μόλις καὶ μετὰ βίας διακρινόμενοι ἀλλήλων, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σταχτιὰ σύννεφα τῶν τσιγάρων καὶ ἑνὸς πούρου — ἀπαραιτήτου προϋποθέσεως διὰ τὴν σκηνικὴν δημιουργίαν ἐνδιαφερούσης συγγραφικῆς ἀτμοσφαίρας συνεδριάσεως — προσεπάθουν νὰ βροῦν τὴν λύσιν ἑνὸς φλέγοντος ζητήματος, λύσιν ἡ ὁποία θὰ ἔπρεπε νὰ ἱκανοποιῇ πλήρως ὄχι μόνον τὰ γοῦστα τῶν δέκα αὐτῶν κυρίων, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑπολοίπων ὑπερεκατὸν περίπου μελῶν — ὅσοι δηλαδὴ εἶνε καὶ οἱ συγγραφεῖς — ἤτοι μὲ ἄλλα λόγια, προσεπάθουν νὰ βροῦν ἑκατὸν δέκα λύσεις γιατί, ὡς γνωστόν, κάθε συγγραφεὺς ἔχει καὶ μιὰ λύσι δική του, ἢ νομίζει ὅτι ἔχει...

Κι' οἱ δέκα αὐτοὶ κύριοι δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔχαναν τὸν καιρό τους συζητώντας. Εἶχαν ἤδη κατασπαταλήσει ἐπὶ ἀρκετὲς ἡμέρες, ἀρκετότερες ἀκόμη ὧρες. Εἴπαμε ὅμως πὼς τὸ ἐγχείρημα δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο. Ἑκατὸν δέκα ἀπόψεις, ἑκατὸν δέκα γνῶμες, ἑκατὸν δέκα λογίδρια, καὶ ἄλλα τόσα ἀντιλογίδρια καὶ ἀντιγνωμίες, ὄχι μόνον φτάνουν ἀλλὰ καὶ περισσεύουν γιὰ νὰ ἐπιδεινωθῇ ἡ κατάστασις.

Κρίνω περιττὸ — δὲν θὰ ὠφελοῦσε ἄλλωστε σὲ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ σᾶς σκοτίσῃ — νὰ μεταφέρω ἐδῶ ἔστω καὶ μερικὲς ἀπὸ τὶς συζητήσεις ποὺ ἔγιναν. Μέσα σ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν κυκεῶνα τῶν σκέψεων καὶ τῶν συσκέψεων, εὐτυχῶς — τόσο γιὰ μᾶς, ὅσο καὶ γιὰ σᾶς — πετάχτηκε ξαφνικὰ μιὰ γνώμη.

Στὸ σημεῖο αὐτό, θἄθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ κρατήσω αὐστηρὰν ἐχεμύθειαν ὡς πρὸς τὴν πατρότητα τῆς Κυρίας αὐτῆς Γνώμης, κι' αὐτὸ γιατὶ θὰ κινδυνεύαμε νὰ βρεθοῦμε ἀντιμέτωποι μὲ ἑκατὸν δέκα γνησίους ἢ θετοὺς πατέρες, ποὺ θὰ διαφιλονικοῦσαν ὁ καθένας τὴν τιμὴ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Τῆς παρενθέσεως ταύτης γενομένης, ἅς ἐπανέλθουμε στὴν γνώμη.

Ἡ Κυρία λοιπὸν αὐτὴ γνώμη ἦταν ἡ ἀκόλουθη: νὰ μαζεύωνται οἱ συγγραφεῖς μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα σ' ἕνα κέντρον, νὰ τρῶνε ὅλοι μαζὶ σ' ἕνα κοινὸ τραπέζι, καὶ 'κεῖ ἀποβάλλοντες τὴν σοβαροφανῆ καὶ αὐστηρὰν συγγραφικὴν τήβεννον καὶ ἐπιτρέποντας στοὺς μῦς τῶν προσώπων των νὰ κινοῦνται πιὸ ἐλεύθερα, πιὸ εἰλικρινὰ καὶ φυσικά, ἔστω κι' ἄν μ' αὐτὸ θὰ κινδύνευαν νὰ γελάσουν ἀκούοντες μιὰν εὐφυολογίαν συναδέλφου των ἢ νὰ φανερώσουν τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῆς ὀρθῆς σκέψης του, νὰ μιλοῦν σὲ τόνον φιλικόν, συναδελφικὸν καὶ νὰ προσπαθοῦν, μεταξὺ ἑνὸς ποτηριοῦ κρασιοῦ καὶ τοῦ μειδιάματος μιᾶς χαριτωμένης κυρίας, μεταξὺ ἑνὸς καλὰ σερβιρισμένου φαγητοῦ καὶ τῆς εὐθυμης μουσικῆς ἑνὸς τραγουδιοῦ, μεταξὺ μιᾶς ἀστειότητος κι' ἑνὸς κοσμικοῦ κομπλιμέντου, νὰ συνδιαλέγωνται καὶ γιὰ τὰ σοβαρότερα ἀκόμα ζητήματα, χωρὶς ὑστερισμούς, χωρὶς προσβεβλημένα — ἴσως καὶ κατὰ φαντασίαν — φιλότιμα.

Κι' ἡ γνώμη αὐτὴ γίνηκε παραδόξως πως—ἀμέσως ἀποδεκτή. Καὶ ἐπειδή, ὡς γνωστόν, τὸ «σίδερο ζεστὸ χτυπιέται» ὡρίσθη ἀμέσως ἡ πρώτη συγκέντρωσις, ὁ τόπος, ὁ χρόνος καὶ ἡ ὑπόλοιπες μικρολεπτομέρειες.

Κι' ἔτσι Θεοῦ θέλοντος καὶ συγγραφέων εὐδοκούντων, τὴν περασμένη Τετάρτη καὶ περὶ ὥραν ἑνάτην — λεπτομέρειαι ἀνήκουσαι, καὶ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγραφόμεναι, εἰς τὴν ἱστορίαν — ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον οἱ συγγραφεῖς κατήρχοντο τὰς βαθμίδας ὑπογείου ρεστωρὰν ὀνόματι «Νιρβάνα» — ἐκλεγέντος ἴσως χάριν τῆς συνωνυμίας του πρὸς ἐκλεκτὸν ἐπίσης συγγραφέα—καὶ «στρογγυλοκάθηντο» γύρω ἀπὸ τὴν κοινὴν συμποσιακὴν τράπεζαν.

Περιττὸν βέβαια κρίνω — ἅς μοῦ ἐπιτραπῇ καὶ ἄλλη παρένθεσις — νὰ σᾶς πῶ πὼς γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι τῶν συγγραφέων εἶχαν ἀπὸ νωρὶς — ἄγνωστον πῶς πληροφορηθέντες τὸ γεγονὸς — σπεύσει νὰ καταλάβουν τὰ τραπεζάκια τῆς «Νιρβάνας» ἕνα σωρὸ κόσμος φιλοτέχνων, θεατροφίλων, φιλολογούντων, περίεργοι νὰ ἀκούσουν καί, πρὸ παντός, περίεργοι νὰ δοῦν — δευτέρα ἐκμετάλλευσις τοῦ ξένου καλαμπουριοῦ — συγγραφεῖς τρώγοντας καὶ μὴ τρωγομένους μεταξύ τους! . . .

Καὶ ὡς ἦτο ἑπόμενον, τὸ γεῦμα ἐσημείωσε πρωτοφανῆ ἐπιτυχίαν ἁρμονίας ἀπόψεων, γνωμῶν καὶ κεφιοῦ.

Τὸ σπουδαιότερον ὅμως ἀπ' ὅλα, ἦταν ὅτι κατώρθωσαν νὰ τεθοῦν — θαῦμα ἐπιτυχίας ταχύτητος — ἡ βάσεις μιᾶς πιὸ ὠργανωμένης ἀκόμη συμποσιακῆς καὶ φιλολογικῆς συνεργασίας.

Κι' ἔτσι, ἀπὸ σήμερα, οἱ συγγραφεῖς μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ πὼς ἔκαναν τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ μιὰ ἀδελφικώτερη καὶ εἰλικρινέστερη συνεργασία, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ὠφελήσῃ τόσο αὐτοὺς ὅσο καὶ τὸ κοινὸν ποὺ τοὺς παρακολουθεῖ καὶ ποὺ πάντα αὐτὸ πληρώνει τὰ σπασμένα . . . ὄχι τῶν γευμάτων, ἀλλὰ τῶν θεατρικῶν «πρεμιερῶν».

Ἀπὸ σήμερα οἱ συγγραφεῖς θὰ μποροῦν ν' ἀκούουν τὶς γνῶμες τῶν συναδέλφων των γιὰ τὰ ἔργα τους, νὰ τὶς συζητοῦν, νὰ τὶς ἀντικρούουν — πάντοτε μὲ τόνον φωῆς προσαρμόζοντα πρὸς τὰ μειδιάματα τῶν ἀντιπροσω-

Κα Λάσκαρη — Κος Μ. Λιδωρίκης — Δνὶς Ἑλ. Λάσκαρη — Κος Ἠλ. Βουτεριδης — Κος καὶ Κα Σπ. Μελᾶ — Κα Νίκβα — Δνὶς Μ. Λάσκαρη — Κος Ν. Λάσκαρης

πων τοῦ ὡραίου φύλου — καί, τό σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα, νὰ προφυλάσσωνται ἀπὸ τὰ λάθη τους ποὺ στοργικὰ καὶ μὲ πραγματικὸ ἐνδιαφέρον θὰ σπεύδουν οἱ ὑπόλοιποι συνάδελφοί τους νὰ τοὺς ὑποδείξουν

Μὰ ἐκτὸς ἀπ' αὐτό — πού, κατὰ τὴν δική μου γνώμη, εἶνε καὶ τὸ σπουδαιότερο — θὰ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ ἐμφανισθοῦν νέα ἔργα, νέες τάσεις, νέες κατευθύνσεις, νέοι συγγραφεῖς πού, ἴσαμε σήμερα, ἡ τακτικὴ τῆς σιωπῆς ποὺ ἀκολουθοῦσε ἡ μεγαλείτερη μέρις τῆς κριτικῆς, γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους, τοὺς ὑποχρέωνε νὰ μένουν ἄγνωστοι στὸ μεγάλο κοινόν, τοὺς καθυστεροῦσε τὴν εὐκαιρία τῆς γνωριμίας τῶν ἔργων των μὲ τὰ φῶτα τῆς ράμπας τῶν κεντρικῶν θεάτρων.

Μὰ κι' ἐκτὸς ἀπ' ὅλα αὐτὰ — ὑπάρχουν βλέπετε πολλὰ «μὰ» — δίδεται ἡ εὐκαιρία στοὺς συγγραφεῖς νὰ γνωρισθοῦν μεταξύ τους καὶ στὸ μεγάλο κοινὸ νὰ τοὺς γνωρίσῃ κι' αὐτὸ ἀπὸ κοντά, νὰ μιλήσῃ μαζύ τους, νὰ πῇ τὴς γνῶμες του, γιατὶ σιγὰ-σιγὰ — πραγμα ποὺ τὸ εὔχομαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ — στὰ γεύματα αὐτὰ θὰ μποροῦν νὰ λαμβάνουν μέρος κι' ὅλοι ὅσοι ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸν ἄλφα ἢ βῆτα λόγο μὲ τὸ θέατρο καὶ μὲ τοὺς ἐργάτες τοῦ θεάτρου. . .

Μὰ καὶ πάλιν ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ ὅλα — μὴ φοβᾶσθε, εἶνε ἡ τελευταία ἐπανάληψις τοῦ διαβολεμένου αὐτοῦ «μὰ» — μιὰ φορὰ τὴν βδομάδα, θὰ μποροῦν στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς οἱ συγγραφεῖς — χωρὶς καμμιὰ

ἀξίωση καλαμπουριοῦ — νὰ τρῶνε . . . χωρὶς νὰ τρώγωνται. . .

Λήμης Νίκβας

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΕΝΑ ΔΕΙΛΙΝΟ ΣΕ ΚΑΠΟΙΑ ΓΚΑΡΣΟΝΙΕΡΑ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ διήγημα

ΚΩΣΤΗ ΜΠΑΣΤΙΑ

ΜΕ ΤΗΝ Κ^Α ΑΓ. ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΗΛ

Τὸ τελευταῖο μέρος τῆς καμπάνιας

ΣΝΟΜΠ

ΕΝΑ ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΑΩΡΟ ΜΕ ΤΗΝ

ΚΟΥΛΑ ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ

ΣΠΟΡΤΣΜΑΝ

ΔΗΜ. ΚΑΡΑΜΠΑΤΗΣ

ΖΩΝΤΑΝΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ ΤΟ ΕΝΑΤΟΝ ΘΑΥΜΑ

Στὸ Μπουλβὰρ-ντὲ-Κατυσίν, λίγον καιρὸ μετὰ τὴν περίφημη ἔκθεση τοῦ Παρισιοῦ τοῦ 1900, σ' ἕνα καφενεῖο ποὺ δὲν ὑπάρχει τώρα πιά, τὸ «Γ'κράν-Καφὲ», ὑπῆρχε κάθε μέρα ἀφάνταστος συνωστισμὸς κόσμου. Οἱ ξένοι καὶ οἱ περαστικοὶ ταξιδιῶτες, στεκόντουσαν κατάπληκτοι καὶ ρωτοῦσαν τί συνέβαινε. Τοὺς πληροφοροῦσαν τότε ὅτι στὸ ὑπόγειο τοῦ καφενείου, εἶχεν ἐγκατασταθῆ μιὰ ἐφεύρεση καταπληκτική, μιὰ ἐφεύρεση ποὺ ἦταν φυσικὸ νὰ χαλάσῃ κόσμο....

—Μὰ τί εἶναι τέλος πάντων ; ρωτοῦσαν οἱ πιὸ ἀνυπόμονοι.

—Νά.... Εἶναι κάτι ζωγραφιὲς ποὺ κινοῦνται, ποὺ ἔχουν ζωὴ σὰν ἄνθρωποι ἀληθινοί....

Ἡ ἐφεύρεση αὐτὴ ἦταν ὁ κινηματογράφος. Ὁ κινηματογράφος—κ' ἂς λὲν ὅ,τι θέλουν οἱ ἀντίπαλοί του—ὑπῆρξε—καὶ εἶναι—ἕνα πραγματικὸ σχολεῖο. Στὸ αὐτοκίνητο καὶ στὸν κινηματογράφο ὀφείλεται ὁ τόσο γρήγορος ἐκπολιτισμὸς χωρῶν ποὺ ὡς τὰ χθὲς ἀκόμη ἐθεωροῦντο ἀπολίτιστες.... Τὸ αὐτοκίνητο ἔφερε τὸ χωριὸ κοντὰ στὴν πόλη.... Κι' ὁ κινηματογράφος ἀνέλαβε νὰ συγκινήσῃ καὶ νὰ διδάξῃ τὴ μεγάλη μάζα. Ἀνέπτυξε τὴν καλαισθησία της. Τὴν ἔφερε σιμὰ σὲ ἀριστουργήματα ξένης φιλολογίας ποὺ οὔτε θὰ τολμοῦσε νὰ τ' ἀντικρύσῃ ἄλλοτε... Τὴν ἔκανε νὰ γνωριστῇ μὲ ξένους κολοσσοὺς τῆς τέχνης, μὲ πρόσωπα καὶ πράγματα ποὺ μόνο ἀπὸ τὰ βιβλία εἶχε μιὰν ἀμυδρὰ ἰδέα. Ἐπλούτισε τὸν ἐσωτερικὸ κόσμο τοῦ λαοῦ. Τὸν ἐμόρφωσε.

Ὁ κινηματογράφος, βέβαια, ὑπέστη μεγάλη ἐξέλιξη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐφιλοξενεῖτο στὸ ὑπόγειο τοῦ «Γ'κράν-Καφὲ» ἕως σήμερα. Μέσα σὲ λίγους μῆνες, ἀπὸ «βουδὸς» ἔγινε ἠχητικὸς καὶ ὁμιλῶν. Μιὰ πραγματικὴ ἐπανάσταση. Σήμερα, ἡ ἀνθρώπινη φωνὴ ἀποδίδεται τόσο καθαρὰ ὅσο καὶ ἡ ἀνθρώπινη φωτογραφία.

Νὰ ὅμως ποὺ καὶ ἡ τελευταία αὐτὴ ἐφεύρεση, ποὺ ἐθεωρεῖτο ἀκαταμάχητος, θ' ἀναγκαστῇ νὰ παραμερίσῃ. Δὲν θάχῃ ἀνάγκη πιὰ κανένας νὰ παρακολουθῇ τοὺς κινηματογράφους, νὰ κλείνεται μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ «σινεμὰ» γιὰ νὰ δλέπῃ καὶ ν' ἀκούῃ τὴς ταινίες. Ὁ κινηματογράφος θὰ ἔρθῃ .... μέσα στὸ σπίτι του. Θὰ μπορῇ ν' ἀκούῃ καὶ νὰ δλέπῃ τὰ ἐξωτερικὰ γεγονότα χωρὶς φίλμ καὶ χωρὶς δίσκους. Τὰ τελευταῖα πειράματα τοὺλάχιστον ποὺ ἔγιναν στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὸ Παρίσι τῆς νέας ἐφευρέσεως—τῆς ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ—στεφθῆκαν ἀπὸ τέτοια ἐπιτυχία, ὥστε μποροῦμε ἀπὸ τώρα νὰ λέμε ὅτι ὅπως τὸ ραδιόφωνο, στὰ 1930, ἄρχισε νὰ θέτῃ «ἐκποδὼν» τὸ γραμμόφωνο, ἔτσι καὶ ἡ τηλεόρασις, στὰ 1931, θ' ἀρχίσῃ νὰ θέτῃ «ἐκποδὼν» τὸν κινηματογράφο καὶ τὸ θέατρο.

Γιατὶ ἡ ἐφεύρεσις αὐτὴ ἔχει κι' αὐτὸ τὸ καλό: δὲν θὰ δλέπῃς καὶ δὲν θ' ἀκοῦς μόνο κινηματογραφικὰ ἔργα: θὰ μπορῇς νὰ παρακολουθῇς ἀπὸ τὸ σπίτι σου, ξαπλωμένος ἀναπαυτικὰ κοντὰ στὸ τζάκι, μὲ τὰ μάτια σου μὲ τ' αὐτιά, φυσικά, καὶ ὁλόκληρες παραστάσεις μελοδραμάτων, θεατρικῶν ἔργων καὶ τὴ συνεδρίαση τῆς Βουλῆς, τῆς ὁποίας τοῦ Ντέρμπυ, ἢ ἕνα μάτς φοὺτ-μπὸλ.

Ἂς ἐξηγηθοῦμε ὅμως σαφέστερα.

***

Στὴς 3 Νοεμβρίου τοῦ 1930, στὸ Μπουλβὰρ-ντὲ-Κατυσίν πάλι, καὶ—δὲς τί σύμπτωση !—στὴν ἴδια τοποθεσία ποὺ βρισκόταν πρὸ τριάντα χρονῶν τὸ «Γ'κράν-Καφὲ», σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα—στὸ μεγαλύτερο μέρος ὅπου γυρίστηκε ἡ πρώτη ταινία—ἔγινε τὸ πρῶτο δημόσιο πείραμα τηλεοράσεως. Ἡ τηλεόρασις, ἂς τὸ ποῦμε ἀπὸ τὴν ἀρχή, εἶναι, κατὰ βάσιν, ἕνας συνδυασμὸς ραδιοφώνου καὶ ραδιοφάσεως—ἀλλὰ μᾶς ἐπιτρέπῃ νὰ μεταχειρισθοῦμε τὴν ὀρολογία αὐτὸν ὅρο. Ὅπως δηλαδὴ οἱ ἤχοι μεταβιβάζονται μὲ κύματα, κατὰ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο, καὶ συγχρόνως μεταβιβάζονται ἡ εἰκόνες ! Θὰ ὁμολογήσετε πὼς ἔτσι κι' ἂν ὁ ἄνθρωπος ἔχει συνηθίσει νὰ ἀκούῃ καὶ νὰ δλέπῃ τὰ πιὸ καταπληκτικὰ πράγματα, τὴν καινούργια αὐτὴ ἐφεύρεση δὲν «τὴν χωράει ὁ νοῦς του»!... Θὰ πρέπει νὰ σεβασθῆτε ὅτι μεταξὺ καλλιτέχνου καὶ θεατοῦ ἡ μεσολαβεῖ πιὰ κανένα μεσάζον. Τίποτε.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρό, ἡ ἐφημερίδες θάχουν ὁλόκληρες σελίδες μὲ τὰ «θαύματα τῆς ἡμέρας» ὅλου τοῦ κόσμου ! (Πῶ νὰ μποροῦν τόσα θέατρα σὲ μιᾶ ἢ καὶ μιὰ πόλη !. . .) Θὰ κυτᾶτε τὴν ἐφημερίδα σας: «Τί παίζουνε ἀπόψε στὸ Κόβεν-Γκάρτεν, ἢ «Ἀμλέτο τοῦ Σαίξπηρ». «Ἄ ! Ὡραία ! Μ' ἕνα γύρισμα τῆς μανιβέλας θὰ φρόντισι μτροστά σας οἱ ἤθοποιοὶ ποὺ θ' ἀρχίσουν νὰ παίζουν τὸν «Ἀμλέτο».

Ἡ νέα ἐφεύρεση, φυσικά, δὲν ἀποκλείει τὴν καὶ τὴν κωμικοτραγικὴ τῆς ὄψη. Ἂς ποῦμε ἕνα ζεύγος, π. χ., θὰ ρωτᾷ τὸν σύζυγο :

—Ποῦ θὰ πᾶς ἀπόψε ;

—Ἄχ, ἔχω ξέρεις συνεδρίαση στὴν Βουλή τιρία.... Καὶ νάξερες τί κουφαστικὸς εἶμαι....

Ὁ σύζυγος φεύγει. Ἡ σύζυγος, ἀφοῦ σκέφτοντας τί νὰ κάνῃ γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα τῆς, συμβουλεύεται τὴν ἐφημερίδα καὶ ἀποφασίζει πὼς στὸ «Κὶς-Κὰτ» ἔχουν κάτι χαριτωμένα νούμερα. Ἀποφασίζει νά.... φύγῃ ἀμέσως καὶ καμπαρὲ στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ ἀποφασίσῃ ! Μά, θὰ μοῦ πῆτε, μιὰ κυρία.... θὰ πῶς πρόκειται ὅμως νὰ τὴ δῇ κανείς ; ... Ἀμ' ἔπος ἀμ' ἔργον, λοιπόν. Ἕνα γύρισμα τῆς μανιβέλας καί.... βλέπει τὸν σύζυγό τῆς, ν' ἀνοίγῃ σαμπάνια σ' ἕνα τραπέζι ἀνάμεσα σὲ δυὸ σιλφίδες τοῦ κέντρου.

Ἂς εἶναι ὅμως. Ἂς ἀφήσουμε τὴ χαριστικὴ ἄποψη τοῦ ζητήματος, κ' ἂς ἐπανέλθουμε στὴν ἐπιστημονική.

***

Ὅταν ἔγιναν τὰ πρῶτα ἐπιτυχῆ πειράματα

τῆς «τηλεοράσεως» στὴν Ἀμερική, οἱ διευθυνταὶ τῶν μεγάλων κινηματογραφικῶν οἴκων, ὅπως εἶναι ἑπόμενο, ἀνησύχησαν. Ἔβλεπαν τὴς ἐπαχειρήσεις τους — ἐπιχειρήσεις δισεκατομμυρίων — νὰ κινδυνεύουν σοβαρά...

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ πολλὲς συνεδριάσεις ποὺ ἔκαναν — κατὰ τὴς ὁποῖες συνεζητήθη ἀκόμη καὶ τὸ ἐνδεχόμενο ν' ἀγοράσουν τὴν ἐφεύρεση γιὰ νὰ τὴν ἀχρηστεύσουν — κατέληξαν στὸ ἑξῆς λογικώτατο συμπέρασμα: Ἡ «τηλεόρασις», πρακτικῶς, θὰ φέρῃ στὸν κινηματογράφο μεγαλείτερη ὠφέλεια παρὰ ζημία. Γιατὶ τὰ ἰδιωτικά, νὰ ποῦμε, μηχανήματα τηλεοράσεως θὰ εἶναι τόσο ἀκριβά, ὥστε δὲν θὰ εἶναι προσιτὰ στὸν πολὺ κόσμο... Κι' ἔτσι, τὸ πλῆθος θὰ καταφεύγῃ πάλι στὶς αἴθουσες τῶν κινηματογράφων, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἀντὶ νὰ δλέπῃ τὰ ἔργα σὲ ταινίες θὰ τὰ δλέπῃ παιζόμενα ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Ἡ μεγάλες κινηματογραφικὲς φίρμες τοῦ Χόλλιγουντ, θὰ ἐξασκολουθοῦν νὰ ἔχουν τὴν ἀποκλειστικότητα τῶν διαφόρων ἀστέρων τους, σκηνοθετῶν τους κτλ. Ἀνῆ ὅμως δλοι αὐτοὶ νὰ παίζουν μπρὸς στὸ φακὸ τῆς κινηματογραφικῆς μηχανῆς, θὰ παίζουν μπρὸς στὸ ἠχητικὸ καί.... τηλεοπτικὸ (τί νὰ γίνῃ ! δὲν βρίσκουμε ἄλλη λέξη !) μικρόφωνο. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ θ' ἀνανεωθῆ, φυσικά, γιὰ τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ θέαμα κι' ἔτσι ἡ εἰσπράξεις θὰ αὐξάνουν .... Δὲν ἀποκλείεται, ἄλλως τε, οἱ πομποὶ νὰ παίζουν ταινίες στὴν ὀθόνη ἡ ὁποῖες νὰ στέλνονται μὲ τὰ νέα κύματα στὶς αἴθουσες τῶν κινηματογράφων, ὁπότε ἁπλῶς καταργοῦνται τὰ ἀντίτυπα τῶν φίλμ.

Καμμιὰ ἄμεση ἀπειλή, λοιπόν, δὲν παρουσιάζεται: ἐναντίον τοῦ κινηματογράφου οὔτε ἀπὸ καλλιτεχνικῆς, οὔτε ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως.

Δὲ μένει λοιπὸν τώρα παρὰ νὰ δοῦμε ἐὰν ἡ τηλεόραση, ὑπὸ τὴ σημερινή της διαμόρφωση, εἶναι πρακτικὰ ἐφαρμόσιμος, ἐὰν δηλαδὴ μπορεῖ νὰ μεταφέρῃ ἀσφαλῶς καὶ καθὼς εἴπαμε σχετικὲς μεταβολές.

Ἰδοὺ τώρα πῶς ἀκριβῶς γίνεται ἡ «τηλεόρασις»:

Τὸ «πρὸς τηλεόρασιν» ὑποκείμενο τοποθετεῖται μπροστὰ σὲ μιὰ μαύρη κουρτίνα. Κατόπιν σβύνουν τὰ φῶτα. Ἀπὸ τὴν «καμπύνα» τῆς προβολῆς, μιὰν ἐξαιρετικὰ δυνατὴ ἀχτίδα φωτὸς διευθύνεται πάνω στὸ πρόσωπο ποὺ ὑφίσταται τὸ πείραμα. Ἡ φωτεινὴ αὐτὴ ἀχτίδα περνάει μέσα σ' ἕναν δίσκο τρυπητὸ ποὺ γυρίζει μὲ ταχύτητα δώδεκα γύρων στὸ δευτερόλεπτο.

Τὰ «φωτοηλεκτρικὰ κύτταρα» ποὺ ὑπάρχουν μέσα στὸ στούντιο συγκεντρώνουν τὸν εὐμετάβλητο αὐτὸν φωτισμό, ποὺ ἀντανακλᾶ ἀπὸ τὸ πρόσωπο ποὺ «τηλεοράται». Ἡ φωτεινὲς αὐτὲς «βαριατσόνες» μεταβάλλονται σὲ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, πού, μετὰ τὴ σχετικὴ μετατροπή, πηγαίνει καὶ φωτίζει τὴν ὀθόνη ἡ ὁποία βρίσκεται τέσσερα πατώματα πιὸ κάτω, στὴν ὑπόγειο αἴθουσα τοῦ θεάματος.

Ἡ τηλεόρασις εἶναι, καθὼς εἴπαμε ἤδη, ἠχητική. Ἕνα μικρόφωνο, τοποθετημένο κοντὰ στὸ «τηλεορώμενο» πρόσωπο μεταδίδει τὰ λόγια του στὴν αἴθουσα. Καί.... αὐτὸ εἶν' ὅλο !

Στὸ «Ὀλύμπια» ἕνεκα τῆς μικρᾶς ἀποστάσεως μεταξὺ στούντιο καὶ αἰθούσης προβολῆς, τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα τοῦ ἤχου, τῆς φωνῆς καὶ τοῦ φωτὸς μετεδόθη μὲ σύρματα.

Θὰ εἴστε τώρα δέβαια περίεργοι νὰ δῆτε τί εἶδαν τελοσπάντων οἱ θεαταὶ τοῦ «Ὀλύμπια».

Εἶδανε λοιπὸν καθαρότατα ἐπάνω στὴν ὀθόνη, τὸν «σανσονιὲ» ὁ ὁποῖος βρισκόταν στὸ τέταρτο πάτωμα, ἢ μᾶλλον τὸ κεφάλι του, ἀρκετὰ καθαρά. Τὸ τραγοῦδι ἀκούστηκε καθαρότατα. Ἡ εἰκόνα ὅμως, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν γινόταν θαμπή.... Παρ' ὅλες τὴς προσπάθειες τοῦ μηχανικοῦ, ἀνάβαν μερικὲς ἀμποῦλες περισσότερες .... Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει νὰ κάνῃ. Τὸ πείραμα, ὡς πρῶτο μάλιστα, ἐπέτυχε πληρέστατα.

Ἡ τηλεόρασις γίνεται τηλεκινηματογράφος ἐὰν μεταδοθῇ, κάθε δέκατο πέμπτο τοῦ δευτερολέπτου κ' ἀπὸ μιὰ ἀπὸ τὴς εἰκόνες ποὺ ἀποτελοῦν τὸ φίλμ.

***

Ἡ τηλεόρασις εἶναι δέβαια μιὰ ἐφεύρεση ποὺ βρίσκεται ἀκόμη στὰ σπάργανά της. Ὅλα τὰ κράτη ὅμως καταβάλλουν τέτοιες φροντίδες καὶ τόσα ἔξοδα γιὰ τὴν τελειοποίησή της, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς πολὺ γρήγορα θὰ τὴν δοῦμε νὰ θριαμβεύῃ.

Στὴν Ἀγγλία, ἐπὶ ἕνα χρόνο τώρα, κάθε μέρα, οἱ σταθμοὶ ραδιοφώνου τοῦ Λονδίνου Ρέτζιοναλ καὶ Μπροὐκμαν Πὰρκς κάνουν συγχρόνως, τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς, διάφορα πειράματα τηλεοράσεως. Ἡ εἰκόνα μεταδίδεται σὲ κῦμα 356 μέτρων, καὶ ὁ ἦχος σὲ κῦμα 261 μέτρων. Παρ' ὅλη τὴν τελειότητα τῶν σταθμῶν αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐστόλισαν ἑκατομμύρια, τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἦσαν ὡς τώρα καὶ τόσο περίφημα.

Τὰ τελευταῖα ὅμως ἐπιτυχῆ πειράματα τοῦ Μπέρντ στὸ «Ὀλύμπια» δείχνουν ἄλλη μιὰ φορὰ πὼς μὲ τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴν ὑπομονὴ ὅλα κατορθώνονται ...

Ὁ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Καθήμενοι σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα τοῦ σπιτιοῦ σας, θὰ μπορεῖτε νὰ βλέπετε καὶ νὰ ἀκούετε συγχρόνως ὅ,τι ἐνδιαφέρον γίνεται στὰ τέσσερα πέρατα τῆς οἰκουμένης : τὸ μάτς παγκοσμίου πρωταθλήματος τοῦ τέννις, τὴν τελετὴ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ Ἀγγλικοῦ Κοινοβουλίου, τὴν ἀναχώρησι τῶν ποδηλατιστῶν γιὰ τὸν «Γύρο τῆς Γαλλίας», μιὰ ἐπίσημη ἐπίσκεψι στὸν Λευκὸ Οἶκο . . .

ΑΠΟ ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΝΤΡΟΓΥΝΑΙΚΑ

Αὐτός.—Ὥστε λοιπόν, ὁ σύζυγός σας κατώρθωσε νὰ κόψῃ τὸν καπνό; Μπράβο! Γιατὶ χρειάζεται, ξέρετε, μεγάλη δύναμις θελήσεως γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ κανεὶς αὐτό...

Αὐτή.— Πράγματι.... Ἔχω σιδερένια θέληση ἐγώ!....

ΑΜΝΗΣΙΑ

Ὁ Α.—Θὰ πάω στὸν γιατρό.

Ὁ Β.—Γιατί;

Ὁ Α.—Ἀρχίζω νὰ χάνω τὸ μνημονικό μου. Δυὸ μῆνες ἔπειτα ἀπὸ ἕνα γεγονός, τὸ λησμονῶ.

Ὁ Β.—Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ, ἀλήθεια.... Μοῦ δανείζεις 100 δραχμές....Θὰ σοῦ τὶς δώσω ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες....

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Ὁ δικηγόρος.—Ὁ πελάτης μου, κύριοι δικασταί, ἔχει πολὺ μικρὴ διανοητικὴ ἀνάπτυξη καὶ σχεδὸν δὲν ξέρει τί κάνει...

Ὁ κατηγορούμενος (μὲ θυμό).—Τὴν ἀπόδειξη τὴν ἔχετε πρόχειρη, κύριοι δικασταί ; ἀφοῦ ἐδιάλεξα συνήγορο τὸν κύριο!

ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ !

Μπρὸς στὴ θυρίδα τοῦ ταχυδρομείου ὅπου πουλοῦν γραμματόσημα:

—Κάνατε λάθος στὰ ρέστα.

—Σωστὰ σοῦ τὰ ἔδωσα. Σὺ τἄχασες. Ξεφορτώσου με....

—Ἀντίο σας. Μοῦ δώσατε εἰκοσιπέντε δραχμὲς παραπάνω!....

—□□—

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Γίνεται μιὰ κλοπὴ στὸ σπίτι ἑνὸς αἰγυπτιολόγου, ἐφόρου ἀρχαιοτήτων. Ὁ ἀστυνόμος ἐπισκέπτεται τὸν ἔφορο γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὴν κατάθεσή του:

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ ποὺ ὑποψιάζεστε;

—Βεβαιότατα: Μοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τὸν Ραμσῆ Α΄ τῆς 19ης δυναστείας.

—; !!

—□□—

ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

Μπρὸς στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας:

Κάποιος ἐνορίτης βεβαιώνει τὸν παπᾶ ὅτι τὸ κήρυγμά του περὶ οἰκονομίας, ποὺ ἔκανε τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση.

—Εὐχαριστῶ πολύ....Τὸ πόσον ἐπηρέασε ὅμως ἡ διδασκαλία μου, τὸ κατάλαβα ἤδη ἀπὸ....τὰ χρήματα ποὺ μαζεύτηκαν στὸ δίσκο μου!....

—□□—

ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Μεταξὺ ἑνὸς δραματικοῦ συγγραφέως κι' ἑνὸς φίλου του:

—Αὐτὸς ὁ τύπος τοῦ κακούργου ποὺ ἔχεις στὸ δράμα σου εἶναι ἀριστούργημα! Ἀπὸ ποῦ πῆρες τὸν χαρακτῆρα του;

Καὶ ὁ δραματικὸς συγγραφεύς:

—Φαντάστηκα ἕναν ἄνθρωπο ποὺ νἄχῃ ὅλες τὰς κακίες καὶ ὅλα τὰ ἐλαττώματα ποὺ μοῦ φορτώνει ἡ γυναίκα μου ὅταν θυμώνῃ!...

—□□—

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΩΝ ΤΡΟΧΩΝ

Κάποιος, συναντᾶ στὸ δρόμο, ἕνα φίλο του μοτοσυκλετιστή, καὶ βλέποντάς τον νὰ πηγαίνῃ πεζῆ, τὸν ἐρωτᾶ:

—Πῶς! Χωρὶς τὴ μοτοσυκλέττα σου;

—Ναί, δυστυχῶς....Μοῦ τὴν κατέσχε ὁ φαρμακοποιός μου, γιατὶ τοῦ χρωστοῦσα ἕνα σωρὸ λεφτὰ ἀπὸ ἐπιδέσμους, μπλάστρα καὶ τσιρότα....

—□□—

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

Ἕνας κύριος κουβεντιάζει μὲ δυὸ κορίτσια:

—Σήμερα εἶχα τὴν εὐτυχία, τοὺς λέει, νὰ συναντήσω μίαν ὡραία δεσποινίδα.

Καὶ ἡ δυὸ μαζί:

—Ὠ! Μὲ κολακεύετε!....

—□□—

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

Ὁ κύριος σηκώνεται τὸ πρωὶ καὶ διατάζει τὸν ὑπηρέτη του:

—Τὸ μεσημέρι νὰ ἔχῃς φαὶ γιὰ πέντε ἄτομα. Καὶ φωτιὰ στὴν τραπεζαρία, γιατὶ κάνει κρύο....

Κι' ὁ ὑπηρέτης:

—Φωτιὰ γιὰ πόσα ἄτομα;

—□□—

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Ὁ πρόεδρος.—Ἀφοῦ λές πὼς δὲν εἶσαι ἀνακατεμμένος στὴν κλοπὴ αὐτή, ν' ἀποδείξῃς τὸ ἄλλοθι.

Κατηγορούμενος.— Τὸ ἀποδεικνύω: Κεῖνο τὸ βράδυ ἄνοιγα ἄλλο μαγαζί.

—□—

ΚΟΜΠΛΑΙΜΕΝΤΟ

Ἕνας πατέρας παραπονεῖται σ' ἕνα φίλο του γιὰ τὴ διαγωγὴ τοῦ γιοῦ του:

—Δὲν ἀκούει τῆς συμβουλές μου. Ἀκούει τοὺς παλληκαρόπους καὶ τοὺς ἠλιθίους. Δὲ μοῦ κάνεις τὴ χάρη νὰ τὸν συμβουλεύσῃς καὶ σύ;

ΟΤΑΝ ΗΡΘΕ Ο ΞΕΠΕΣΜΟΣ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΕΡΖΑΚΗ

Ἔξω θροντάει κυρίαρχο τὸ κῦμα. Στὴ στέγη τοῦ παλιοῦ σπιτιοῦ ὁ ἄνεμος γλυστράει ἀνάμεσα στὰ δοκάρια καὶ σφυρίζει, ξεφυσαίνει, παλαβά.

Κάποτε, στὴ σβυσμένη μορφὴ τοῦ γέρου, περνοῦν σκιές, σὰν ἀναμνήσεις. Μὰ εἶναι σπάνιες καὶ σύντομες ἡ στιγμὲς αὐτές !.... Ὅλο τὸν ἄλλο καιρὸ κάθεται ἐκεῖ, στὴν ἴδια πάντα θέση, μπροστὰ στὸ σβυστὸ τζάκι, στὴ σανιδένια πολυθρόνα του, χωρὶς μιλιά, χωρὶς θλεμμα. . .

Εἶναι ἡ ἴδια, ἀναλλοίωτη εἰκόνα. Ὁ γέρος μὲ τὰ ἄσπρα ἄγρια μαλλιὰ καὶ κοντά του, χάμω, τὸ μωρὸ παιδί ! Τὸ ἐγγόνι σέρνεται, μπουσουλάει, παίζοντας μ' ἕνα κουρέλι ἢ ἕνα ξυλαράκι. Ὁ γέρος μένει ἀσάλευτος. Σπάνια μόνο ἁπλώνει τὸ χέρι του κατὰ τὸ τζάκι καὶ ἀργοκουνάει τὰ δάχτυλα σὰν νὰ κάνῃ νοήματα στὴς φανταστικὲς φλόγες. Ὕστερα, τὸ χέρι αὐτὸ ἀρχίζει νὰ τρέμῃ ξαφνικὰ καὶ κρεμεται πάλι ἄψυχη ἡ παλάμη.

Ἀπὸ τὸ ἀγριωπὸ θλέμμα του ποὺ ἀντίκρυσε ἄλλοτε τὴν ἀφρισμένη θάλασσα δὲν ἐμειναν παρὰ οἱ ἀνορθωμένοι θάμνοι τῶν φρυδιῶν του. Ἀκόμη ὡστόσο, πυκνοὶ καθὼς μένουν, σκεπάζουν τὴ ντροπὴ τῶν ματιῶν ποὺ μὲ σβυσμένο θλέμμα κρύβονται στὴ σκιά τους.

Ξέπεσαν οἱ Λυκογιανναῖοι. Τίποτα πιὰ σχεδὸν δὲν μένει ἀπὸ τὰ καράβια τους, ἀπὸ τὴς σκοῦνες καὶ τὴς μπρατσέρες, ποὺ ἔμπαιναν κάποτε στὸ λιμάνι τοῦ νησιοῦ καμαρωτές. Ὁ θλουσυρὸς ἄνθρωπος ποὺ στεκόταν ἀγέρωχα στὴν πλώρη, πέθανε. Εἶναι τοῦτο τὸ κουφτάλο ποὺ κάθεται παράλυτο πλάϊ στὸ σβυσμένο τζάκι καὶ κάνει νοήματα στὴν ἀνύπαρχτη φωτιά. Κι' ὁ ἔγγονος—σὰν μεγαλώση—δὲν θαῦρῃ πιὰ παρὰ τὸ θρῦλο ἀπ' τ' ἀροντιλίκι τῆς γενιᾶς. Ἐστάθηκε ἄτυχος κι' ἀνίκανος ὁ πατέρας ..

Ἡ νεαρὴ γυναίκα, ποὺ ξεφλουδίζει τὴς πατάτες στὸ λεκανίδι, σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸ παράθυρο. Ἄνοιξε τὸ τζάμι καὶ τρελλὸς εἰσώρμησε ὁ ἄνεμος, μεστὸς ἀπὸ ἁρμύρα. Ὁ δρομάκος ποὺ χωρίζει τὴν ἀκρογιαλιὰ μὲ τὰ μαυρισμένα θράχια ἀπὸ τὴν πόρτα εἶναι ἔρημος, ὥς ἀριστερὰ στὴ γωνιὰ ποὺ στρίβει τὸν μικρὸ κάβο. Πίσω ἀπὸ 'κεῖ πέρα εἶναι τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ καὶ τὸ λιμάνι. Φαίνονται κιόλα ξεπερνώντας τοὺς θράχους τοῦ κάβου δυὸ-τρία κατάρτια ποὺ ἀργοκουνιόνταν. Τὸ σπίτι τῶν Λυκογιανναίων, τὸ παλιὸ αὐτὸ ψαράδικο ποὺ δὲν ἄλλαξαν σὲ καμμιὰν ἐποχή, εἶναι τὸ τελευταῖο τοῦ χωριοῦ καὶ βουτιέται στὸ ἀγριεμένο πάντα τοῦ πελάγου κῦμα.

Ἡ Μαριορὴ ἄνοιξε τὸ παράθυρο καὶ φώναζε τὴς κότες της: «Πτρρρ... πτρρρ...». Ὡσότσο δὲν φάνηκε παρὰ μιὰ μαύρη, ποὺ ὁ ἄνεμος ἔσπρωχνε ἀπὸ πίσω καὶ φούσκωνε τὰ φτερά της. Ἔτρεξε κάτου ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ κακάρισε σουλα τ σ ἀροντας ἀνυπόμονα δῶθε-κεῖθε. Μὰ ἡ Μαριορὴ περίμενε μὲ τὸ λεκανίδι στὴν ἀγκαλιὰ νὰ ἔρθουνε κ' ἡ ἄλλες. Ἄδικα πρόσμενε . . . Καὶ καθὼς ἔσκυβε ἔξω φουρκισμένη τὸν γυμνὸ λαιμό της γιὰ νὰ ἰδῇ, θυμήθηκε πὼς δὲν ὑπῆρχαν πιὰ ἄλλες. Χτὲς τὴς εἶχαν πουλήσει καὶ ὅλες κρατήσαν παρὰ αὐτὴ γιὰ νὰ τρῶν κάθε κανένα αὐγὸ τὸ μωρό τους.

Ἀποφασιστικὰ ἀναποδογύρισε τὸ λεκανίδι κ' ἡ φλοῦδες περίχυσαν τὴ μαύρη σκόνη. Ἦταν φουρκισμένη ἡ Μαριορή. Κὰ κάθε ἔκανε νὰ τραβηχτῇ πάλι ρίχνοντας ἕνα τελευταῖο θλέμμα στὸ δρόμο, ἀντίκρυσε τὸν κὺρ Γρηγόρη ποὺ ἔστριθε τὸν κάβο, μὲ τὰ κάτασπρα μαῦρα φοῦχα του καὶ τὸ σκλιρὸ καπελλάκι.

Στάθηκε περίεργη νὰ τὸν περμένῃ. Ὁ δικολάβος πλησίασε ἀργά, χαμογελώντας ἡ μύτη του ποὺ ἔμοιαζε μὲ ὄρνιον φαίνεται ἀκόμη μακρύτερη καὶ σουβλερὴ ἀπὸ τὸ ἥλιο. Στὸ στόμα του διέκρινες μονάχα τὰ μακρουλὰ κίτρινα δόντια.

—Καλημέρα σου, κυρά μου.

—Καλή σας μέρα.

Ὁ ἄσπρος λαμὸς τῆς Μαριορῆς ἔφεγγε στὸ σκοτεινὸ φόντο τοῦ παραθύρου.

—Τί νέα, κὺρ-Γληγόρη, ἀπὸ τὴ χώρα;

Ὁ Μαῦρος ἄνθρωπος ἀναστέναξε μὲ φανερὴ προσποίηση.

—Ἀ .. τίποτα, κυρά μου.... Τὰ ἴδια ὅπως πάντα... Μέσα εἶναι ὁ ἀντροῦλας σου.

Ἡ Μαριορὴ ἐγέλασε.

—Ὄχι, νὰ σὲ χαρῶ. Θαρρῶ πὼς ἤρθε στὸ χωριό, γιὰ τὴ δουλειὰ ποὺ ἔφερες....

—Μπορεί. Ὡστόσο δὲν τὸν εἶδα πουθενά. Κι' ἐγὼ γι' αὐτὸ ἐρχόμουν....

—Ναί ; Ἔχει κάνα νέο ἀπὸ τὴν ξενιτιά σου;—Κι' αὐτὸ τὸ εἶπε συγανὰ ἡ Μαριορή.

—Ναί... Ὄχι σπουδαῖα.... Ἀνοίχτηκε νὰ ἐμπῶ.... Θὰ τὸν περμένῃ νὰρθῇ.

—Μετὰ χαρᾶς σου.

Πῆγε καὶ τοῦ ἄνοιξε. Ὁ δικολάβος μπῆκε μέσα.

—Μὴ θἄξερες ποῦ μπορῶ νὰ βρῶ τὸν ἄντρα σου ;

—Δὲν ξέρω, νὰ σὲ χαρῶ, κὺρ-Γληγόρη. Πρόσμενέ τον ὅμως. Ὅπου καὶ νἆνε....

—Ναί, θὰ προσμένω.

Ἡ γυναίκα ἀπομακρύνθηκε καὶ πῆρε πάλι τὸ λεκανίδι.

—Νὰ μὲ συμπαθῇς, κὺρ-Γληγόρη, εἶπε γελώντας. Ἔχω καὶ τὴ σούπα βλέπεις.

—Ναί.... ναί, μὲ τὸ ἐλεύθερο, κυρὰ μου.

Ὁ δικολάβος ἐκύτταξε τὴν καμωμένη πλάτη τοῦ γέρου ποὺ πίσω τὴς ἔφεγγαν ἡ κορυφὲς τῶν ἄσπρων του μαλλιῶν. Ὑστερα στὴν πολυθρόνα τὸ ἐγγόνι σεργιάνιζε μὲ τὰ τέσσερα. Κάπου-κάπου, κουφασμένο νὰ μπουσουλάῃ, καθόταν στὰ πισινά του καὶ ἔτρωγε σὲ τὰ χεράκια σὰ μπούτια του κάποιο γέλιο : τά.... τά.... τά !.... Ὕστερα ξαφνικά, σοβαρεύόταν.

Μιὰ μέρα εἶχε γίνει ἕνας καυγᾶς. Ὁ γέρος εἶχε κατορθώσει νὰ βάλῃ στὸ χέρι τὸ ξύλο καράβακι τοῦ μωροῦ παιδιοῦ. Ἦταν ἕνα πανέμορφο καραβάκι, τόσο τεχνικὰ φτιαγμένο σὰν ἀληθινό ! Ὡς καὶ ἡ μπογιές του ἄντεχαν ξεφτισμένες ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ἀλλὰ τὸ θλεμμα τοῦ ἀνθρώπου ἔγινε τόσο φοβερὸ ὅπου τὸ μωρὸ ἔκλαψε τὸ λιμάνι κατεστραμμένο. Ἔβγαλε τὴ πλώρη του γυρισμένο καὶ τὴ πρύμνη τοῦ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀπομακρυσμένη ἀκρογιαλιὰ τῶν Λυκογιανναίων καὶ ἄρχισε νὰ «Ἐλπ ι δ ο φ ο ρ ο!».. Ὁ γέρος ἔτρεξε στὰ γόνατα τοῦ καὶ ρώτησε τὴ ξόβγτα τοῦ σὰν μικρὸ παιδί. . . . Τὸ ἐγγόνι ἐκλαιγε κι' ἔκλαιγε κι' ἔκλαιγε ἀλληθινὸ κοπιάζοντας νὰ τὸ ἀποκοιμίσῃ.

ρουν τοῦ παποῦ. Τὸ κρατοῦσε μὲ τὰ χοντρὰ χέρια του, ποὺ πάνω τους καβαλικευόντου σ α ν γαλάζιες καὶ χοντρὲς ἢ φλέβες σὰν ρίζες ἀγριοδέντρου. Τέλος τὸν ἐμάλωσαν καὶ τὸ πῆραν. Ὁ δικολάβος ἐθιμιόταν τὴ σκηνὴ αὐτὴ ποὺ εἶχε ἰδῇ καὶ τοὐχότανε νὰ σκάσῃ στὰ γέλια.

Κύτταζε τὴ γυναίκα ποὺ τοιγύριζε ἑτοιμάζοντας τὸ φαΐ της. Τὰ ἄσπρα ἀνασκουμπωμένα μπράτσα της, τὸ γυμνὸ λαμιό της.... Ἦταν μιὰ ὄμορφη ὅσο καὶ ἄμυαλη γυναίκα αὐτὴ ἡ Μαριορή. Μὲ τὸν μπεκρῆ τὸν ἄντρα της ξεκοκκάλισαν τὸ βιός τοῦ πεθεροῦ της μέσα σὲ πέντε χρόνια μοναχά.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπῆκε ὁ Σταμάτης Λυκόγιαννος. Ἦταν ψηλός, πλατύστερος ἄντρας, μὲ κοκκινωπὸ πρόσωπο μπεκρῆ. Ἔσκυψε τὰ φρύδια του ἀντικρύζοντας τὸν Γρηγόρη.

—Γειά σου, εἶπε χωρὶς νὰ πιάσῃ τὸ χέρι ποὺ τοῦ ἔδινε ὁ δικολάβος.

Καὶ κάθησε στὸ σκαμνί, βαρύς. Ἔβγαλε τὴν πίπα του, τὴν στούμπωσε μὲ καπνὸ καὶ τὴν ἄναψε.

—Τί γίνεται μὲ τὸ ρημάδι ; .... ρώτησε μετά.

—Τὸ πούλησαν, εἶπε ὁ δικολάβος μὲ μιὰ προσποιητὴ θλίψη.... Τὸ πούλησαν καπετὰν-Σταμάτη μου !....

Ὁ Σταμάτης ξανάσμιξε τὰ φρύδια του.

—Στὰ πόσα ; ρώτησε.

—Στὰ δέκα...., ναί, στὰ δέκα, νὰ σὲ χαρῶ ! ἕνα θεόρατο καράβι ὥς ἐκεῖ πάνου !... Ἐγὼ σταράχτηκα ποὺ τὰ εἶδα, νὰ σοῦ πῶ.

Ὁ Λυκόγιαννος ἔσκυψε τὸ κεφάλι του Μιὰ μυρωδιὰ κρασιοῦ ἤρθε στὴ μύτη τοῦ Γρηγόρη.

—Ποιὸς τὸ πῆρε ; ρώτησε ὁ ἄλλος σιγανότερα.

—Ὁ Πανούρης, ἀπ' τὴ Χώρα....

Ἄφησε ἕνα μουγκρητό.

—Τὸ σκυλλί !.... Καὶ δάγκωσε τὸ δάχτυλό του. Μὰ αὐτὸν τὸ Γιαννούνη ποὺ μοῦ τὸ πούλησε .... ἄχ .... δὲν ἔχεις δικαιοσύνη Θέ μου ;.... Εἶναι νόμοι αὐτοὶ μαθές ;.... εἶναι νόμοι ; !.... Νὰ παίρνῃ τὸ διός σου τὸ αἷμα σου καὶ νὰ τὸ πουλάῃ.... γιατί, γιὰ ἕνα παληοχρέος ἐκεῖ, ἕνα ἀσήμαντο ;...

Καθὼς ἔκανε νὰ τραβηχτῇ, ἡ Μαριορή...

—Μὰ τὸ ναίς, εἶπε κι' ὁ δικολάβος.

Σώπασαν. Ὁ Λυκόγιαννος κρέμασε τὸ κεφάλι του στὸ στῆθος.

—Πάει καὶ ἡ στερνὴ μπρατσέρα, μουρμούρισε βαριά.

Ἀκούστηκε ἕνας κρότος. Στράφηκαν.

—Παληόγερε ! βλαστήμησε ὁ Σταμάτης. Καὶ στὴ γυναίκα του : Ἄφησε τὴν πυροστιὰ καὶ ἔπεσε.... Λίγο καὶ θὰ ἔσπαζε τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ.... Μὰ φταῖς ἐσύ, δὲν φταίει κανένας ἄλλος. Σοῦ εἶπα νὰ μὴν ἀφήνῃς τὸ παιδὶ ἐκεῖ κοντά !

—Μὰ ἀφοῦ πάει μόνο του ; δικαιολογήθηκε ἡ Μαριορὴ σιάχνοντας μὲ χάρη τὰ μαλλιά της.

Ὁ δικολάβος σηκώθηκε.

—Ἂς πηγαίνω, εἶπε.

Ὁ Λυκόγιαννος ὕψωσε τὸ κεφάλι.

—Ναί...., καὶ θὰ περάσω ἐγὼ νὰ σὲ ἰδῶ, ἔκανε μὲ νόημα γιὰ τὴν ἀμοιβή.

Μὰ ὁ Γρηγόρης δὲν ἀποκρίνόνθηκε χωρὶς δισταγμό. Ποιὸς τοῦ ἐγγυώτανν τώρα πὼς θἄχε νὰ τὸν πληρώσῃ ὁ Λυκόγιαννος.

Σὰν ἐβγῆκε, ὁ ἄντρας ἐκάθησε στὸ τραπέζι.

—Φέρε μου τὸ φαΐ, εἶπε τῆς γυναίκας του ἀπότομα.

Τοῦ πῆγε ἕνα πάτο ἀγνιστὴ σούπα. Ὕστερα ἐπῆρε ἕνα ἄλλο, ἀναχλὸ καὶ τοῦ πῆγε στὸ γέρο. Ὁ Σταμάτης ἔτρωγε μὲ θόρυβο, χτυπώντας τὴς μασσέλες. Ξάφνου, ἡ γυναίκα του, εἶπε :

—Ἐ !.... Σταμάτη.

—Τί θές ; ρώτησε μπουκωμένος καὶ ἔβγαλε τὰ μάτια.

Ἡ Μαριορὴ στεκόταν μπροστὰ στὸ τζάκι κοιτάζοντας μὲ ἕνα χέρι ἀκ πάνω, ἐνῶ μὲ τ' ἄλλο ἐπαίρνανε τὸ κρεμασμένο κεφάλι τοῦ γέρου ποὺ ξαναρχότανε στὴ θέση του, ἐπάνω σὰν ψάρι.

—Τά... τά τά ἔκανε τὸ ἐγγόνι.

—Λοιπόν, ρώτησε ἀγανακτισμένος ὁ Λυκόγιαννος.

Ἡ Μαριορὴ τὸν ἐκύτταξε κι' ἔδειξε τὸ ἀποπάνω κεφάλι.

Τέλειωσε, εἶπε μὲ κάποιαν ἔκπληξη.

. . . Ἀντίκρυσε τὸν κὺρ Γρηγόρη . . .

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΕΡΖΑΚΗΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ "ΕΒΔΟΜΑΔΑ,,

[Λαμβάνομεν τὰς δύο κατωτέρω ἐπιστολὰς τῶν κ. κ. Τίμου Μωραϊτίνη καὶ Μιλ. Μαλακάση, ἀφορώσας τοὺς «Φιλολογικοὺς Περιπάτους», τὰς ὁποίας καὶ ἐκ καθήκοντος δημοσιεύομεν].

Φίλε κ. Διευθυντά,

Εὐχαριστῶ τὸν κ. Μπαστιᾶν γιὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ ἔγραψε γιὰ μένα στὸ πρῶτο μέρος τῆς συνεντεύξεως. Θὰ ἤμουν ὅμως πιὸ πολὺ εὐχαριστημένος ἂν ἀπέφευγε ὁ φίλος μου κ. Μπαστιᾶς ν' ἀναφέρῃ μερικὰ πράγματα τῆς ἰδιωτικῆς μου ζωῆς ποὺ τοῦ τὰ εἶπα ὄχι γιὰ νὰ τὰ γράψῃ. Μπορεῖ νὰ γίνεται κι' ἔτσι καὶ νἄχῃ δίκηο ὁ κ. Μπαστιᾶς. Στὴ δική μου ὅμως ἀντίληψι ἡ ἀρρώστειες, τὰ οἰκογενειακά μας βάσανα, οἱ χωρισμοί μας, οἱ ψυχικοί μας πόνοι κ.τ.λ., δὲν πρέπει νὰ ἁπλώνονται στὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ νὰ γίνονται στῆλες περιοδικοῦ ἢ ἐφημερίδος. Ἴσως ὅμως νὰ φταίω κι' ἐγὼ ποὺ δὲν ἔκαναι εἰς τὸν κ. Μπαστιᾶν αὐτὴ τὴ σύστασι.

Μὲ ἀγάπη

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

***

Φίλε κ. Διευθυντά,

Στὴ συνέντευξη ποὺ δημοσίευσε στὰ δύο τελευταῖα τεύχη τῆς «Ἑβδομάδος» μαζί μου ὁ κ. Μπαστιᾶς, μερικὰ ἀπὸ ὅσα εἶπα κακὰ διατυπώθηκαν, ἀκόμα δὲ καὶ μοῦ ἀποδόθηκαν πράγματα ποὺ οὔτε εἶπα.

Αὐτὸ δὲν θὰ εἶχε σημασία, ἂν μεταξὺ ἄλλων δὲν περιλαμβάνονταν καὶ δυὸ τρεῖς ἀνακρίβειες ποὺ ἰδιαίτερα θὰ ἤθελα νὰ ἐπανορθωθοῦν. Ἔτσι, δὲ μίλησα ποτὲ περὶ γυναικῶν μὲ τὸν Μαρκινισμὸν ποὺ μοῦ ἀποδίδει ὁ φίλος συντάκτης σας. Πολὺ περισσότερο μὲ τὸν σαν-φασονισμὸν ποὺ λέγει πὼς μεταχειρίσθηκα αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τέτοιος τόνος δὲ θὰ πήγαινε στὴν ἀνατροφή μου καὶ στὸ φυσικό μου. Ἀλλωστε δὲν ἔπαιξα καὶ ποτὲ πρόσωπο Δὸν Ζουάν. Ἐπίσης ποτὲ γιὰ τὸ ἔργο τῆς κ. Ταρσούλη δὲν ἐκφράστηκα περιφρονητικὰ. Ὅσο κι' ἂν τὴν πρώτη περίοδο τῆς παραγωγῆς της τὴν θεωρῶ κατώτερη τῆς δεύτερης, ποὺ τὴν θαυμάζω γιὰς ἐπιφύλαξη. Γιὰ τὸν Παλαμᾶ εἶπα κιπιὰ λέξη: Τὸν Παλαμᾶ τὸν θαυμάζω καὶ ἐγὼ πολλὲς φορὲς μιλήσει γι' αὐτόν, ὥστε νὰ περιττεύῃ ἡ ἐπαναφορὰ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος. Ἂν ἀνάφερα τὴ λέξη, ἐπιφύλαξη, θὰ ἐνοοῦσα δίθυμα τὴς τελευταῖες του ὑλωσικὲς ἀνακολουθίες. Εἶπα μάλιστα: Συμβουλεύω τοὺς νέους νὰ ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμα τοῦ Παλαμᾶ καὶ ἂν ἔχουν πρόκειται στὰ νεοσμπατά τους νὰ ἀλλαξοπιστήσουν. Αὐτὸ δὲν θὰ εἶναι οὔτε ἐπικίνδυνο, ἀλλὰ οὔτε καὶ περίεργο ἀκόμα. Ἀσφαλῶς δὲ θὰ εἶναι ἀνόδυνο. Ἀνάφερα, φίλε κ. Διευθυντά, μερικὰ μεταξὺ τῶν ἄλλων ποὺ ἤθελα νὰ ἐπανορθώσω.

Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν φιλοξενείαν σας, καὶ

Δεμέλω

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ:

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ

Κι ἡ ἱστορίες αὐτὲς τέλειωσαν ἔτσι...

Ἕνας κομψὸς τόμος μὲ 13 διηγήματα

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η "ΣΚΛΗΡΑ,, . . .

ΥΠΟ ΘΥΡ

Στὸ δάσος τῆς Βουλώνης.

Ἡ Κυρία ντ' Ὀριόλ, ὄμορφη, χαριτωμένη, ἐξαιρετικὰ σίκ.

Ὁ Ὑποκόμης Ζεράρ ντὲ Μοντεσπὰν, κομψὸς, τύπος «κατακτητοῦ».

(Ἡ Κυρία ντ' Ὀριὸλ περπατάει γρήγορα καὶ σκυμμένη, μὲ τὸ πρόσωπο μελανιασμένο ἀπὸ τὸ κρῦο).

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ (σκέπτεται).—Μπρρρ!.. Τί κρῦο κάνει σήμερα.... Γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει κανένας στὸ δάσος.... Καλλίτερα ὅμως... Μπορεῖ κανένας νὰ περπατήση μὲ τὴν ἡσυχία του....

Ὑ π ο κ ό μ η ς Ζ ε ρ ὰ ρ ν τὲ Μ ο ν τ ε σ π ὰ ν (φτάνει κοντὰ της χωρὶς νὰ τὴ δῆ).—Εἶναι τρομερό!.... Οὔτε ἕνας γνωστός.... Ἀ! Ἂν δὲν ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ κάνω τὸν περίπατό μου γιὰ κοῦρα, δὲ θάμουνα ἐδῶ! Θεέ μου!.... Τί κρῦο!.... (Ἔξαφνα βλέπει τὴν κυρία ντ' Ὀριόλ) Μπᾶ!.... Ἡ μικρὴ ντ' Ὀριόλ!.... Τί τύχη!.... (Πλησιάζει τὴν κυρία ντ' Ὀριόλ ποὺ δὲν τὸν βλέπει). Προσέξτε, κυρία μου, μήπως τρυπήσετε τὸ πεζοδρόμιο μὲ τὴν ἄκρη τῆς μυτίτσας σας!....

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Μπᾶ!.... Τί γυρεύετε δῶ;....

Ζ ε ρ ὰ ρ.—Καὶ σεῖς;

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Ἐγὼ.... κάνω γυμναστική!

Ζ ε ρ ὰ ρ.—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο!....

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ. — Ἐσεῖς;.... Ἐλᾶτε βά!.... Ἐρχόσαστε δυνατὸ γιὰ νὰ βοῆτε νὰ κουβεντιάσετε μὲ κανένα. Ὥσπου νὰ βρῆ πέντε ἡ ὥρα νὰ πᾶτε νὰ πάρετε τὸ τσάι σας στὴν κυρία Σατό! Δὲν εἶν' ἀλήθεια;

Ζ ε ρ ὰ ρ.—Κι' ἂν εἶν' ἔτσι;.... Ποῦ βρίσκετε τὸ κακό;

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Πουθενά. Σᾶς τῶπα μονάχα γιὰ νὰ μὴν ἔχετε τὴν ἰδέα πὼς θάμαι ἐγὼ τὸ πρόσωπο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ κουβεντιάσετε!....

Ζ ε ρ ὰ ρ (ἀπογοητευμένος).—Γιατί;

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Δὲν ἔχω καμμιὰν ὄρεξη γιὰ κουβέντα....

Ζ ε ρ ὰ ρ (χαϊδευτικά).—Ἐλᾶτε τώρα.... Θάμαι ἡσυχώτατος!.... Δὲν θὰ πῶ λέξη... Θὰ σᾶς ἀκολουθῶ σὰ σκυλάκι.... Δὲ μπορεῖτε νὰ μοῦ ἀπαγορεύσετε νὰ σᾶς ἀκολουθῶ, ὡς τόσο....

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Σᾶς βεβαιώνω ὅτι μ' ἐνοχλεῖ πολὺ νἄχω κάποιον νὰ τριγυρνάη ὁλόγυρά μου!

Ζ ε ρ ὰ ρ.—Δὲν θὰ τριγυρνάω!....

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Ἢ νὰ κάνη ἀνάρμοστες παρατηρήσεις!

Ζ ε ρ ὰ ρ.—Ἀνάρμοστες; Κατὰ τί, Θεέ μου;....

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Νά, ὁ τρόπος σας, προηγουμένως, ποὺ μοῦ εἴπατε πὼς κάνω τρύπες στὸ πεζοδρόμιο, δὲν ἦταν ἀνάρμοστος;.. Ἔχετε τὴν κακὴ συνήθεια νὰ μιλᾶτε μὲ οἰκειότητα πάντοτε.... Κι' ὅταν ἕνας ἄντρας μιλάει ἔτσι σὲ μιὰ γυναίκα, σ' αὐτὸν καὶ ὄχι σ' αὐτὴν ὁ κόσμος δίνει πάντα ἄδικο.

Ζ ε ρ ὰ ρ.—Ὁ κόσμος!.... Ἔννοια σας, κι' ἐδῶ τοὐλλάχιστον....

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Νά.... Σάματις δὲν εἴσαστε ἱκανὸς νὰ μοῦ μιλήσετε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο μπροστὰ σὲ πενταχόσιους ἀνθρώπους!.. Θὰ σᾶς ἐνοχλοῦσε, μήπως, αὐτό;..

Ζ ε ρ ὰ ρ.—Γιατί εἴσαστε ἔτσι γκρινιάρα σήμερα; Τί σᾶς συνέβη;....

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Τίποτα. Ἀπλούσταστα: εἶχα ὀργανώσει αὐτὸν τὸν περιπατάκο ὅπως μ' ἄρεσε, καὶ τώρα ἐρχόσαστε σεῖς καὶ μοῦ χαλᾶτε ὅλα τὰ σχέδια....

Ζ ε ρ ὰ ρ.—Σᾶς χαλάω τὰ σχέδια; Γιατί; Ἔχω κι' ἐγὼ τὴ νόμιμη ἐπιθυμία νὰ κάνω γυμναστική, νὰ περπατήσω γρήγορα....

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Τότε, ἀφῆστε με ἥσυχη.... Μὴν ἐμποδίζετε τὴς κινήσεις μου....

Ζ ε ρ ὰ ρ.—Καὶ γιατί νὰ σᾶς ἐνοχλήσω, Θεέ μου;! Πρῶτον ποὺ κρυώνω καὶ δὲν ἔχω ὄρεξη....

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Κι' ἐγὼ κρυώνω.

Ζ ε ρ ὰ ρ.—Πᾶμε τότε νὰ πάρουμε κανένα τσάϊ σὲ κανένα «τὴ-ρούμ»;....

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Νά! Τὸ περίμενα αὐτό.... Ἀρχίσατε κι' ὅλας νὰ προσπαθῆτε νὰ μὲ παρασύρετε ἀπὸ τὸν περίπατό μου....

Ζ ε ρ ὰ ρ. — Διάβολε!.... Παραπονεῖστε πὼς κρυώνετε!.... Ἐγώ, ὡς τόσο, ἂν φοροῦσα μιὰ γοῦνα σὰν τὴ δική σας, δὲ θὰ κρύωνα..

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Ἐπειδὴ ὅμως ἔχω τὴν

—Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξη γιὰ κουβέντες...

ἰδιότητα νὰ κρυώνω στὰ πόδια κυρίως, ἡ γοῦνα μου δὲν μοῦ κάνει τίποτα....

Ζ ε ρ ὰ ρ (συμπονετικά).—Τὰ ποδαράκια σας κρυώνουν;.... Θέλετε νὰ χορέψετε λίγο, μαζί μου, νὰ ζεστοῦτε;

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Ἐδῶ; Τρελλαθήκατε; βολε, τί πειράζει;.... Μήπως προτιμᾶτε.... (σκέπτεται) μήπως προτιμᾶτε.... πόδια σας στὴν τσέπη μου;.... (Ἡ κυρία ντ' Ὀριὸλ σηκώνει τὰ μάτια στὸν οὐρανὸ καὶ δὲν ἀπαντάει:) Σᾶς προσφέρω ὅ,τι μπορῶ.... Τί θγαίνετε μὲ τέτοια παπούτσια.... καὶ μὲ τοὐλλινες κάλτσες.... Εἶναι πολὺ ὄμορφες ἡ κάλτσες σας.... Ἀπὸ τί εἶναι;

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Ἀπὸ μετάξι.

Ζ ε ρ ὰ ρ.—Ἀπὸ μετάξι! Εἶναι, βέβαια, κομψές, δὲν φαίνουνται ὅμως νἄναι πολὺ ζεστές. Θὰ κρυώνετε, πράγματι, πολύ....

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Πῶς τὸ καταλάβατε αὐτό;

Ζ ε ρ ὰ ρ.—Ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς μύτης σας ποὺ ἀρχίζει νὰ κοκκινίζη....

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Μοῦ εἶναι ἀδιάφορο.. Δὲν πρόκειται νὰ δῶ κανένα!....

Ζ ε ρ ὰ ρ.— Κι' ἐγώ;.... (Χαμογελάει μὲ αὐταρέσκεια:) Δὲν θέλετε νὰ μ' ἀρέσετε καὶ μένα;

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Καθόλου!

Ζ ε ρ ὰ ρ (ἀπογοητευμένος).—Ἀ! Ἔ... πόν, ἐγὼ δὲν τρέφω τὰ ἴδια αἰσθήματα... σᾶς.... Γιατί μὲ κυττᾶτε ἔτσι; Θὲ θέλετε... μάθετε τί ἔχω νὰ σᾶς πῶ;

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ (κάνοντας δῆθεν ... πληκτη).—Ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε τίπο...

Ζ ε ρ ὰ ρ.—Τὸ ξέρετε καλά!.... Κι... νὰ μ' ἐμποδίσετε....

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Θέλω ἀπλοῦ... σύμφωνα μὲ τὴ συμφωνία μας νὰ κάν... περίπατό μου ἥσυχη, ὅπως μ' ἀρέσει... σεῖς, σύμφωνα μὲ τὴ συμφωνία μας... πρέπει νὰ σωπαίνετε.

Ζ ε ρ ὰ ρ (ἀγανακτισμένος).—Πολὺ... σᾶς ἀκολουθῶ. (Περπατᾶει χωρὶς νὰ... λίγο πίσω ἀπὸ τὴν κυρία ντ' Ὀριὸλ... ποία πηγαίνει τρέχοντας).

Ζ ε ρ ὰ ρ (ἔξαφνα).—Εἶναι δικές σας... ἡ μπουκλίτσες ποὺ χορεύοῦν... σας;

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Ὄχι. Εἶναι ψεύτικες...

Ζ ε ρ ὰ ρ.—Δὲ λέτε τὴν ἀλήθεια... Βέβαιος πὼς εἶναι δικές σας. Ἂν δὲν θὰ λέγατε τὸ ἐναντίον.

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Ἀφοῦ τὸ ξέρετε... τε γιατί ρωτᾶτε;

Ζ ε ρ ὰ ρ.—Γιὰ νὰ δῶ τί θὰ μοῦ ἀπαντ... τε! Ἀλήθεια.... Φαντάζομαι πόσο θάναι... ριτωμένο τὸ κεφαλάκι σας ὅταν ξυπνᾶ... Στοιχηματίζω πὼς τ' αὐτάκια σας θάναι... τακόκκινα....

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Ἐξακολουθεῖτε... Μὴν πειράζεσθε....

Ζ ε ρ ὰ ρ.—Μὰ δὲ σᾶς λέω τίποτα κακό... Δὲν ὑπάρχει τίποτα ἀπολύτως... αὐτάκια.... Εἶναι σημάδι νεότητος...

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Ναί, νεότητος! Ἔλεγ... τε πὼς μπαίνω σήμερα στὰ τριανταπέντε χρόνια, ἢ μᾶλλον, γιὰ νὰ μιλήσω κομψότερα, πὼς θὰ μπῶ στὴς πέντε τ' ἀπόψε... υα:

Ζ ε ρ ὰ ρ (κυττάζει τὸ ρολόϊ του).—Δυὸ... σὲ ἕνα τέταρτο! Ἀ! Τί εὐτυχισμένος πολὺ... μαι ποὺ ἔτυχε νὰ σὲ δεῶ ἐδῶ!....

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Γιατί; Φαντάζε... ὅτι θὰ.... γεράσω ξαφνικά;

Ζ ε ρ ὰ ρ.—Ὄχι... καὶ καταλαβαίνετε πολὺ καλὰ τί θέλω νὰ πῶ....

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Σᾶς ὁρκίζομαι πὼς μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ μαντεύσω γιατί... στε εὐτυχισμένος ποὺ σὲ ἕνα τέταρτο θὰ... τριανταπέντε χρονῶν....

Ζ ε ρ ὰ ρ.—Διάβολε! Μὰ στὰ γυναίκεια... του κανένας εἶναι ἀγαγκαμένος νὰ φιλάει... ὁποιον βρίσκεται μαζί του!....

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Λίγθεια!.... λάει:) Ὥστε λοιπὸν νομίζετε ὅτι θὰ σᾶς... λήσω;....

Ζ ε ρ ὰ ρ.—Φυσικά.

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ (κατάπλικτη).—Ἐδῶ;... ....;....!

Ζ ε ρ ὰ ρ.—Ἐδῶ ἢ ἀλλοῦ, τὸ ἴδιο μοῦ φαίνεται!.... Ἂν θέλετε, πᾶμε σπίτι σας... καὶ στὸ δικό μου, εἶναι πιὸ κοντά... Πόσο... μπορεῖτε νὰ εἶστε βεβαία πὼς δὲν θὰ φύγω... ἀπὸ κοντά σας πρὶν ἔρθῃ αὐτὴ ἡ στιγμή!

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ (ἀναπηδώντας ... μους).—Δὲν εἶσαστε καλά...

Ζ ε ρ ὰ ρ (πειραγμένος).—Πέστε καλύτερα πὼς δὲ θέλετε νὰ μὲ φιλήσετε!

Κ α ν τ' Ὀ ρ ι ὸ λ.—Καὶ βέβαια πὼς... λέω! Φτάνει νὰ μὴν ἀκουσε κανένας τὴς... λιθιότητές σας!

Ζ ε ρ ὰ ρ.— Ἠλιθιότητες;.... Γιατί; Ἐπειδὴ δηλαδὴ προσπαθῶ νὰ σᾶς φιλήσω;... νὰ σᾶς πῶ.... τί κρύβεται μέσα στὴν καρδιά μου;....

(Ἡ συνέχεια στὴν σελίδα 356)

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ALBERT - JEAN

ΕΝΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΑΓΑΛΜΑ

—Ἐπὶ τέλους! ἀνεφώνησεν ἡ κ. Μπεγκύ... Νὰ μας στὸ σπίτι μας!

Ἔξη κιβώτια λυμένα μέσα στὸν διάδρομο, ἀνάμεσα σ' ἄχυρα κοὶ τσιγαρόχαρτα, ἐμποδίζανε τὸ πέρασμα τῶν καινούργιων ἰδιοκτητῶν.

Ὁ κ. Μπεγκὺ διεπίστωσε τότε ἱκανοποιημένος:

—Μεγαλεῖο! Δὲν ἔσπασε κανένα πιάτο!

Μιὰ ἀπόλυτη αἰσιοδοξία ἦταν ξεχυμένη πάνω στὸ εὐχαριστημένο πρόσωπό του. Ἐπὶ τόσα χρόνια κοπιοῦσε τὰ βιβλία μιᾶς ἑταιρίας ἐξαγωγῆς, στὸ βάθος ἑνὸς ἰσογείου ποὺ μύριζε γωματίλες καὶ τσαγκισμένο βούτυρο· καὶ τώρα ὁ ἐπίμονος αὐτὸς ἄνθρωπος, πραγματοποιοῦσε, τὸ ὄνειρο ὅλης του τῆς ζωῆς: νὰ ἐγκατασταθῆ σ' αὐτὸ τὸ ἐξοχικὸ τοπεῖο.

Τὸ παλιὸ σπίτι φανέρωνε μόλις τὴν πρόσοψί του πίσω ἀπὸ τὸν χείμαρρο τῶν ἀνθέων μιᾶς γλυσίνας. Μιὰ εἴσοδος μὲ ἕξη σκαλιὰ κατέβαινε στὸν κῆπο, ποὺ ἦταν κάπως ἀκατάστατος καὶ ἐγκαταλελειμμένος, μὰ ποὺ μοσχοβολοῦσε εὐχάριστα ἀπὸ πυρωμένο χορτάρι, ἀπὸ μέντες καὶ μάραθο.

Ὁ ἀγέρας ρυτίδωνε τὰ ψηλὰ γρασίδια ποὺ πλαισιώνανε πρόσχαρα τὴς σύντομες δεντροστοιχίες. Καὶ ὁ ἥλιος ἔκανε ν' ἀστραποβολῆ τὴν σοῦλεφὴ γωνιὰ ποὺ πρόβαλλε ἀπὸ τὴν χαίτη τῶν τοίχων.

Ἀνάμεσα στὰ δέντρα καὶ τὴ μικρὴ ὀχτάγωνη δεξαμενὴ, σκεπασμένη ὁλόκληρη ἀπὸ ὀδάτινες φουσκαλίδες, ἕνα ἀγγλικὸ γυναικεῖο ὡρολόγιον.

Γλυμένο γονδροειδῶς πάνω σὲ μιὰ ἀνώμαλη πέτρα, προξενοῦσε κατ' ἀρχὰς κάποια ἀπορία γιὰ τὴν ἀδεξιότητα τῆς στάσεώς του. Μὰ ἡ ἀκρίβεια τῶν γραμμῶν καὶ ἡ ἀναλογία του, τὸ ἔκανε ἀρκετὰ ἀξιοπρόσεχτο.

Ὁ μισίτης ποὺ εἶχε συστήσει αὐτὴ τὴν βίλλα στὸν πρώην λογιστὴ, δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ δώσῃ ἀκριβεῖς πληροφορίες γιὰ τὸ ἄγαλμα αὐτό.

Ὁ κ. Βάμπρ, ὁ ἀποθανὼν ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ, ἦταν πράγματι, ἕνας ἀλλόκοτος γέρος ποὺ δὲν ἐμπιστευόταν σὲ κανένα τὴς ὑποθέσεις του. Εἶχεν ἀγοράσει ἀράγε αὐτὸ τὸ γονδροειδὲς ἐξάμβλωμα στὸ διάστημα κανενὸς ταξιδιοῦ του, ἢ μήπως τὸ κατασκεύασε μονάχος του, ἐπειδὴ ποῦ καὶ ποῦ τὸν ἔπιανε ἡ μανία νὰ χρησιμοποιῆ τὴ σμίλη; Στάθηκε λοιπὸν ἀδύνατο νὰ ἐξακριβώσῃ ὁ κ. Μπεγκὺ τί ἀκριβῶς εἶχε συμβῆ, καὶ ἡ προσοχή του πολὺ γρήγορα στράφηκε ἀλλοῦ, ἐπειδὴ τὸν ἀπασχολοῦσαν ἄλλες φροντίδες πιὸ ἐπείγουσες.

Στὸ διάστημα τῶν ἡμερῶν ποὺ ἐπακολούθησαν, τὸ σπίτι ἀνῆκεν ἐξ ὁλοκλήρου στὴς παραδουλεύτρες, στοὺς ταπητοσέρηδες, καὶ στοὺς στιλβωτὰς τοῦ παρκέτου, ἐνῷ ἕνας περιβολάρης καθαίζε ἀπὸ τὰ χόρτα τῆς δεντροστοιχίες, κλάδευε τὰ δέντρα, καὶ ἄρχισε τὴν σπορά.

Τὸ ἀπόδραδο οἱ δύο σύζυγοι, πεθαμένοι ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ λαμποκοπῶντας ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησι, ἀνταλλάζανε τὴς ἐντυπώσεις των:

—Ὁ περιβολάρης μοῦπε πὼς μὲ τὸ χῶμα ποὺ βγαίνει πολὺ σύντομα θἄχωμε ὡραιότατα λουλούδια! ἐδήλωσεν ὁ κ. Μπεγκὺ μὲ ὑπερηφάνεια στὴ σύντροφό του.

Ἐκείνη, μὲ τὰ νύχια βαμμένα μ' ἕνα ὁλοπόρφυρο βερνίκι, καὶ γεμάτα σκόνη, τοῦλεγε ἐμπιστευτικά:

—Ἡ Κατερίνα καὶ ἡ Λουσύ, μοῦ μιλήσανε πολὺ γιὰ τὸν κ. Βάμπρ, σήμερα τ' ἀπόγευμα... Φαίνεται πὼς ἦταν ἀρκετὰ ὑποπτο ὑποκείμενο.... Δὲν δεχόταν ποτὲ κανένα στὰ σπίτι του, καὶ ἔκανε πολὺ δυστυχισμένη τὴν γυναίκα του.

—Γιὰ φαντάσου! ἀναφωνοῦσε μ' ἀπορία ὁ κ. Μπεγκύ.

—Μεταξύ τους γινόνταν πάντα ἀτελείωτες σκηνές.... Σὲ σημεῖο ποὺ, τὸ καλοκαίρι, ὅταν τὰ παράθυρα ἦσαν ἀνοιχτά, οἱ γείτονες ἐρχόνταν τὰ βράδυα ἴσαμε τὴν γρίλλια τοῦ κήπου γιὰ περίπατο καὶ γιὰ νὰ τοὺς ἀκοῦνε νὰ τσακώνουνται!

Οἱ δυὸ σύζυγοι, πεθαμένοι ἀπ' τὴν κούραση, ἀνταλλάζανε τὴς σκέψεις τους.

—Καὶ ἡ κυρία Βάμπρ; Τί ἀπέγινε; Μήπως πέθανε;

—Κανεὶς δὲν τὸ ξέρει αὐτό! Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σκηνή, πιὸ βίαιη ἀπὸ τὴς ἄλλες, τὰ ἔγκοτέλειψε ὅλα ξαφνικά: τὸν ἄντρα τῆς καὶ τὸ σπίτι τῆς.... Φαίνεται πὼς τώσκασε τὰ μεσάνυχτα, καὶ κανένας δὲν τὴν ξαναεῖδε πιὰ ποτέ!

—Περίεργο, νὰ μιὰ οἰκογένεια ποὺ δὲν κατώρθωσε νὰ συνεννοηθῆ! συνεπέρανε ὁ κ. Μπεγκὺ φιλοσοφώντας καὶ ἀναβόντας τὴν πίπα του.

Μιὰ πηγὴ μουρμούριζε ἀπὸ ἕνα φρέαρ στὸ βάθος τοῦ κήπου, ὅπου τὸ νερὸ τῆς, ὑπομενετικὸ καὶ πεισματάρικο εἶχε σκαλίσει ἕνα εἶδος γούρνας. Στὸ διάστημα τῶν φλογερῶν ἀπομεσήμερων τοῦ Ἰουλίου, ἡ κ. Μπεγκὺ συνήθιζε νὰ πηγαίνῃ νὰ ράβῃ στὴ δροσερὴ γειτονιὰ τοῦ νεροῦ αὐτοῦ, ποὺ τὸ ἐκτίνων μιὰ ἐτέα, ἐνῷ ὁ σύζυγός της, κουβιασμένος ἄνεται πίσω ἀπὸ τὴς μισάκλειστες κουρτίνες τῆς βιβλιοθήκης, ἐγκαταλειπόταν σὲ μιὰν ἐργάστη, νάοχη.

Ἕνα ἀπομεσήμερο λοιπὸν, ἡ κ. Μπεγκὺ πῆγε νὰ δρῆ τὴν γυναίκα του στὴν πηγή, καὶ ἀπόρησε ποὺ τὴν ἀντίκρυσε πεσμένη στὰ τέσσερα μέσα στὸ χορτάρι.

—Τί συμβαίνει λοιπόν;

—Ἔπεσε τὸ ψαλλίδι μου μέσα στὴν πηγή! ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Μπεγκύ.

Ὁ ἄντρας της ποὺ ἀπεγθανόταν τέτοιες δύσκολες ἀσκήσεις, παρατήρησε:

—Θὰ τὸ βροῦμε ὅταν θὰ κάνῃ λιγώτερη ζέστη!

—Φυσικά! Ἐσὺ δὲν θέλεις νὰ χαλάσῃς ποτὲ τὴν ζαχαρένια σου γιὰ τὸ τίποτε.

Ἔπειτα ἐπιστρέψανε καὶ οἱ δύο στὸ σπίτι καὶ ἡ κ. Μπεγκὺ, ποὺ τὴν ἀνησύχησε ἡ ἐπίσκεψη τῆς γειτόνισσας, εἶχε ξεχάσει τὸ ψαλλίδι της.

Δὲν τὸ ξαναθυμήθηκε παρ' ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες, καὶ ἐντελῶς ξαφνικά:

—Πρέπει, ὁπωσδήποτε νὰ προσπαθήσω νὰ τὸ ξαναβρῶ!.... Εἶναι βλακεία νὰ τ' ἀφήσω ἔτσι νὰ χαθῆ!.... Ἔχοβε τόσο καλά!

—Ὡραῖο θἄγινε τώρα τὸ ψαλλίδι σου! μουρμούρισε μ' ἀκεφιὰ ὁ κ. Μπεγκύ.

Τὸ θερμὸ ἐκεῖνο καλοκαίρι ἐλάττωσε τὸ νερὸ τῆς πηγῆς. Καὶ ὁ πρώην λογιστὴς δὲν εἶχε παρὰ ν' ἀνασκουμπωθῆ ἴσαμε τὸν ἀγκῶνα, γιὰ νὰ ψηλαφήσῃ μὲ τὸ χέρι, τὸ πετρῶδες βάθος τῆς λιμνούλας.

—Περίεργο! Δὲν τὸ βρίσκω πουθενά!

—Γιὰ ψάξε καλλίτερα!

Καὶ ξαφνικὰ ἔμπηξε μιὰ φωνή:

—Αὐτὸ πιὰ εἶναι ἀνεξήγητο! φώναζε μ' ἀπορία ὁ κ. Μπεγκύ... Κύτταξε! Νὰ τὸ ψαλλίδι σου!

Ἕνα λεπτὸ μεταλλικὸ κάλυμμα σκέπαζε τὸ ἀτσάλι ποὺ διακρινότανε μόλις κάτω ἀπὸ τὸ τραχὺ πέτρωμα.

—Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε ἡ κ. Μπεγκύ.

—Ἀπλούσταστο πράγμα... Τὸ νερὸ τῆς πηγῆς αὐτῆς ἔχει ἀπολιθωτικὴ ἰδιότητα. Βλέπεις τ' ἀποτελέσματα τῶν τριῶν μηνῶν τῆς καταδυθίσεως.

—Ὥστε λοιπὸν ὅτι σέβει κανεὶς μέσα σ' αὐτὸ τὸ νερὸ σκεπάζεται μ' ἕνα πετρῶδες στρῶμα;

—Πρόσφατος! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Μπεγκὺ μὲ μιὰν ὑπόχωρη φωνή.

Ἤλθε γίνει ξαφνικὰ κατάγλωμος καὶ ἡ γυναίκα του, ποὺ τὸν παρακολοῦθοῦσε, τὸν ρώτησε μ' ἀνησυχία:

—Τί ἔπαθες λοιπόν;

Μιὰ σκέψις, μιὰ ἀπαίσια σκέψις πέρασε ἀπὸ τὸ ἀγαλὸ τοῦ πρώην λογιστοῦ. Αὐτὴ ἡ παράξενη ἰδιότης ποὺ εἶχε τὸ νερὸ, νὰ σκεπάζῃ μ' ἕνα πέτρινο σῶμα ὅ,τι ἔμενε κάμποσο καιρὸ μέσα στὴ μικρὴ λιμνούλα, τοῦ ἔδιδε τὴν ἐξήγηση, τὴν σοβερὴ ἐξήγηση γιὰ τὴν σώσῃ καὶ τὴν κατασκευὴ τοῦ ἀγάλματος.

Γι' αὐτὸ δὲν ἀπήντησε ἄμεσως, ἀλλὰ διευθύνθηκε βιαστικὰ πρὸς τὸ ἄγαλμα ποὺ ἡ λευκότης του διαγράφοσανε ἔνοχα πάνω σὲ πράσινο φόντο τῶν δένδρων:

—Κύτταξε! Κύτταξε ἐδῶ!

—Τί εἶναι;

Ὁ κ. Μπεγκὺ εἶχε ἀκουμπήσει τὸ ψαλλίδι πάνω στὸν ὦμο τοῦ ἀγάλματος:

—Εἶναι ἀπὸ τὴν ἴδια ὕλη!

Ἡ ἔξαφνισις τῆς κ. Βάμπρ ξαναγύρισε τότε στὴ μνήμη τῆς κ. Μπεγκύ.

—Ὦ! Δὲν πιστεύω νὰ νομίζῃς πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔρριξε τὸ χρῶμ' τῆς γυναίκας του μέσα στὴ πηγή, καὶ ὅτι βρισκόμαστε τώρα πρόσσω στὸ....;

—Γιατί ὄχι; ἀποκρίθηκε ὁ καινούργιος ἰδιοκτήτης τῆς παράξενης βίλλας.

Καὶ μ' ἕνα τρεμμένο γέρι, μὲ κάποιο δέος στὴ ψυχή, ἀποκλῶθηκε διαστικὰ πρὸς τὰ μυστηριώδες ἄγαλμα, ποὺ ἦταν κλαμένο ἀπ' τὴ σμίλη τοῦ θανάτου....

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

Ιστορικές Σελίδες

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ ΣΤΑΝΛΕΎ

Σὲ κάποιο προηγούμενο φύλλο τῆς «Ἑβδομάδος» ἐγράψαμε γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὶς περιπέτειες τοῦ μεγάλου ἐξερευνητοῦ Λίβιγκστον. Ἐγράψαμε ἀκόμα γιὰ τὴν ἀγωνία ποὺ εἶχε καταλάβει ὅλο τὸν κόσμο ὅταν μαθεύτηκε πὼς ὁ περίφημος δόκτωρ εἶχε χαθῆ στὰ ἀνεξερεύνητα βάθη τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς, καὶ τὴν ἀγαλλίαση μὲ τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος αὐτὸς κόσμος πληροφορήθηκε πὼς ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ «Κήρυκος τῆς Νέας Ὑόρκης», Στάνλεϋ εἶχε κατορθώσει, ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς περιπλανήσεις, νὰ τὸν βρῆ.

Εἶναι γνωστὲς ἡ περισσάσεις ὑπὸ τὴς ὁποίες ὁ Στάνλεϋ ἀνέλαβε νὰ φέρη σὲ πέρας ἕνα τόσο ριψοκίνδυνο καὶ ματαπλήρικιδ κατόρθωμα: νὰ προχωρήση δηλαδὴ σὲ μέση ἄγνωστα, νὰ διασχίση πληθυσμοὺς ἀγρίων, γιὰ νὰ βρῆ τὸν θεωρούμενο ὡς πεθαμένο πιὰ σοφό. Τὴς διηγεῖται ὁ ἴδιος στὸ περίφημο βιβλίο του—σπάνιο τώρα πιά—: «Πῶς βρῆκα τὸν Λίβιγκστον». Εἶναι περιεργότατες, κ' ἀξίζει νὰ τὴς ἀναφέρουμε.

Ὁ Στάνλεϋ βρισκόταν τότε στὴ Μαδρίτη, ὡς ἀνταποκριτὴς τοῦ «Κήρυκος τῆς Νέας Ὑόρκης». Στὴς 16 Ὀκτωβρίου τοῦ 1869 ἔλαβεν ἔξαφνα τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Παρίσι: «Ἐλᾶτε στὸ Παρίσι. Σπουδαία ὑπόθεση Τζέϊμς Γκόρντον Μπένετ, γυιός». Ὁ Τζέϊμς Γκόρντον Μπένετ αὐτὸς ἦταν ὁ γυιὸς τοῦ διευθυντοῦ τοῦ μεγάλου δημοσιογραφικοῦ δοργάνου τῆς Ἀμερικῆς.

Ὕστερ' ἀπὸ σαρανταοχτὼ ὧρες, ὁ Στάνλεϋ ἤμπαινε στὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖο», τοῦ Παρισιοῦ, καὶ χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ Μπένετ.

—Ἔμπρός! ἄκουσε μιὰ φωνὴ μέσ' ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Ὁ Στάνλεϋ μπῆκε. Ὁ Μπένετ βρισκόταν στὸ κρεββάτι.

—Ποιὸς εἶσαστε; τὸν ρώτησε.

—Ὁ Στάνλεϋ.

—Ἄ! Χαίρω πολύ. Καθῆστε. Πρόκειται νὰ σᾶς ἀναθέσω μιὰ σπουδαία ἐντολή....

Ὁ Μπένετ ἔρριξε κάποιο ροῦχο στοὺς ὤμους του, καὶ εἶπε ζωηρὰ στὸν ἀνταποκριτή του:

— Ποῦ ὑποθέτετε ὅτι βρίσκεται ὁ Λίβιγκστον;

—Μὰ τὴν ἀλήθεια, κύριε, δὲν ξέρω τίποτα.

—Φαντάζεστε πὼς εἶναι πεθαμένος;

—Καὶ ναὶ καὶ ὄχι.

—Ἐγὼ πιστεύω πὼς ζῆ, πὼς μπορεῖ κανένας νὰ τὸν βρῆ καί.... σᾶς στέλνω νὰ τὸν βρῆτε!

—Νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν Λίβιγκστον; Δηλαδὴ νὰ πάω στὸ κέντρο τῆς Ἀφρικῆς! Αὐτὸ θέλετε νὰ πῆτε;

—Θέλω νὰ πῶ πὼς πρέπει νὰ φύγετε, νὰ τὸν βρῆτε ὁπουδήποτε κ' ἂν βρίσκεται, καὶ νὰ φέρετε γ' αὐτὸν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερες πληροφορίες. Ἔπειτα.... ποιὸς ξέρει! Μπορεῖ νὰ βρίσκεται σὲ μεγάλη ἀνάγκη, ὁ Λίβιγκστον.... Γι' αὐτὸ νὰ πάρετε μαζί σας ὅ,τι μπορεῖ νὰ τοῦ εἶναι χρήσιμο.... Ἐννοεῖται ὅτι θ' ἀκολουθήσετε τὴς ἐμντεύσεις σας.... Κάνετε τέλος, ὅ,τι ἐγκρίνετε, ἀρκεῖ νὰ βρῆτε τὸν Λίβιγκστον.

Κι' ἔτσι, ὁ Στάνλεϋ, ξεκίνησε γιὰ τὴν Ἀφρική.... Πεοὶ τὰ τρία χρόνια περιπλανήθηκε ὥσπου νάβρη τὸν διάσημο ἐξερευνητή. Ἀφοῦ ἀνέβηκε τὸν Νεῖλο καὶ ἐπεσκέφτηκε τὰ Ἱεροσόλυμα, τὴν Κωνσταντινούπολη, τὸν Καύκασο καὶ τὴν Περσία, ἔφτασε στὴς Ἰνδίες κατὰ τὸν Αὔγουστο τοῦ 1870. Στὴς 12 Ὀκτωβρίου ἔφτιε ἀπὸ τὴ Βομβάη καὶ στὴς 6 Ἰανουαρίου τοῦ 1871 ἔφταστε μὲ ἀμερικανικὸ ἀλιευτικὸ πλοῖο στὸ Ζαγγυιπάρ, ἕνα νησὶ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ. Ἐκεῖ διοργάνωσε τὴν ἐκδρομή του γιὰ τὴν ἀνεύρεση τοῦ διασήμου ἄγγλου ἐξερευνητοῦ. Στὴν Ἀφρικὴ ἔμεινε ἀπὸ τὴς 23 Μαρτίου τοῦ 1871 ἕως τὴν 7 Μαΐου τοῦ 1872.

Φαντάζεστε τὴ χαρὰ καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ Στάνλεϋ ὅταν ὕστερ' ἀπὸ τόσους κόπους κ' κακοιχίες συνήντησε τέλος τὸν Λίβιγκστον! Ὥστε ἡ προβλέψεις του εἶχαν βγῆ ἀληθινές.... Ὁ διάσημος σοφὸς ζοῦσε...

Ἀξίζει ὅμως ν' ἀφήσουμε τὸν ἴδιο ν' ἀφηγηθῆ τὴν συγκινητικὴ αὐτὴ συνάντηση, ὅπως τὴν περιγράφει στὴς τελευταῖες σελίδες τοῦ βιβλίου του ποὺ ἀναφέραμε προηγουμένως:

....«Στὴς 10 Νοεμβρίου τοῦ 1871—γράφει ὁ Στάνλεϋ—βρισκόμαστε σὲ ἀπόσταση τριακοσίων περίπου γιαρδῶν ἀπὸ τὸ χωριὸ Οὐζιζί. Ἀπὸ παντοῦ εἶχαν τρέξει γιὰ νὰ μᾶς ὑποδεχτοῦν διάφοροι ἄγριοι ἰθαγενεῖς. Ἄξαφνα, ἄκουσα μιὰ φωνή:

—Καλημέρα, κύριε!

Τάχασα. Δὲν περίμενα ποτὲ ν' ἀκούσω τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα στὴν ἀγρίαν αὐτὴ χώρα. Κατάπληκτος, ἐγύρισα νὰ δῶ ποιὸς εἶχε μιλήσει, καὶ εἶδα κοντά μου ἕναν μαῦρο ποὺ εἶχε ἕνα ὕφος εὔθυμο καὶ ζωηρό.

—Ποιὸς εἶσαι;

—Εἶμαι, ὁ Σούσης, ὁ ὑπηρέτης τοῦ δόκτορος Λίβιγκστον! μοῦ ἀπήντησε χαμογελώντας ὁ μαῦρος.

Ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Κήρυκος τῆς Νέας-Ὑόρκης» Στάνλεϋ.

Ἔ, τότε πιὰ εἶναι ποὺ τἄχασα κυριολεκτικά.

—Πῶς! ἀνέκραξα ὅταν συνῆλθα ἀπὸ τὴ συγκίνησή μου. Ἐδῶ λοιπὸν βρίσκεται ὁ δόκτωρ Λίβιγκστον;

—Μάλιστα, κύριε.

—Τρέξε ἀμέσως καὶ πὲς στὸν δόκτορα ὅτι σὲ λίγο θἄρθω νὰ τὸν εὕρω.

—Πολὺ καλά, κύριε.

Καὶ ὁ μαῦρος ἔφυγε τρέχοντας σὰν τρελλός.

Μετὰ τὴν ἀναχώρηση τοῦ Σούση, ὁ δόκτωρ πληροφορήθηκε κ' ἀπὸ ἄλλους ὅτι πράγματι ἕνας λευκὸς ἄνθωπος ἐρχόταν στὸ Οὐζιζί. Οἱ ἄραβες προεστῶτες τοῦ Οὐζιζί μόλις τὸ ἔμαθαν αὐτὸ μαζεύτηκαν μτρὸς ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Λίβιγκστον ὁ δόκτωρ, μόλις τοὺς εἶδε βγῆκε ἀπ' τὴ βεράντα του, γιὰ νὰ τοὺς ρωτήση τί ἔτρεχε καὶ γιὰ νὰ περιμένη τὴν ἄφιξή μου.

Στὸ μεταξὺ τὸ καραβάνι μας σταμάτησε. Ἀφοῦ διέσχισα τὴς τάξεις τῶν ἀνθρώπων μου, ἔφτασα μπρὸς στοὺς ἄραβες, ποὺ στεκόντουσαν ὄρθιοι σχηματίζοντας ἕνα ἡμικύκλιο στὴ μέση τοῦ ὁποίου βρισκόταν ὁ λευκὸς ἄνθωπος. Προχώρησα δυὸ βήματα, καὶ εἶδα τὸν δόκτορα. Ἤτανε χλωμός. Φαινόταν πολὺ κουρασμένος. Εἶχε γκρίζα γένεια. Φοροῦσε ἕνα γαλάζιο καπέλλο μ' ἕνα ξεθωριαμενίζια καὶ γκρίζες μπαμπακερὲς κάλτσες. Ἐπροχώρησα, λοιπόν, ἔβγαλα τὸ καπέλλο μου καὶ εἶπα:

—Εἴσασε ὁ δόκτωρ Λίβιγκστον, ὅπως ὑποθέτω;

—Ναί, ἀπήντησε μ' ἕνα χαμόγελο ζοντας κι' αὐτὸς ἀργὰ τὸ καπέλλο του.

—Εὐχαριστῶ τὸν Θεό, δόκτωρ, ἐπὶ τὸ ποὺ μοῦ ἐπέτρεψε νὰ σᾶς δῶ.

—Κι' ἐγὼ αἰσθάνομαι μεγάλη εὐχαρίστηση ποὺ βρίσκομαι ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω χαρούμενα ὁ δόκτωρ. Μ' ἔστειλε ἐδῶ ἡ κυβέρνηση τῆς Βερράντα τοῦ, καὶ μ' ἔβαλε ν' ἀφήσω τὴν πολυθρόνα του—μιὰ πολυθρόνα διχῆς του ἐφευρέσεως, ποὺ ἔμοιαζε μὲ ὑπόγειο θρόνο.

Ὁ δόκτωρ κ' ἐγὼ ἔχουμε τὰ νέα μας μένα στὸν τοῖχο. Οἱ ἄραβες ἐρχόταν κάθουνται ἀριστερά μας. Πάνω ἀπὸ ἐμᾶς ἰθαγενεῖς μᾶς τριγυρίζουν καὶ μᾶς κοιτοῦν περίεργα.

Κι' ἀρχίζει ἡ συνομιλία μας.

—Πῶς ἤρθατε ἐδῶ;

—Ποῦ εἴσαστε τόσον καιρό; Ὅλοι σᾶς θεροῦν νεκρό!

Ὁ δόκτωρ μοῦ ἐξήγησε ὅλες τὴς ἐπιλύψεις ποὺ εἶχε κάμει ἕως τότε. Οἱ ἄραβες ἔκριναν καλὸ, φαίνεται, νὰ μᾶς ἀφήσουν ἥσυχους, καὶ φύγανε. Παρέδωκα τότε στὸν δόκτορα ἕνα σάκκο μὲ γράμματά του, τὰ ὁποῖον εἶχα φέρει ἀπὸ τὸ Ζαγγυιπάρ.

Ὁ δόκτωρ ἔβαλε στὰ γόνατά του ἕνα βιβλίο, τὸν ἄνοιξε καὶ ἄρχισε νὰ παραπιάνη γράμματα ποὺ βρίσκουνταν μέσα σ' αὐτό. Ἐδιάβασε μάλιστα καὶ ἕνα-δυὸ τῶν πολλῶν του, καὶ ἄρχισε νὰ εὐχαριστέται. Φάνηκε ἐλαιμψε στὸ πρόσωπό του.

Κατόπιν ἄρχισε νὰ μ' ἐρωτᾶ καὶ νὰ μ' ἐξετάζη γιὰ τὴν πολιτικὴ κατάσταση τῆς Εὐρώπης. Ἄρχισα λοιπὸν νὰ τοῦ δηγοῦμαι τὰ κυριότερα νέα. «Τελευταῖα» δηλαδὴ πρὸ ἑξαετοῦς χρόνου, γιατὶ κ' ἐγὼ εἶχα πολὺν καιρὸ νὰ ἀκούσω εἰδήσεις ἀπὸ τὴν Εὐρώπη. Τοῦ ἀγγείλα ὅτι εἶχε τελειώσει ὁ ἰσθμὸς τοῦ Σουέζ, τοῦ ἀνέφερα τὴν πτώση τοῦ Ναπολέοντος καθὼς καὶ χίλια δυὸ ἄλλα σπουδαῖα γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἀγνοοῦσε ἐντελῶς ὁ Λίβιγκστον.

Ὁ δόκτωρ ροιφοῦσε τὰ λόγια μου...

Διάφοροι ἄραβες προεστῶτες μᾶς ἔστειλαν τότε θαυμάσια φαγητά: κιμπάβες, πουλερικά... Ἐγὼ εἶχα μεγάλη ὄρεξη, ὁ δόκτωρ ἔμοιαζε παραπονεθηκε πὼς δὲν πεινοῦσε καθόλου καὶ ὅτι δὲν ἤθελε τίποτε τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο ἕνα φλυτζάνι τσάϊ.

—Ὦ! Μὰ τὸν Ἅγιο Γεώργιο! ἀνέκραξα ξαφνικά. Ἐλησμόνησα κάτι... Σέλιμ, τρέξε ἀμέσως καὶ φέρε κεῖνη τὴ μποτίλια. Εἴσαι ποιά.... Φέρε μου καὶ τ' ἀγγυρὶ κατόπιν. Αὐτὴ τὴ μποτίλια τὴν ἔφερα μαζί μου γιὰ νὰ μᾶς χρησιμεύση τὴν στιγμὴ αὐτὴ ὅταν θὰ ἤμουν ἀπίστευτα ἤλπιζα νὰ φτάσω, ἄν καὶ μερικὲς φορὲς φαινόταν ἀδύνατο αὐτό...

Ὁ Σελὶμ ἤξερε σὲ ποιὸ μέρος ἀφοῦ ἦταν ἡ μποτίλια. Ἀμέσως λοιπὸν ἐγύρισε τρέχοντας μιὰ μποτίλια σαμπάνια. Ἀφοῦ ἔκοψε τὸ ἀγυρὶ, λοιπόν, στὸν δόκτορα ἕνα ἀσημένιο ποτήρι γεμάτο ἀπὸ τὸ ὡραῖο αὐτὸ ποτό, κ' ἐγὼ ἀφοῦ ἔχυσα καὶ στὸ δικό μου ποτήρι εἶπα:

—Δόκτωρ Λίβιγκστον, στὴν ὑγεία σας!

—Καὶ στὴν δική σας!....

***

—Δόκτωρ—ἔλεγα τὴν ἄλλη μέρα στὸν Λίβιγκστον—θὰ ἐξεπλάγητε βέβαια γιὰ τὴν ἐπιφξή μου. Μαντεύετε γιὰ ποιὸ λόγο ἦλθα;

—Ὅταν ἔμαθα ἀπὸ τοὺς ἄραβες ὅτι ἔρχεστε σὲ ἕνας λευκὸς ἄνθρωπος, ἀμολογῶ ὅτι ἐξεπλάγην. Ποῦτα σ' ἑνόμισα ἀπεσταλμένο τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως. Ἔμαθα ὅτι ἔρχεστε μαζί σου βόκκες, πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ πορεύματα. Αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ πιστεύω ὅτι θὰ εἶσαι κανένας γάλλος ἀξιωματοῦχος, ὅτου εἶδα τὴν ἀμερικάνικη σημαία. Κατόπιν λέω ἕλη τὴν ἀλήθεια—εἰναστοῦθηκα πολὺ δὲν εἶσαι γάλλος, ἀλλ' ἀμερικανός. Γιατὶ ἂν ἤσουνα γάλλος καὶ δὲν ἤξερες τὰ ἀνεκδοτικὰ ὁρισία ἐντύπωση θὰ ἐκάνατε στὸ Ὀλλάνδο. Φαντάσου δυὸ λευκοὺς ποὺ νὰ μὴν κατανοοῦν τὴς πρόβες πιά.

—Τόσο μόνο, λοιπόν; Ἐγὼ φανταζόμουνα πὼς ξενυχτᾶτε ἀπάνω στὸ χαρτὶ τοῦ ρόλου σας. Τὴς λέω γιὰ νὰ τὴν πειράξω.

—Φαίνομαι λοιπὸν τόσο λίγο ἔξυπνος;

—Ναί, δὲ σᾶς τὸ κρύβω!

Παίρνοντας ὕφος εὐγενικὰ εἰρωνικό.

—Δὲ σᾶς πιστεύω, μοῦ λέει. Μοῦ φαίνεστε πὼς δὲν εἴσθε τόσο κουτός, ὥστε νὰ φαντασθῆτε πὼς κι' ἐγὼ... εἶμαι κουτή.

Καὶ γελᾶμε.

***

—Ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξὺ ξεχάσαμε τὸν «εἰκοσιτετράωρον»!

—Ἔ, δὲν πειράζει, μὴ γράφετε καὶ μιὰ φορά! Ἀρῆστε λευκὴ τὴ σελίδα. Σᾶς βεβαιῶ πὼς θὰ εἶναι μιὰ πρωτοτυπία ποὺ θὰ ἐνθουσιάση τοὺς ἀναγνώστας σας, καὶ θὰ μὲ κάνη καὶ μένα πολὺ συμπαθητική.

—Γιατί;

—Γιατὶ θὰ τοὺς ἀπαλλάξουμε ἀπ' τὸ μαρτύριο, νὰ διαβάσουν τυπωμένες ὅλες τὶς κουταμαρίτσες ποὺ θ' ἀνταλλάξουμε τώρα ἐμεῖς!

—Ποῦ τὸ θυμηθήκατε; μοῦ λέει.

—Ἀπ' τὴ γκρεμάτσα ποὺ κάνατε.

—Μπᾶ; Κι' ἄλλοι λοιπὸν μοῦ λένε πὼς στιγμὲς-στιγμὲς, παίρνω τὸ ὕφος κάποιου ρόλου ποὺ κα παίξει....

—Θὰ τοὺς μελετᾶτε τόσο φαίνεται, ὥστε καθένας ἀπ' αὐτοὺς σᾶς ἀφήνει καὶ κάτι δικό του.

—Ἴσως νάναι αὐτὸ ποὺ λέτε. Ἀλλὰ πάντως δὲν τοὺς διαβάζω παρὰ ὅσο ἀρκεῖ γιὰ νὰ τοὺς μάθω καὶ νὰ μπῶ στὴν ψυχοσύνθεση τοῦ τύπου.

—Δηλαδὴ πόσο;

—Μά.... κάνα-δυὸ φορές. Κι' ὕστερα μὲ τὴς πρόβες πιά.

—Τόσο μόνο, λοιπόν; Ἐγὼ φανταζόμουνα πὼς ξενυχτᾶτε ἀπάνω στὸ χαρτὶ τοῦ ρόλου σας. Τὴς λέω γιὰ νὰ τὴν πειράξω.

—Φαίνομαι λοιπὸν τόσο λίγο ἔξυπνος;

—Ναί, δὲ σᾶς τὸ κρύβω!

Παίρνοντας ὕφος εὐγενικὰ εἰρωνικό.

—Δὲ σᾶς πιστεύω, μοῦ λέει. Μοῦ φαίνεστε πὼς δὲν εἴσθε τόσο κουτός, ὥστε νὰ φαντασθῆτε πὼς κι' ἐγὼ... εἶμαι κουτή.

Καὶ γελᾶμε.

***

—Ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξὺ ξεχάσαμε τὸν «εἰκοσιτετράωρον»!

—Ἔ, δὲν πειράζει, μὴ γράφετε καὶ μιὰ φορά! Ἀρῆστε λευκὴ τὴ σελίδα. Σᾶς βεβαιῶ πὼς θὰ εἶναι μιὰ πρωτοτυπία ποὺ θὰ ἐνθουσιάση τοὺς ἀναγνώστας σας, καὶ θὰ μὲ κάνη καὶ μένα πολὺ συμπαθητική.

—Γιατί;

—Γιατὶ θὰ τοὺς ἀπαλλάξουμε ἀπ' τὸ μαρτύριο, νὰ διαβάσουν τυπωμένες ὅλες τὶς κουταμαρίτσες ποὺ θ' ἀνταλλάξουμε τώρα ἐμεῖς!

—Ἔ, λοιπόν, ἐγὼ θὰ γράψω κι' αὐτὸ ποὺ μοῦ εἴπατε τώρα, κι' ἔτσι θὰ ἔχω.... ἀναπαυμένη τὴ συνείδησή μου.

—Ὅπως κι' ἐγώ. Μοῦ λέει γελαστὰ ἡ Στέλλα, καὶ προσθέτει:

—Ἔμπρός, λοιπόν. «Ἐπὶ τὸ ἔργον»! Ἀγαπῶ....

—Πότε ξυπνᾶτε ἐν πρώτοις, τὴν κόβω. Τί ἀγαπᾶτε, θὰ τὸ συζητήσουμε ὕστερα.

—Ὡραῖα. Θ' ἀρχίσωμε ἀπ' τὸ πρωΐ λοιπόν. Ξυπνῶ, νωρίς. Δηλαδὴ μᾶλλον νωρίς, δηλαδή.... ὄχι καὶ τόσο ἀργά.... δηλαδὴ... ἀργὰ κάπως.... Γράψτε στὴς ἔντεκα, τέλος πάντων γιὰ νὰ τελειώνουμε!

Ὑπακούω. Ἡ Στέλλα συνεχίζει:

—Ἀπ' τὴς 11 ὡς τὴ 1 πρόβα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δηλαδή.

—Καὶ.... ὡς ἐπὶ τὸ ὀλίγον;»

—Ἄμα δὲν ἐργάζομαι; Ταχτοποιῶ τὸ σπίτι, διαβάζω λίγο, κουβεντιάζω μὲ τὴ μαμά μου.... Σκέπτομαι.... περισσότερο, σκέπτομαι!

—Ἔχετε λοιπὸν τόσο πολλὰ πράγματα νὰ σκεφθῆτε;

—Οὐ! Δὲ μπορεῖτε νὰ φανταισθῆτε πόσα. Ἡ ζωὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἄλυτα προβλήματα γιὰ μένα.

—Κι' ὅμως, ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα ὅτι ἐσεῖς ξέρετε καλὰ τὴ ζωή!

Τῆς Στέλλας, «θίγεται ὁ ἐγωϊσμός της».

—Δηλαδή, μοῦ λέει, δὲν τὴν ξέρω καλὰ... τέλεια!

***

Κι' ὅμως, μιὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια: Ἡ θαυμαστὴ ἀπόδοσις τῶν τύπων ποὺ κάνει ἡ Στέλλα στὴ σκηνή, ὀφείλεται στὸ ταλέντο της καὶ μονάχα σ' αὐτό. Εἶναι ἐντελῶς ἀπίθανο, ὁλωσδιόλου ἀφύσικο, νὰ ξέρῃ αὐτὸ τὸ λεπτὸ κι' ἄβαλτο πλασματάκι, τὸ ἀνίδεο ἀπ' τὴς πολυποίκιλες ὄψεις τῆς ζωῆς, πὼς νὰ ἐμφανίση μιὰ κοκότα. Ὅ,τ τόσο, τὴν ἐμφανίζει ὑποστέλεια. Θὰ μοῦ πῆτε. Καὶ συμφωνῶ μαζί σας. Ἀλλὰ σᾶς προσθέτω: Μονάχα ἀπὸ διαίσθησι, ἀπὸ ἰδιοφυΐα.

***

Ὁπωσδήποτε, μὲ τὴν κουβέντα, φάγαμε τὸ μισὸ εἰκοσιτετράωρο. Καὶ τώρα γιὰ τὸ ὑπόλοιπο:

—Μετὰ τὸ μεσημέρι λοιπόν;

—Τὰ συνηθισμένα. Σινεμά, ψώνια, ἐπισκέψεις, καί...

—Τί «καί»;

—Σαγλαμάρες!

—Ὥστε ἔτσι χαρακτηρίζετε τὴς ἀσχολίες σας;

—Πρωντόν. Δὲν εἶναι αὐτὲς ἡ ἀσχολίες μου. Αὐτὲς εἶναι ἡ ἀπαραίτητες πρικιλίες, ἡ ὁποῖες δὲν σᾶς τὸ κρύβω—μοῦ εἶναι πάντα ἐνογλητικές, ὅσο κι' ἂν τὴς παραδέχομαι ἀπὸ συνήθεια.

—Καλά, καὶ τότε ποιὲς εἶναι ἡ πραγματικὲς ἀσχολίες σας;

—Πρῶτον, τὸ θέατρο, δεύτερον, τὸ θέατρο, τρίτον, τὸ....

—... Τὸ θέατρο. Καταλαβαίνω. Μιλῆστε μου λοιπὸν γιὰ τὸ θέατρο ἀφοῦ τόσο σ' ἀγαπᾶτε.

—Τ' ἀγαποῦσα! Μὲ διορθώνει.

—Πῶς εἴπατε;

—Εἶπα, πὼς τ' ἀγαποῦσα. Ἤθελα νὰ σ' ἀγαπῶ πάντα, καὶ λυπᾶμαι ποὺ ὁ μεγάλος μου αὐτὸς ἔρωτας, μετεβλήθη σὲ καθαρό, πεζό, καὶ ἀνιαρὸ ἐπάγγελμα....

—Μὰ ἔτσι γίνεται πολλὲς φορὲς... στοὺς μεγάλους ἔρωτας!

—Τί ἐννοεῖτε;

—Τίποτα. Προχωρῆστε.

—Λοιπόν, ἀγαποῦσα τὸ θέατρο, ὅταν τὸ βλέπα ἀπ' τὸ περιθώριο. Μοῦ φαινόταν γιὰ

(Ἡ συνέχεια στὴν σελίδα 356)

ΕΝΑ ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΑΩΡΟ

ΜΕ ΤΗΝ ΣΤΕΛΛΑ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΟΥ

Ἡ Στέλλα Χριστοφορίδου στὸ «Βάσανο».

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὰ προηγούμενα

[Ὁ γερμανὸς φοιτητὴς τῆς Βοτανικῆς Ἕρμαν Σοῦλτς βρίσκεται στὰς Ἀθήνας μὲ κάποιαν ἀποστολὴ γιὰ τὸν Φυτολογικὸ Κῆπο τοῦ Ἀμβούργου. Μεταβαίνοντας στὴν Πάρνηθα, συναντᾶται μὲ δυὸ Ἀγγλίδες, τὴν γρηᾶ κυρία Σίμονς καὶ τὴν νεαρὰ Μαίρη - Ἄννα, ὅλοι δὲ μαζὶ πέφτουν σὲ μιὰν ἐνέδρα λῃστῶν. Ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας τους εἶναι ὁ Χατζησταῦρος ποὺ τοὺς κρατεῖ αἰχμαλώτους, μέχρις ὅτου καταβληθοῦν τὰ λύτρα. Ὁ Ἕρμαν Σοῦλτς σχεδιάζει νὰ δραπετεύσῃ].

10. (Ἡ συνέχεια)

—Μαίρη-Ἄννα ! ἐφώναξε.

Ἡ Μαίρη-Ἄννα ἐσηκώθηκε μὲ τὴ φωνὴ τῆς μητέρας της κι' ἔτρεξε ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνή.

—Εἴμαστε ἐλεύθερες ! ἐφώναξε ἡ κυρία Σίμονς. Ἔφυγαν ὅλοι. Ἔλα, πᾶμε νὰ φύγουμε κι' ἐμεῖς.

Ἔτρεξαν καὶ ἡ δυὸ πρὸς τὴ σκάλα καὶ εἶδαν τὸ στρατόπεδο νὰ τὸ κατέχουν οἱ χωροφύλακες. Στὴν κορυφὴ τοῦ ἔλατου ἐκυμάτιζε θριαμβευτικὰ ἡ Ἑλληνικὴ σημαία καὶ τὴ θέσι τοῦ Χατζησταύρου κατεῖχε ὁ κύριος Περικλῆς. Ἡ κυρία Σίμονς ἔπεσε ἐπάνω του μὲ τέτοιον ἐνθουσιασμό, ποὺ ἐκεῖνος μὲ δυσκολία ἀπέφυγε τὸ ἀγκάλιασμα.

—Ἄγγελε τοῦ Θεοῦ, τοῦ εἶπε, οἱ ληστὲς ἔφυγαν.

—Μάλιστα, κυρία, ἀπήντησε ἀγγλικὰ ὁ μοίραρχος.

—Τοὺς ἀναγκάσατε νὰ φύγουν ;

—Εἶναι ἀλήθεια πώς, χωρὶς ἐμᾶς, θὰ βρισκόνταν ἀκόμη ἐδῶ.

—Λαμπτό μου παιδί ! Ἡ μάχη ἦταν φοβερή ;

—Ὄχι καὶ πολύ. Δὲν ἄνοιξε μύτη. Ἕνα λόγο εἶπα μονάχα.

—Καὶ εἴμαστε ἐλεύθερες ;

—Φυσικά.

—Μποροῦμε νὰ ἐπιστρέψουμε στὰς Ἀθήνας ;

—Ὅταν θελήσετε.

—Ἔ, φεύγουμε.

—Ὄχι ἀμέσως.

—Τί νὰ κάνουμε ἐδῶ ;

—Τὸ καθῆκον τῶν νικητῶν εἶναι νὰ μείνουν στὸ πεδίον τῆς μάχης.

—Μαίρη-Ἄννα, δῶσε τὸ χέρι σου στὸν κύριο.

Ἡ νέα ἀγγλίδα ὑπήκουσε.

—Κύριε, ξαναεῖπε ἡ κυρία Σίμονς, ὁ Θεὸς σᾶς ἔστειλε. Εἴχαμε χάσει πιὰ τὴν ὑπομονή μας. Ὁ μόνος ὑτερασιστὴς μας ἦταν ἕνας νέος Γερμανὸς τῆς μέσης τάξεως, ἕνας σοφὸς ποὺ μαζεύει χόρτα καὶ ποὺ ἤθελε νὰ μᾶς σώσῃ μὲ τοὺς πιὸ παραδόξους τρόπους. Ἐπὶ τέλους ἤρθατε σεῖς ! Ἐγὼ ἤμουν βέβαιη πὼς ἡ χωροφυλακὴ θὰ μᾶς ἔσωζε. Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Μαίρη-Ἄννα ;

—Μάλιστα μαμᾶ.

—Πρέπει νὰ ξεύρετε, κύριε, ὅτι οἱ ληστὲς αὐτοὶ εἶναι ἀληθινὰ τέρατα. Μόλις μᾶς ἔπιασαν, μᾶς ἐπῆραν ὅ,τι εἴχαμε ἐπάνω μας.

—Ὅλα ; ἐρώτησε ὁ μοίραρχος.

—Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ρολόϊ μου, ποὺ τὸ ἔκρυψα.

—Ἐκάμετε καλά, κυρία. Κι' ἐκράτησαν ὅ,τι σᾶς ἐπῆραν ;

—Ὄχι. Μᾶς ἔδωκαν πίσω τριακόσιες δραχμές, μιὰν ἀσημένια τσαντίτσα καὶ τὸ ρολόϊ τῆς κόρης μου.

—Κάμετέ μου τὴ χάρι νὰ μοῦ τὰ δώσετε.

—Νὰ σᾶς δώσουμε τί ;

—Τὰ δαχτυλίδια σας, τὰ σκουλαρίκια σας, τὴν ἀσημένια τσαντίτσα, δυὸ ρολόγια καὶ τριακόσιες δραχμές.

Ἡ κυρία Σίμονς διεμαρτυρήθη ζωηρά.

—Πῶς ; θέλετε νὰ μᾶς ξαναπάρετε ὅ,τι μᾶς ἔδωκαν πίσω οἱ ληστές ;

—Κυρία, κάνω τὸ καθῆκον μου, ἀπήντησε μὲ ἀξιοπρέπεια ὁ μοίραρχος. Εἶναι καθῆκον μου νὰ μαζέψω ὅλα τὰ πειστήρια γιὰ τὴ δίκη τοῦ Χατζησταύρου.

—Νομίζω ὅτι τὰ κοσμήματα καὶ τὰ χρήματά μας δὲν χρησιμεύουν. Ὑπάρχουν τόσες ἄλλες αἰτίες γιὰ νὰ κρεμαστῇ. Πρὸ παντὸς ἄλλου, ἔπιασε δυὸ Ἀγγλίδες. Τί ἄλλο χρειάζεται ;

—Εἶναι ἀνάγκη νὰ τηρηθοῦν οἱ τύποι.

Ἡ Μαίρη-Ἄννα εἶπε ἐπίσης ὅτι κατ' οὐδένα λόγον ἤθελε νὰ δώσῃ τὰ σκουλαρίκια της.

—Δεσποινίς, εἶπε ὁ περιποιητικὸς μοίραρχος. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴν ἐπαμένετε στὸ ζήτημα αὐτό. Ἐμεῖς οἱ στρατιωτικοὶ εἴμαστε σκλάβοι τοῦ καθήκοντος, ὄργανα τοῦ νόμου. Κάμετέ μου τὴν τιμὴ νὰ μοῦ δώσετε τὸ χέρι σας· θὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησι νὰ σᾶς ὁδηγήσω ἔως τὴ σκηνή σας. Ἐκεῖ θὰ καταγράψουμε ὅ,τι ἔχετε, ἂν τὸ ἐπιτρέπετε.

Ἄκουσα ὅλα αὐτὰ καὶ δὲν ἔχασα οὔτε λέξι. Ἐκρατήθηκα ἕως τὸ τέλος, ὅταν ὅμως εἶδα τὸν λοποδύτη χωροφύλακα νὰ προσφέρῃ τὸ χέρι του στὴν Μαίρη-Ἄννα γιὰ νὰ τὴν λησταύσῃ μὲ ὅλη του τὴν εὐγένεια, αἰσθάνθηκα τὸ αἷμα μου νὰ βράζῃ κι' ἐπροχώρησα πρὸς τὸ μέρος του γιὰ νὰ τοῦ τὰ πῶ ἀπὸ τὴν καλή. Ὁ Περικλῆς θὰ ἐδιάβασε μέσα στὰ μάτια μου ὅ,τι θὰ τοῦλεγα, γιατὶ μοῦρρ-ξε ἕνα ἀπειλητικὸ βλέμμα, ἄφησε τὴς κυρίες στὴ σκάλα, ἐτοποθέτησε ἕνα φουρὸ στὴ θύρα καὶ ἦρθε πρὸς τὸ μέρος μου, λέγοντας :

—Θὰ λογαριαστοῦμε ἐμεῖς τώρα !

Χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο, μ' ἐτράβηξε ἔως τὸ βάθος τοῦ γραφείου τοῦ ἀρχηγοῦ· ἐκεῖ, ἐστάθηκε ἐμπρός μου, μ' ἐκύτταξε μέσα στὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε :

—Ξεύρετε ἀγγλικά ;

Τοῦ ἀπήντησα πὼς ξεύρω. Μοῦ ξαναεῖπε :

—Ξεύρετε καὶ Ἑλληνικά ;

—Μάλιστα.

—Ὥστε εἶστε πολὺ ἀνεπτυγμένος. Τί ἰδέα κ' αὐτὴ τοῦ νονοῦ μου νὰ μὴ μπρός σας γιὰ τὴς ὑποθέσεις μας ! Ἐπὶ τέλους γιὰ τὴς δικές του κάτι πάει κ' ἔρχεται. Δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ κρύβεται. Βασιλπᾶς εἶναι καὶ κόβει τὸ σπαθί του. Ἐγὼ ὅμως ! Ἐλᾶτε στὴ θέσι μου. Εἶναι πολὺ λεπτὴ καὶ πρέπει νὰ προσέχω. Δὲν εἶμαι πλούσιος καὶ δὲν ἔχω παρὰ τὸ μισθό μου, τὴν ἐκτίμησι τῶν ἀνωτέρων μου καὶ τὴ φιλία τῶν ληστῶν. Ἕνας ταξιδιώτης, ἂν πῇ δυὸ λόγια, μπορεῖ νὰ μὲ κάμῃ νὰ χάσω τὰ δυὸ τρίτα τῆς περιουσίας μου.

—Καὶ πιστεύετε πὼς ἐγὼ θὰ τηρήσω μυστικότητα γιὰ τὴς ἀτιμίες σας ;

—Ὅταν κάνω ἕναν ὑπολογισμό, σπάνια πέφτω ἔξω. Δὲν ξεύρω ἂν θὰ φύγετε ζωντανοὶ ἀπὸ τὰ βουνὰ αὐτὰ καὶ ἂν θὰ πληρωθοῦν τὰ λύτρα σας. Ἂν ὁ νονός μου σᾶς κόψῃ τὸ κεφάλι, θὰ εἶμαι ἥσυχος γιατὶ δὲν θὰ ξαναμιλήσετε. Ἂν ὅμως ξαναπᾶτε στὰς Ἀθήνας, σᾶς συμβουλεύω σὰν φίλος νὰ μὴ πῆτε τίποτε γιὰ ὅ,τι εἴδατε. Μιμηθῆτε τὴ δούσσα τῆς Πλακεντίας ποὺ τὴν ἔπιασε ὁ Μάμπισης καὶ ποὺ ἔζησε δέκα χρόνια ἀκόμη, χωρὶς καμνεὶς νὰ μάθῃ πῶς ἐπέρασε μὲ τοὺς ληστές. Μιὰ παροιμία λέγει πὼς ἡ γλῶσσα κόκκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκκαλα τσακίζει. Σκεφθῆτε σοβαρὰ γιὰ νὰ μὴ μετανοήσετε.

—Μὲ ἀπειλεῖτε....

—Ὄχι. Εἶμαι καλοαναθρεμμένος καὶ δὲν ξεύρω ν' ἀπειλῶ. Εἰδοποιῶ μόνο. Ὅταν πᾶτε στὴ Γερμανία, κάμετε ὅ,τι θέλετε. Μιλήσετε, γράψετε στὴς ἐφημερίδες, τυπώσετε βιβλία. Ὅ,τι κ' ἂν γράφουν ἐναντίον μας δὲν μᾶς πειράζει· οἱ μόνοι ποὺ μποροῦν νὰ ζημιωθοῦν εἶναι οἱ συγγραφεῖς. Κάμετε καὶ σεῖς ὅ,τι θέλετε. Ἐν τῷ μεταξύ, ὅσο θὰ λείπῃ ὁ νονός μου θὰ σᾶς προστατεύσω ἐναντίον τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ σας, κρατώντας σας μακρυὰ ἀπὸ τὴς κυρίες. Θὰ δανεισῶ τὴ σκηνή σας. Βλέπετε πὼς ἔχω λεπτότερο δέρμα ἀπὸ τὸν Χατζησταῦρο καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἐκτεθῶ στὸ ἥλιο καὶ στὸν ἀέρα. Τί θὰ ποῦν σρεγς ἐὰν ἀφήσω τὸν χορὸ τῶν Ἀνακτόρων, ἂν μὲ ἰδοῦν ἀγκαλιασμένο σὰν χωριάτη ; Ἔπειτα πρέπει νὰ κρατῶ συντροφιὰ στὴς γυναῖκες ποὺ εἶναι ἀπελπισμένες· εἶμαι ὁ ἐλευθερωτής τους κ' ἔτσι καθήκοντα. Σεῖς θὰ κοιμᾶστε ἐδῶ, ἀνάμεσα στοὺς στρατιῶτες μου. Θὰ δώσω τὴν ἐντολὴ στὸν στρατιῶτη ἀρχη ! Ἐνωμοτάρχη ! Σοῦ ἐμπιστεύομαι τὴ φρούρησι τοῦ κυρίου ἀπὸ δέκα βήματα γύρω του τέσσερις φρουροί, ποὺ θὰ τὸν ἀφίνουν οὔτε μέρα οὔτε νύκτα καὶ θὰ τὸν νοδεύουν παντοῦ. Θὰ εἶναι πάντα ἀπολύτως ἐλεύθερος. Θὰ τοὺς ἀλλάζῃς κάθε δυὸ ὧρες. Ἔφυγε. Μ' ἐχαιρέτησε μ' εὐγένεια ποὺ εἶχε μὲ ὅλη τὴ δόσι εἰρωνείας καὶ σιγοτραγουδώντας ἐπέστρεψε τὴ σκάλα τῆς κυρίας Σίμονς. Ὁ μοίραρχος παρουσίασε ὅπλα.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἄρχισε νὰ μὲ βασανίζῃ ἕνα μαρτύριο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ φαντασθῇ κανεὶς ἀνθρώπου. Καθένας ξεύρει ἡ μπορεῖ νὰ μαντέψῃ τί εἶναι φυλακή. Ἀλλὰ δοκιμάσατε νὰ φαντασθῆτε μιὰ φυλακὴ ποὺ ζῇ καὶ κινεῖται μὲ τὴ φέρετα, ποὺ οἱ τέσσερις τοῖχοι τῆς τρυπωνοέρχονται, πλησιάζουν, καὶ ἀπομακρύνονται, γυρίζουν καὶ ξαναγυρίζουν, τρίβουν τὴ μύγη τῆς κεφαλῆς τους, ξύνονται, καθαρίζουν τὴ μύγη τῆς μύτης τους, κοιμοῦνται καὶ κερφώνουν ὀχτὼ δίδυμα μὲ τὴ μία σκοτώνανται γιὰ ἕνα τιποτένιο ποσό, ἐπάνω στὸ φυλακισμένο ! Ἐπεχείρησα νὰ ἀπελπισθῶ· ἡ ὀχτάποδη φυλακὴ ἐκινήθη ἀπὸ τὴ θῆμα τῆς ἐπάνω στὸ δικό μου. Ἔρριξα τὴν ἄκρη τοῦ στρατοπέδου· οἱ δυὸ χωροφύλακες ποὺ ἐπήγαιναν μπρὸς σταμάτησαν ἀμέσως καὶ κτύπησα ἐπάνω στὴς πλάτες τους.

— Καὶ πιστεύετε πὼς θὰ τηρήσω μυστικότητα γιὰ τὴς ἀτιμίες σας;

Ἡ ἡμέρα μοῦ φάνηκε μεγάλη, ἡ νύχτα ἀτέλειωτη. Ὁ μοίραρχος εἶχε πάρει καὶ τὴ σκηνή καὶ τὸ κρεββάτι μου, καὶ ὁ ἄθλιος ποὺ ξαπλώθηκα ἐπάνω δὲν ἦταν παλιάσκος πούπουλο. Μιὰ βροχὴ λεπτὴ καὶ διαπερνοῦσα μ' ἔκανε νὰ αἰστανθῶ πὼς ἡ στέγη ἦταν θαυμάσια ἐφεύρεσι καὶ πὼς ἐκεῖνοι ποὺ ἔζουν κεραμίδια στὰ σπίτια τους εἶναι ἀνεύγετες τῆς κοινωνίας. Κάποτε, ἂν πῆρα αὐτά, κατώρθωνα νὰ κοιμηθῶ, ἀμέσως ἔρχονταν δὸν μ' ἐξυπνοῦσε ὁ ἐνωμοτάρχης, ποὺ ἔβλεπε τὸ σύνθημα, Ἐπὶ τέλους—τί νὰ σᾶς πῶ ! — καὶ κοιμισμένος καὶ ξυπνὸς ἐνώμενα πάντα τὴν Μαίρη-Ἄννα καὶ τὴ σεβαστὴ κυρία Σίμονς καὶ σφίγγουν τὸ χέρι τοῦ ἐλευθερωτή τους. Ἄ, πὼς ἄρχιζα νὰ ἐπιθυμῶ τὴ Βασιλέα τῶν Ὀρέων ! Πῶς μετάνοιωνα γιὰ τὴς κατάρες ποὺ τοῦ εἶχα δώσει ! Κι' ἀπὸ ποιὰ λαχτάρα ἐθυμώμουν τὴν ἡμερη καὶ ἀστοχη διοίκησί του ! Πῶς προσευχόμουν γιὰ αὐτόν ! «Θεέ μου, ἔλεγα μὲ ὅλη τὴ θέρμη τῆς ψυχῆς μου, δῶσε τὴ νίκη στὸ δίκιο μου». Χατζησταῦρο ! Καὶ ταπείνωσε μπρὸς στοὺς ἀνθρώπους τοὺς στρατιῶτες τοῦ κράτους. Ἀλλὰ στὰ χέρια του τὸ ταμεῖο καὶ τὸ τελευταῖο κόμα ἐξκλήρο τοῦ καταραμένου στρατοπέδου. Κι' ἐκεῖνος ξαναστεῖλε μας τοὺς ληστὲς γιὰ νὰ ἐλευθερωθοῦμε ἀπὸ τοὺς χωροφύλακες !

Ἐτελείωνα τὴν προσευχή μου αὐτήν, ὅταν ἀκούστηκε συνεχὲς πῦρ κατὰ στοίχους. Τὸ ἴδιο ἐξαναγίνε πολλὲς φορὲς μέσα στὴν ἡμέρα καὶ τὴν ἀκόλουθη νύχτα. Ἤταν κι' αὐτὸ ἕνα παγνίδι τοῦ Περικλῆ. Γιὰ ν' ἀπατήσῃ τὴν κυρία Σίμονς καὶ νὰ τὴν πείσῃ πὼς τὴν ὑπεράσπιζε ἐναντίον στρατοῦ λῃστῶν, ἔδινε κάθε τόσο διαταγὲς νὰ γίνουν γυμνάσια σκοποβολῆς.

Ἡ ἰδέα ὅμως αὐτὴ λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ στοιχίσῃ ἀκριβά· τὴ Δευτέρα τὴν αὐγή, ὅταν οἱ λῃστὲς εὑρίσκαν στὸ λημέρι τους, ἐνόμισαν πὼς ἦταν ἀπέναντί τους πραγματικὸς ἐχθρὸς καὶ ἔρρ-ξαν κ' αὐτοὶ μερικὲς σφαῖρες, ἡ ὁποῖες, δυστυχῶς, δὲν ἐχτύπησαν κανένα.

Δὲν εἶχα ἰδῇ ποτὲ νικημένον στρατὸ πρὶν βρεθῶ στὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Βασιλέως τῶν Ὀρέων. Τὸ θέαμα αὐτὸ ἔχει γιὰ μένα πάντα τὴν ἀξία μᾶς πρώτης παραστάσεως. Ὁ Θεὸς δὲν ἄκουσε τὴς προσευχές μου καὶ οἱ Ἕλληνες στρατιῶται ἐπολέμησαν μὲ τόση λύσσα, ὥστε ἡ μάχη ἐβάσταξε ἕως τὰ μεσάνυχτα. Ἐσχημάτισαν τετράγωνο γύρω ἀπὸ τὰ δυὸ μουλάρια ποὺ μετέφεραν τὸ ταμεῖο καὶ ἀπήντησαν μὲ πῦρ κατὰ στοίχους στοὺς ἀκροβολιστὲς τοῦ Χατζησταύρου. Ὁ γερο-λῃστὴς ἔδε πὼς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σκοτώσῃ ἑκατὸν εἴκοσι στρατιῶτες ποὺ δὲν ὑποχωροῦσαν καὶ διέταξε τοὺς λῃστὲς του νὰ ὁρμήσουν μὲ τὰ γιαταγάνια. Οἱ σύντροφοί του μᾶς ἐβεβαίωναν πὼς ἔκαμε θαύματα καὶ τὸ αἷμα ποὺ ἦταν γεμᾶτος ἔδειχνε πὼς πραγματικὰ ἐπολέμησε γενναῖα. Ἀλλὰ ἡ ξιφολόγχη ἐνίκησε καὶ ὁ στρατὸς ἐσκότωσε δεκατέσσερις λῃστές.

Ὅλοι ἦταν μελαγχολικοὶ καὶ ἀποθαρρημένοι. Ὁ Σοφοκλῆς οὐρλιαζε. Ἄκουσα μάλιστα μερικοὺς νὰ μουρμουρίζουν γιὰ τὴν ἐλαφράδα τοῦ ἀρχηγοῦ, ποὺ ἔδαζε τὰ παλληκάρια νὰ σκοτώνωνται γιὰ ἕνα τιποτένιο ποσό, ποὺ μποροῦσε νὰ τὸ πάρῃ, εἰρηνικὰ ἀπὸ ταξιδιῶτες πλούσιους, ποὺ πληρώνουν πρόθυμα.

Ὁ πιὸ ζωηρός, ὁ πιὸ ξεκούραστος, ὁ πιὸ εὐχαριστημένος ἀπὸ ὅλους ἦταν ὁ ἀρχηγός. Στὸ πρόσωπό του ἦταν ζωγραφισμένη ἡ περηφάνεια καὶ ἡ εὐχαρίστησι γιατὶ ἔκαμε τὸ καθῆκον του. Μὲ εἶδε ἀμέσως ἀνάμεσα στοὺς τέσσερις χωροφύλακες καὶ μοῦ ἔδωσε μ' ἐγκαρδιότητα τὸ χέρι του.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

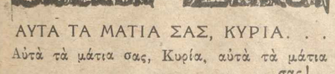

ΑΥΤΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ. . .

Αὐτὰ τὰ μάτια σας, Κυρία, αὐτὰ τὰ μάτια σας!
ποὺ μὲ κυττοῦν μὲ μιὰ βαθειὰ μελαγχολία,
πόσο μὲ κάνουν κάτι ἀλλόκοτο νὰ αἰσθάνωμαι
ὅταν ὑγρὰ κυττοῦν στὴ ρέμβη, ἠδονεμένα...

Μ' ἀλήθεια πάλι, τί γυρεύετ' ἀπὸ μένανε;
Τὸ ξεύρετε πὼς μόνο γράφω στίχους,
κι' ὁ ἀτίγγανος ὁ νοῦς μου ἀργὰ λικνίζεται
στοῦ ἀπόλυτου τὰ ρόδινα τὰ χάη....

Κι' εἶναι κουτὸ τὸ νὰ σκεφτῶ, ὅτι τὸ βλέμμα σας
—τρυπάνι τρομερὸ μ' αἰχμὴ βελούδου—
εἶναι τὸ βλέμμα τὸ ἐρωτιάρικο, τὸ ἀσύγκριτο,
τὸ βλέμμα ποὺ ζητάει ἀπὸ μένα ἀγάπη!...

Κι' ὅμως, Κυρία, ἐχτὲς τὸ βράδυ ποὺ καθόμασταν
στοῦ σαλονιοῦ σας τὸ ντιβάνι ναρκωμένοι
ἴσως ἀπ' τὰ βαρειά, τὰ λάγκα ἀρώματα,
κι' ἴσως ἀπ' τοῦ φθινόπωρου τὴ θλίψη....

Αὐτὰ τὰ μάτια σας, Κυρία, αὐτὰ τὰ μάτια σας!...
Τὰ ὑπέρλαμπρα, τὰ ὑγρά, τὰ αἰνιγματόδη,
ὦ ναί, μοῦ μίλησαν, Κυρία, ναί, μοῦ μίλησαν
μ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα τὴ γλυκειὰ τῶν βλεφαρίδων....

Νᾶταν ἡ ὥρα ποὺ τὸ δειλινὸ ἀργοπέθαινε;
Νᾶταν ἡ ὥρα ποὺ δυὸ ρόδα ἀργὰ ἐμαδοῦσαν;
Ἡ μήπως ποὺ γερμένη, μὲ προσήλωση,
τὰ μάτια σας τοὺς στίχους μου ἐδιαβάζαν;..

Πάντως ἐχθὲς τὸ βράδυ κάτι ἀλλόκοτο
συνέβηκε, θαρρῶ, ἀναμεσό μας:
γιατὶ τὰ μάτια σας, Κυρία, σὰν τελείωσαν
τὸ διάβασμα, μοῦ φάνηκαν κλαμμένα!....

(Ἀνέκδοτο) ΚΩΣΤΑΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

ΤΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΤΟΥ ΕΔΙΣΩΝ

Ὁ μέγας Ἔδισον ἔχει ὅλα τὰ εἴδη τῶν ἐργαλείων ποὺ μπορεῖ νἄχῃ ἕνας ἐφευρέτης. Κάποτε, ἐπρόσφερε 20 δολλάρια σ' ὁποιον τοῦ ζητοῦσε κάτι ποὺ νὰ μὴν ὕβρῃ.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ κέρδισε τὸ βραβεῖο, ἐζήτησε.... μιὰ σκούπα !

—□□—

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΕΣ ΔΩΡΕΕΣ ΣΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Ἰδοὺ μερικὲς πραγματικὰ συγκινητικὲς δωρεὲς ποὺ ἔγιναν, κατὰ καιρούς, στὸ Ἐθνικό μας Πανεπιστήμιο :

Στὰ 1845, ὁ Δημήτριος Φάφαλης, ὑπηρέτης, ἐπρόσφερε τοὺς μισθούς του, δηλαδὴ δρ.... 28,05 !

Στὰ 1849 ἐκληροδότησαν στὸ Πανεπιστήμιο, ὁ μὲν Χατζηδημήτριος Φωτόπουλος δρ. 100, ὁ δὲ Σωτήριος Ταλαντιναῖος δρ. 50!

Στὰ 1853 ὁ λόγιος καὶ φτωχὸς δάσκαλος Πύρρος, ἄφησε στὸ Πανεπιστήμιο μιὰ τεραστία ὑδρόγειο σφαῖρα, τὴν ὁποίαν εἶχε κατασκευάσει ὁ ἴδιος. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ σπίτι του δὲν εἶχε μιὰ ἀρκετὰ εὐρύχωρη πόρτα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ περάσῃ ἀπ' αὐτὴν ἡ σφαῖρα, ἀναγκάστηκαν νὰ .... γκρεμίσουν ὁλόκληρη τὴν πρόσοψη τοῦ σπιτιοῦ γιὰ νὰ τὴν περάσουν !

Στὰ 1856, ὁ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνη ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἁγίων Θεοδώρων ἐκληροδότησε στὸ Πανεπιστήμιο δρχ. 200.

Τὸν ἴδιο χρόνο, ὁ ἀκοντιστὴς ξυραφιῶν Δημ. Γ. Ὄκας, καταγόμενος ἀπὸ τὸ Μέτσοβο τῆς Ἠπείρου, ἄφησε ἐντολὴ στοὺς κληρονόμους του, ἀπὸ τὸ μικρὸ ποσὸν ποὺ τοὺς κληροδοτοῦσε νὰ δώσουν 20 δραχ. στὸ Πανεπιστήμιο.

Στὰ 1886, ὁ παπᾶς Ἐμμ. Σαμουλίδης ἄφησε διὰ διαθήκης στὸ Πανεπιστήμιο τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 50.

Στὰ 1871, ὁ ταχυδρομικὸς ἐπιστάτης τοῦ Αἰγιαλοῦ τῆς Κεφαλληνίας Σ. Δ. Ζερβός, χάρισε στὸ Πανεπιστήμιο δέκα δρχ. τὸ μῆνα ἀπ' τὸν πενιχρό του μισθό !

Στὰ 1872, ὁ κρεοπώλης Ἰωάννης Βαρύκας ἄφησε στὸ Πανεπιστήμιο διὰ διαθήκης τὸ 1/3 τῆς περιουσίας του, δηλαδὴ περὶ τῆς 30 χιλιάδες δρχ.

Τὸν ἴδιο χρόνο ἡ Ὑδραία ὑπηρέτρια Κιάρα Ἀντωνίου Γκώτου ποὺ πέθανε στὸν Πειραιᾶ, ἄφησε διὰ διαθήκης στὸ Πανεπιστήμιο.... 200 δραχμές !

—□□—

ΠΑΛΑΙΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ

Μὲ τὴν ἔναρξη τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς, ἀξίζει νὰ θυμηθοῦμε μερικὰ ἐπεισόδια τῶν παλαιῶν Βουλῶν.

Ἀπὸ τὴν Βουλὴ τοῦ 1881.

Ὁ λόγος γιὰ τὴν ἐξέλεγξη τῆς ἐκλογῆς Τήνου.

Χοϊδᾶς.— Κύριε Μαυρομμαρᾶ, σὲ παρακαλῶ νὰ μᾶς ἀπαντήσῃς στὸ ἑξῆς : Τὰ ἐλέη τῆς Παναγίας τῆς Τήνου σὲ ποιοὺς μοιράζονται καὶ γιὰ ποῖον σκοπό.

Μαυρομμαρᾶς. Τὰ μοιράζει ἡ ἐπιτροπὴ στοὺς φίλους τῆς καὶ χάρη ἐκλογικῶν σκοπῶν.

Καὶ ὁ μακαρίτης Χοϊδᾶς.— Ἀκοῦτε ; Ἡ Παναγία δωροδοκεῖ ! Ἂν δωροδοκῇς Παναγία μου, τὸν γυιό σου τὸν πιστεύω. Ἐσένα σὲ ἀρνοῦμαι !

Ἀπὸ τὰ ἴδια πολιὰ ἐπεισόδια :

Ὁ μακαρίτης Κουμουνδοῦρος ἀνέπτυσσε τὸ πρόγραμμά του :

— Παρασκευαὶ νομοσχεδίων, παρασκευαὶ σχολείων, ἔκτακτοι παρασκευαί....

Καὶ ὁ βουλευτὴς Ζωχιός :

—Δὲν ἔχει Σάββατο ;

Ἄλλο, ἀπὸ τὴ βουλευτικὴ σύνοδο 1880-1881:

Ὁ μακαρίτης Καλλιγᾶς ἀγορεύων ἔλεγε :

«.... Οὕτω πράττει καὶ ἡ στρουθοκάμηλος. Ὅταν κρύψῃ τὴν κεφαλήν, νομίζει ὅτι οὐδεὶς βλέπει τὸ σῶμα....»

Παπαγεωργίου.— Αὐτὰ δὲν εἶναι εὐπρεπῆ.

Καλλιγᾶς.— Εἶναι φυσικὴ ἱστορία.

Παπαγεωργίου.— Ἡ φυσικὴ ἱστορία ἔχει πολλὰ τὰ σκανδαλώδη.

Καλλιγᾶς.—Μὰ ἀφοῦ ἀφηγεῖται τὰ κατὰ τὰ πλάσματα τοῦ Δημιουργοῦ ;

Παπαγεωργίου.— Γυμνωθῆτε λοιπὸν καὶ καθῆστε στὸ θῆμα !

Καλλιγᾶς.— Αὐτὸ δὲν εἶναι φυσικὴ ἱστορία !

—□□—

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Ἀπὸ μιὰ τελευταία δημοτικὴ στατιστικὴ τοῦ Παρισιοῦ, πληροφορούμεθα ὅτι στὴν πόλη τοῦ φωτὸς ζοῦν οἱ περισσότεροι.... Μαθουσάλα τοῦ κόσμου !....

Στὸ Παρίσι, πράγματι, ὑπάρχουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ μιὰ ντουζίνα ὑπερεκατονταετῆδων : λεντὲ ἄντρες καὶ ἑφτὰ γυναῖκες (περίεργο πρᾶγμα, ἀληθεια: ὑπάρχουν πάντα περισσότερες γυναῖκες παρὰ ἄντρες ποὺ περνοῦν τὰ ἑκατὸ χρόνια). Σὲ 87 πρόσωπα, ἐξ ἄλλου, δὲ λείπουν παρὰ λίγοι μῆνες γιὰ νὰ συμπληρώσουν τὸν αἰῶνα ζωῆς !

Ὑπάρχουν ἀκόμη 11000 ἐνενηκοντούτηδες, ἀπ' τοὺς ὁποίους οἱ 567 ἔχουν ὑπερβῆ τὰ ἐνενηντα πέντε.

—□□—

ΟΙ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ Ἀμερικὴ παραμένει πάντα ἡ πατρίδα τῶν ἑκατομμυριουχων. Σύμφωνα μὲ τὴν στατιστικὴ τοῦ Θησαυροφυλακείου τοῦ Οὐάσιγκτον, στὸ ὁποῖον γίνονται ἡ δηλώσεις τῶν περιουσιῶν, ὑπάρχουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὴν Ἀμερικὴ 290 πρόσωπα ποὺ ἔχουν εἰσόδημα πάνω ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια ὁ καθένας.

Ἀπὸ αὐτούς :

138 ἐδήλωσαν εἰσόδημα ἑνὸς ἕως ἑνάμισυ ἑκατομμυρίου δολλαρίων.

56 ἑνάμισυ ἕως δύο ἑκατομμυρίων.

55 δύο ἕως τριῶν ἑκατομμυρίων.

22 τριῶν ἕως τεσσάρων ἑκατομμυρίων.

8 τεσσάρων ἕως πέντε ἑκατομμυρίων.

Καὶ τέλος 11 ἔχουν εἰσόδημα μεγαλύτερο ἀπὸ πέντε ἑκατομμύρια δολλαρίων τὸ χρόνο.

Μεταξὺ τῶν δισεκατομμυριούχων αὐτῶν, ὑπάρχουν εἰκοσιέξη γυναῖκες, ἐκ τῶν ὁποίων τρία κορίτσια.

Ὥστε... ἀδίξο στοὺς προικοθῆρες !...

—□□—

Η ΚΟΚΕΤΑΡΙΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΗΝΙΑΣ

Ἡ τελευταία λέξη τῆς μόδας στὶς ἰθαγενεῖς γυναῖκες τῆς Ἀβυσσηνίας ξέρετε ποιά εἶναι ; Ν' ἀλλαξουν, ἀπωλύματα, ἐντελῶς τὸ... πετσί τους !

Ἡ Ἀβυσσηνέες, ὡς γνωστόν, ἔχ

ΦΑΙΔΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΨΩΜΙ

Κύριε Διευθυντά,

Ἀθῆναι, αὐθημερόν. — Ἡ ἐγὼ δὲν ἔχω κουκούτσι μυαλό, ἢ οἱ βουλευταὶ καὶ ἡ Κυβέρνησις δὲν ξέρουν τί τοὺς γίνεται· χάλασ' ὁ κόσμος! Ἄνου κάτου ὅλο τὸ ρωμέϊκο γιὰ τὸ ψωμί, λέει. Κι' ὅσο γίνεται θόρυβος γιὰ τὸ ψωμί, τόσο ἀνοίγ' ἡ ὄρεξι καὶ τῶν ὀκτώ, νὰ μοῦ ζήσουνε, ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμων μου. Ἂν πῆς γιὰ τὴ Ρεβέκα μου; βάλτου ρίγανη. Τρώγεται, τρώγοντας διαρκῶς, μὲ τὰ ροῦχα της: Ἄχ! τί θὰ γίνουμε; Τὸ ψωμὶ ἀνέβηκε μιὰ δεκάρα. Ἄχ! τὸ κλέβουνε οἱ ἄτιμοι τὸ ψωμί! Ἄχ! τὸ νοθεύουνε!: κι' ὅλο αὐτὰ μοῦ κοπανάει κάθε μέρα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς σ' ἕνα πράμμα μόνο ἔχει δίκηο: Πῶς εἶν' ἀναγκασμένη νὰ περιορίσῃ τῆς κομματάρες τὸ ψωμί ποὺ, ἐκτὸς τοῦ προγράμματος, κατεβρόχθιζαν τὰ λυκόπουλά μου. Ἀπέ, τί ἄλλο ἔχει ποὺ φωνάζει; Καὶ βρίσκει ἡ ἀφιλότιμη τὴν ὥρα ν' ἀνοίξῃ συζήτησι: μόλις κάτσουμε γιὰ φαΐ. Χτὲς γκρίνιαζε πάλι, γιατὶ διάβασε στῆς ἐφημερίδες πῶς εἰσήχθη σίτος ρωσσικὸς καὶ πουλήθηκε γιὰ ἑλληνικός· καὶ ἤθελε καλὰ καὶ σώνει νὰ μὲ πείσῃ πῶς αὐτὴ ἀπ' τὴ γεῦσι τοῦ ψωμιοῦ τόχε καταλάβει πῶς τὸ σιτάρι ἦταν ρωσσικὸ κι' ὄχι ρωμέϊκο.

Χτές, ποὺ στὸ διάολο, μυρίστηκε πῶς στὴ λαϊκὴ ἀγορὰ πουλιέται τὸ ψωμὶ μιὰ πεντάρα λιγώτερ' ἀπ' τοὺς φούρνους γαὶ ξεσηκώνεται καὶ ἐκστρατεύει, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν διάδοχο καὶ τοὺς ἄλλους πρίγκηπάς μου, καὶ ἐνσκήπτει στὴν ἀγορά· φορτώνει λοιπὸν ὅλους τοὺς πιτσιρίκους μὲ καμμιὰ δεκαριὰ ψωμὶ τὸν καθ' ἕνα, ξοφλώντας ὅλες τῆς οἰκονομίες ποὺ τῆς εἶχα δώσει νὰ φυλάῃ τὸ θηρίο, γιὰ νὰ συμπληρώσω τὴν ἀξία ἑνὸς παλτοῦ· καὶ νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος μὲ περιμένει τὸ μεσημέρι στὸ κατῶφλι τοῦ σιτιοῦ καὶ μ' ἀναγγέλλει τὴν ἡρωϊκὴ ἐπιτυχία της....

Θοῦ κύριε φυλακὴν τῷ στόματί μου....τὸ τί ἄκουσε. «Μωρή! στὸ κάτω τῆς γραφῆς θὰ μ' ἀλλάξῃς καὶ τὴν πίστι; Ἐδῶ 'χουμε ὁλάκερο «Πάτερ ἡμῶν» ποὺ τὸ λέει καθαρὰ καὶ σταράτα: «Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον....» καὶ σὺ μοῦ ψωνίζεις γιὰ ἕνα μήνα;» Ὅπου μοῦ ἀναπτύσσει τὴ θεωρία της περὶ χρηματιστηρίου τοῦ ἄρτου καὶ μοῦ ἐκθέτει τῆς προβλέψεις της περὶ ἐπικειμένου ὑψωμοῦ τῆς τιμῆς τοῦ ψωμιοῦ. Ἐ! τί ἔγινε, ἄλλο ποῦ νὰ ἰδῆτε κι' ἄλλο ποῦ νὰ σᾶς λέω. Τώρα μοῦ φαίνεται πῶς παρ' ὅλη τὴν κουμπάνια τοῦ ψωμιοῦ π' ἔκανε, εἶναι λίγα τὰ ψωμιά της....

—Τώρα δὲ μοῦ λές τοῦ λόγου σου τί χαμπάρια;

Εἶναι δουλειὰ αὐτὴ μὲ τῆς μανοῦβρες αὐτὲς τῆς μιᾶς πεντάρας ἀπάνου, μιᾶς δεκάρας κάτου τῆς τιμῆς τοῦ ψωμιοῦ νὰ στραπατσάρεται ἡ οἰκογενειακὴ γαλήνη τοῦ κάθε σπιτιοῦ; Μωρὲ ὡραῖο πράμμα, μὰ τὴν ἀλήθεια!! κατεβάζουνε κι' ἀνεβάζουνε πενταροδεκάρες τὸ ψωμὶ ὅποτε τοὺς καπνίσῃ καὶ τὸ τί ἀποτελέσματα μπορεῖ νἄχῃ στὸν κοσμάκη αὐτ' ἡ δουλειὰ δὲν τοὺς νοιάζει γροῦ....φοῦρνος ἂς μὴ καπνίσῃ....Τί νὰ σοῦ κάνω, πῆγα νὰ γίνω κλεισοπόρτης, δικαστικὸς κλητήρας· ἔπρεπε νἄμαι δημοσιογράφος, νὰ δάνω στὴ θέσῃ τους τῆς διάφορες ψωμόλουσσες, πού, μασσώντας ξεροκόμματα ἀπὸ τὸν προϋπολογισμό, ξεφουρνίζουνε καθημερινῶς καὶ νέες διατμήσεις τοῦ ψωμιοῦ εἰς βάρος τοῦ ἐκτὸς τοῦ προϋπολογισμοῦ κοσμάκη, ποὺ ψωμοζῆ σήμερα!!

Σπύρος Γιαννέλης
δικαστικὸς κλητὴρ
(Γ. Λ.)

Η ΖΩΗ ΤΩΝ STAR

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΣΕΝΑΡΙΑ

Στὴ Νέα Ὑόρκη, ἀπὸ καιρὸ τώρα, καὶ στὸ Λονδῖνο, μόλις πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων, προβάλλεται μιὰ ταινία ἀμερικανική, ποὺ εἶναι, ἀσφαλῶς, τὸ καταπληκτικώτερο θέαμα—στὴν κυριολεξία τῆς λέξεως—ἀπ' ὅσα ἔχουν δῆ ὡς τώρα στὴν ὀθόνη. Δημιουργὸς τῆς ταινίας αὐτῆς ὑπῆρξε κάποιος Χόβαρτ Χιούγκ, ἕνας νέος 24 χρονῶν, πλουσιώτατος, γυιὸς ἑνὸς διομηχάνου. Ὁ Χόβαρτ Χιούγκ λατρεύει τὴν ἀεροπορία καὶ τὸν κινηματογράφο. Ἡ λατρεία του αὐτὴ -οῦ ἐνέπνευσε τὴν ἰδέα νὰ «γυρίσῃ» τὸ μεγαλείτερο φίλμ ἀπ' ὅσα ἔχουν γίνει ἕως τώρα, ἐξυμνώντας τὴν κατάκτησι τοῦ ἀέρος.

Στὴν ἀρχή, ἔπρεπε ναὑρῃ τὸ σενάριο. Γιατὶ τὸ σενάριο τοῦ «Χέλλς Ἀντζελ» ("Ἀγγελος τῆς Κολάσεως) ὅπως εἶχε βαφτισθῆ ἡ ταινία, ἔπρεπε νὰ εἶναι μοναδικὸ γιὰ τὴν πρωτοτυπία του, τὴν ἱστορική του ἀθεία, καὶ τὸν χαρακτῆρα του. Κατὰ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1926, ἄρχισε νὰ συγκεντρώνται τὸ ἀπαραίτητο ὑλικὸ γιὰ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας. Ὁ Χιούγκ ἀναγκάστηκε νὰ συγκροτήσῃ ὁλόκληρο στόλο ἀεροπλάνων....Βοηθούμενος ἀπὸ πολυπληθὲς προσωπικὸ εἰδικῶν ἀεροπόρων μηχανικῶν, ὁ Χόβαρτ Χιούγκ ἔκαμε μιὰ πραγματικὴ ἐκστρατεία γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κατασκευάσῃ καὶ νὰ συγκεντρώσῃ μιὰν ἀρκετὴ ποσότητα ἀεροπλάνων, τοῦ ἰδίου τύπου μὲ αὐτὰ ποὺ ἐλάβαν μέρος στὸν μεγάλο πόλεμο.

Οἱ κόποι του δὲν πῆγανε χαμένοι. Κατώρθωσε, πράγματι, νὰ συγκεντρώσῃ τὸν μεγαλείτερο ἀεροπορικὸ στόλο ποὺ ἐτέθη ποτὲ στὴ διάθεσῃ ἑνὸς ἰδιώτου· καμμιὰ ἑκατοστὴ, δηλαδὴ ἀεροπλάνων, μεταξὺ τῶν ὁποίων κι' ἕνα γιγαντιαῖο ἀεροπλάνο βομβαρδισμοῦ.

Ἐκτὸς αὐτῶν, χρειαζόταν κι' ἕνα Ζέππελιν. Ὁ Χιούγκ ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ ἐλπίζῃ πῶς θὰ κατώρθωνε νὰ προμηθευθῆ κανένα πραγματικὸ Ζέππελιν. Γι' αὐτό, ἀρκέσθηκε στὸ νὰ κατασκευάσῃ ἕνα, στὸ ἥμισυ τοῦ φυσικοῦ μεγέθους του. Αὐτὸ δὲν τὸν ἐννοιαξε διόλου. Γιὰ νὰ κατασκευάσῃ τὸ ψεύτικο Ζέππελίν του ἐξώδευσε μὲν χιλιάδες δολλάρια, οἱ θεαταὶ ὅμως, μποροῦν νὰ θαυμάζουν μιὰ πραγματικὴ ἀερομαχία, σὰν κι' αὐτὲς ποὺ ἐλάμβαναν χώραν, στὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου, πάνω ἀπὸ τὴ Μάγχη.

Χόβαρτ Χιούγκ.

Αὐτὰ ὅλα ἐγίνοντο περὶ τὸ τέλος τοῦ 1927. Τὸ «γύρισμα» προχωροῦσε καλά, καὶ ἤδη ἤδη «γυρισθῆ» χιλιάδες μέτρα ταινίας. Ὅμως ἀκριβῶς ἔγινε ἡ ἀνακάλυψῃ τοῦ «ἀλοῦντος καὶ ἠχητικοῦ», ποὺ ἔφερε τελεία καταστάτωσι στὴν κινηματογραφικὴ βιομηχανία. Ἡ χιλιάδες μέτρα ποὺ εἶχε γυρισθῆ ἕως τότε ὁ Χιούγκ ἦσαν, φυσικά, ἄχρηστες· ἐξοδέψει γι' αὐτὰ 350.000 δολλάρια, ἐνῶ ἤδη περὶ τὰ 27 ἑκατομμύρια δραχμῶν. Ὁ Χιούγκ ἔκανε τότε μιὰ μεγάλη χειρονομία· κατέστρεψε ὅλα αὐτὰ τὰ ἄχρηστα καὶ ἄρχισε καὶ ξαναγύρισε τὴν ταινία ἀπ' τὴν ἀρχή. Ἀλοῦσα ὅμως καὶ ἠχητικὴ αὐτὴ τὴ φορά, ἡ νέο αὐτὸ γύρισμα τοῦ στοίχισε 750.000 δολλάρια, δηλαδὴ 58 ἑκατομμύρια δραχμῶν!... Ἔως ἐκείνη τὴ στιγμὴ, δηλαδὴ, εἶχε δαπανήσει περὶ τὰ 85 ἑκατομμύρια δραχμῶν!...

.....

Ἡ ἱστορία τοῦ γυρίσματος τῶν «Ἀγγέλων τῆς «Κολάσεως» εἶναι ἀσφαλῶς τὸ σημαντικώτερο κεφάλαιο τῆς συγχρόνου κινηματογραφικῆς ἱστορίας.

Ὅλο τὸ φίλμ ἐστοίχισε 4 ἑκατομμύρια δολλάρια, δηλαδὴ περὶ τὰ 300 ἑκατομμύρια δραχμῶν, Λάβετε ὑπ' ὄψιν δὲ πῶς ἀπὸ αὐτὰ τὰ 300 ἑκατομμύρια, οὔτε μιὰ δραχμὴ δὲν δοθεύτηκε «στὸν δρόντο»...Ὁ Λιούγκ ἤθελε νὰ παρουσιάσῃ ἕνα φίλμ τέλειο. Καὶ «ἐπέρασε ἐπίσης ἐξόδων» γιὰ νὰ τὸ καταφέρῃ. Ἕνα ἑκατομμύριο μέτρα ταινίας τυπώθηκαν. Κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ ἑκατομμύριο, μόνο μιὰ πενταρία χιλιάδων μέτρων «ἐκόπτηκαν» μὲ τὴ γενικὴ δοκιμή.

Κατασκευάστηκαν δυὸ ἀεροδρόμια, σ' ἕνα τεράστιο κτῆμα, στὴν Καλιφορνία. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν τελεία ἀναπαράστασι τοῦ ἀεροδρομίου τοῦ Ριχτόφφεν, τοῦ «ἄσου τῆς Γερμανίας.

Καὶ τότε ἄρχισε στὸν οὐρανὸ τῆς Καλιφορνίας,—τὸν πιὸ φωτογενὴ ἴσως τῶν θαυμασίων συννέφων—τὸ «γύρισμα» τοῦ ἀεροπορικοῦ μέρους τῆς ταινίας. Τὸ γύρισμα φυσικά, γινόταν σὲ ταινίες ὁμιλοῦσες καὶ ἠχητικές: τὰ μικρόφωνα ἦσαν τοποθετημένα σὲ μικρὰ ἀεροστάτα, ποὺ ἔμεναν μετέωρα στὸ μέρος ὅπου παιζόνταν ἡ σκηνές....Ὁ Χόβαρτ Χιούγκ, μέσα ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο του, διηύθυνε τὰ ἑκατὸ του ἀεροπλάνα—μὲ κυρίως τὴν ἀερομαχία στὴν ὁποία ἔλαβε μέρος πενῆντα. Γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ «δῆ» αὐτὴ ἡ σκηνὴ μονάχα, ἐπὶ ἕξη μῆνες γύριζε πρόβες....

Ἡ ταινία, φυσικά, εἶναι γεμάτη ἀπὸ ὁλες προσγειώσεις, ἀπὸ ἐναέριες συγκρούσεις ἀπὸ γίλια δυὸ «ἀξιντάν»....Οἱ ἑκατὸ ἀεροπόροι, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγονταν καὶ καμμιὰ εἰκοσαριὰ «ἄσοι» τοῦ Μεγάλου Πολέμου, καὶ οἱ καλλίτεροι «ἀεροπόροι-ἀκροβάται» τῆς Ἀμερικῆς, παρουσιάζονοι ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ Χιούγκ ἐπιδείξαν μὲ φανατισμὸ στὸ ἔργο τους...

Πολλοὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς προσέφερ ἀκόμη τὴ ζωή τους ἀκόμη....

.....

Τέσσερα χρόνια ἐργασίας, πέντε ἀνθρώπινες ζωές, περὶ τὰ τέσσερα ἑκατομμύρια δολλάρια, νὰ τί στοίχισε ἡ κατασκευὴ τῶν «Ἀγγέλων τῆς Κολάσεως», ὅπου ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἔλαβαν μέρος 20.000 πρόσωπα. Ἡ ψυχὴ τῆς καταπληκτικῆς αὐτῆς ταινίας εἶναι ἕνας νέος, εἰκοσιτεσσάρων χρονῶν, ποὺ δὲν ἤξερε, στὴν ἀρχή, οὔτε τί ἦταν ὁ κινηματογράφος καλὰ καλά.

Λατρεύοντας ὁ ἴδιος τὴν ἀεροπορία, θέλησε νὰ ὑμνήσῃ τὴν δόξα τῶν συναδέλφων του ἀεροπόρων. Γι' αὐτὸ τὸ «Χέλλ Ἀντζελ» ἔφερε τὸ φῶς. Γι' αὐτὸ καὶ μόνο. Γιατί, φυσικά, κατὰ τὸ ὅλον θὰ μπορέσῃ νὰ ὀγλήσῃ τὰ ἔξοδα τοῦ...

CLÉMENT CASCIANI

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Μὲ ρωτᾶτε ἂν ἤμουνα εὐτυχισμένος στὸ γάμο μου....Ἐ, τί νὰ σᾶς πῶ....Ἔτσι κι' ἔτσι....Ὁπωσδήποτε, ἂν δὲν ὑπῆρξα πολὺ... δυστυχισμένος, αὐτὸ ὀφείλεται μόνο καὶ μόνο στὸ ὅ,τι ξέρω νὰ τὰ καταφέρνω! Γιατὶ πρέπει πάντοτε κανένας νὰ «ξέρῃ νὰ τὰ καταφέρῃ» ἂν δὲν θέλῃ, μετὰ ἀπ' τὸ γάμο, νὰ.... χτυπᾶῃ τὸ κεφάλι του στὸν τοῖχο....

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν ἀραβώνων μου ἤδη, εἶχα παρατηρήσει πῶς αὐτὴ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ σύντροφος τοῦ βίου μου (δὲ λέω «συντρόφισσα» γιὰ νὰ μὴν παρεξηγηθῶ....ὡς κομμουνιζῶν) ἔδειχνε συχνὰ πῶς εἶχε ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένο πνεῦμα....ἀντιλογίας, μολονότι προσπαθοῦσε νὰ φαίνεται πάντοτε γλυκειά...

Γιὰ τὴν ἰδιότητά της αὐτή, ἄλλωστε,—τὴ διάθεσή της δηλαδὴ στὸ ν' ἀντιλέγῃ σὲ ὅλα—ἐπείσθηκα ὅταν παραγγέλναμε τὸ μενοῦ τοῦ δείπνου ποὺ θὰ παραθέταμε στοὺς γάμους μας, ὁπόταν ἦταν πολὺ ἀργὰ πιὰ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τραπῶ σὲ φυγή....

—Κεστέδες μὲ πουρέ, ἐπρότεινα.

—Πῦ! μοῦ εἶπε αὐτή. Τέτοια φαγιὰ βρίσκει κανένας στῆς ταβέρνες. Θέλω κάτι πιὸ ἀριστοκρατικό: αὐγοτάραχα ἀ-λὰ-πρενσές, ἢ κονσομὲ—ἀ-λὰ-ἐμπεριάλ!

Ἤταν ὅμως ἀκόμα χειρότερα ὅταν ἔφερα τὴν κουβέντα στὸν τόπο ὅπου θὰ πηγαίναμε νὰ περάσουμε τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος.

Ἐπρότεινα τὴν Ὁλλανδία, τὸν τόσο ποιητικὸ καὶ ρωμαντικὸ αὐτὸν τόπο.

Ἀ! Φίλοι μου! Ἔπρεπε νὰ τὴν βλέπατε πῶς ἔκανε!....

—Ὡραῖο ταξίδι μοῦ προτείνεις! Νὰ πάω σ' ἕναν τόπο, κρύο καὶ ὑγρὸ ὅπου δὲ βρίσκονται παρὰ ἕλη....Ἡ ποίησι; Δὲ δίνω μιὰ πενταρία γι' αὐτήν. Ἀφοῦ ἐσὺ θέλεις νὰ πᾶμε πρὸς Βορρᾶ, ἐγὼ θὰ πάω πρὸς Νότο: στὴν Ἰταλία!

Τῆς εἶπα τότε πῶς δὲν ἦταν καταλληλη ἐποχὴ γιὰ νὰ πᾶμε στὴν Ἰταλία, γιατὶ ἔκανε πολλὴ ζέστη, Τῆς ὑπενθύμησα ἀκόμα πῶς τὸ ταξίδι αὐτὸ θὰ μᾶς ἐστοίχιζε τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μας....Τοῦ κάκου ὅμως....

—Ἀγκπητέ μου ἀραβωνιαστικέ, μοῦ εἶπε, δαγκώνοντας τὰ χείλη της, ἂν κάνῃ ζέστη τόσο τὸ καλλίτερο γιατὶ μ' ἀρέσει ἡ ζέστη, καὶ τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα ἂν δὲν σ' ἀρέσῃ. Ὅσο γιὰ τὰ ἔξοδα, δὲ δίνω μιὰ δεκάρα, ἀφοῦ ἐσὺ θὰ πληρώσῃς!

Χαριτωμένη, δὲν εἶν' ἔτσι;

Ὅταν παντοευτύχαμε, τὸ «πνεῦμα ἀντιλογίας» τοῦ τυφεροῦ μου ἡμίσεος ἐξεδηλώθηκε ἀκόμη ἐντονώτερα. Σκαρφίστηκα τότε ἕνα στρατήγημα, ποὺ πέτυχε θαυμάσια. Ὅταν ἤθελα κάτι, τῆς ζητοῦσα τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετό του. Ἂν ἤθελα, π. χ., νὰ πιῶ ἄσπρο κρασί, παράγγελνα μαῦρο. Ἂν ἤθελα νὰ πάω στὸ θέατρο, ἔλεγα πῶς ἤμουν κουρασμένος καὶ πῶς ἤθελα νὰ πέσω νὰ κοιμηθῶ. Ἂν ἤθελα νὰ πάω στὴν ἀκροθαλασσιά, ἐξεδήλωνα ἕναν ὑπερβολικὸ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τῆς ἑκβολαὲς στὰ ψηλὰ βουνά....καὶ οὔτω καθ' ἑξῆς.

Ἡ μανία τῆς ὅμως αὐτὴ ν' ἀντιλέγῃ πάντοτ καὶ πάντοτε, ἦταν μοιραῖο νὰ τῆς παίξῃ ἕνα πολὺ ἄσκημο παιχνίδι.

Σ' ὅλη τῆς τὴ ζωὴ ἐπίεμενε νὰ βρίσκῃ πῶς ἔκανε ζέσση, ὅταν τῆς ἔλεγαν πῶς ἔκανε κρύο, καὶ γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ ἀκόμη περισσότερο τὴν ἄποψή της, δὲν δεχόταν μὲ κανένα τρόπο νὰ ντυθῆ ζεστά. Ἔτσι, κατώρθωσε σιγὰ-σιγὰ ν' ἀποχτήσῃ ρευματισμούς.

Ὁ γιατρὸς τῆς ὡρισε ἕνα γιατρικό. Ἐπειδὴ τὸ γιατρικὸ αὐτὸ περιεῖχε καὶ δηλητήριο, τῆς εἶπε ὅτι ἔπρεπε νὰ παίρνῃ μιὰ κουταλιὰ τὴν ἡμέρα, καὶ τῆς ἐτόνισε μάλιστα πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ πάῃ περισσότερο, γιατὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τῆς συμβῆ κανένα «ἀπευκταῖο».

Γιὰ κακή της τύχη, εἶχα τὴν ἔμπνευση νὰ τῆς θυμήσω τὴν ἐντολὴ τοῦ γιατροῦ, τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ πάῃ τὸ γιατρικό της.

—Προπαντός, πρόσεξε καλὰ μὴν πάῃ καὶ πάρῃς περισσότερο ἀπὸ μιὰ κουταλιά!

Αὐτό, τὸ εἶπα σὲ μιὰ στιγμὴ ἀφηρημάδας.

Ἀμέσως σχεδὸν ἀντελήφθην ὅτι εἶχα κάνει μιὰ γκάφφα, ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶχα πῆ τὸ ἀντίθετο....Δυστυχῶς ὅμως ἦταν ἀργὰ πιά.

Ἀνασήκωσε, ὅπως ἔκανε πάντα, τοὺς ὤμους, καὶ χαμογέλασε περιφρονητικά.

—Θεέ μου! εἶπε. Τί ὅλάκας ποὺ εἶσαι! (Μεσί!) Δὲν κατάλαβες λοιπὸν πῶς ὁ γιατρὸς τόπε αὐτὸ γιὰ ν' ἀργήσω νὰ γιατρευτῶ κι' ἔτσι νὰ πολλαπλασιάσῃ τῆς βίζιτές του; Δέκα κουτσλιὲς θὰ πάρω, ὄχι μία!

—Μ' αὐτὸ εἶναι τρέλλα! ἐφώναξα, ἀρχίζοντας πιὰ ν' ἀνησυχῶ στὰ σοβαρά. Θὰ δηλητηριασθῆς!....

Ἐπεχείρησα νὰ τῆς ἁρπάξω τὸ μπουκάλι ἀπὸ τὰ χέρια. Δὲν τὸ κατώρθωσα ὅμως γιατὶ ἦταν δυνατώτερη ἀπὸ μένα. Μ' ἔσπρωξε καὶ μοῦδωσε καὶ μιὰ μπάτσα.

— "Α! ὥστε θέλεις νὰ μὲ σαβανώσῃς!

Νὰ ἐπιμείνω περισσότερο, ἦταν περιττόν. Κι' ὕστερα, στὸ κάτω-κάτω...

Κυτάζοντάς με προκλητικά, ἔφερε τὸ μπουκάλι στὰ χείλη της καὶ τὸ ἄδειασε.

Τὴν ἄλλη μέρα, δὲν ἔβλεπε πιὰ ἔγγιχ ζωῆς. Ἄναψαν λαμπάδες, τῆς ὁποίες τοποθέτησαν στὸ προσκεφάλι της.

Ἔκαναν τὴ νεκρική της ἀκολουθία. Ἤθελε ὁ παπᾶς κι' ἄρχισε νὰ μουρμουρίζῃ εὐχές...

Τὴν ξενύχτησα ὅλη νύχτα.

Ἔνοιωθα δέδαια μεγάλη θλίψη. Ἡ θλίψη μου ὅμως αὐτὴ λιγόστευε κάπως ὅταν συλλογιζόμουν πῶς δὲν θάχα κάποιον νὰ μοῦ ἀντιλέγῃ κάθε στιγμή. Θὰ μποροῦσα τέλος πάντων νὰ κάνω ὅ,τι ἤθελα, χωρὶς νὰ παίξω μιὰ κωμῳδία ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ μὲ κουράζῃ. Ξαναγινόμουν ἐλεύθερος ἄνθρωπος...

Ἀ! ναί....

Τὸ πρωΐ, ὅταν ἤθελαν ἡ ταφὴ στρες, καὶ ἀφοῦ ἔρριξα τὴ δυστυχισμένη μου γυναῖκα ἕνα ἐλέημα ποὺ φαντάζουμαι πῶς θάταν τὸ τελευταῖο, τῆς εἶπα νὰ τὴν σαβανώσουν, πετάχτηκε ξαφνικὰ ὄρθια, καὶ ἐνῶ ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια ἀπὸ τὴν τρομάρα τους, αὐτὴ ἐφώναξε γελοντάς μου μιὰ εἰρωνικὴ ματιά:

—Ἀ! Ὥστε θέλεις νὰ μὲ σαβανώσῃς!...

Ἔ, λοιπόν, ἐγὼ δὲ θέλω! Θέλω τὸ ἀντίθετο μάλισσα!.

Δὲν εἶχε πεθάνει, ὅπως ὅλοι μας εἴχαμε νομίσει. Εἶχε πάθει μιὰ νεκροφανεια καὶ τώρα ξυπνοῦσε γιὰ νὰ μοῦ φερῃ πάλι τὴς αντιρρήσεις της....

Δὲν πέθανε παρὰ ὕστερ' ἀπὸ δέκα χρόνια.... Καὶ ὁμολογῶ πῶς τότε τὴν ἔθαψα....χωρὶς ν' ἀφήσω νὰ τὴ σαβανώσουν!....

ΚΛΕΜΑΝ ΚΑΣΙΑΝΙ

ΠΕΝΝΙΕ

—Τελευταία ὥρα τοῦ Χόλλυγουντ: Ἡ Μπίλλυ Ντόβ ἐχώρισε γιὰ....εἰκοστὴ φορά!

—Ὁ τίτλος τῆς τελευταίας ὁμιλούσης ταινίας τῆς Γκλόρια Σβάνσον ἔχει ὁλόκληρη ἱστορία.

—Ἐνῷ ἡ διάσημος ἠθοποιὸς τῆς ὀθόνης διηγεῖτο τὴν ὑπόθεση τοῦ ἔργου σ' ἕνα γνωστό της, αὐτὸς ἐρώνταξε μὲ θαυμασμὸ, ὑπονοώντας τὴν περιπετειώδη ἠχοῖδα ποὺ τύχαινε νὰ εἶναι χήρα: «Τί χήρα!....»

—Ἡ Γκλόρια ἀπήντησε: «Τί τίτλος!....»

—Κι' ἔτσι τὸ φίλμ βαφτίστηκε: «Τί χήρα!....»

—Στὴν Ἀμερικὴ ἑτοιμάζεται τὸ «γύρισμα» ὅλων τῶν μελοδραματικῶν ἀριστουργημάτων τῆς γερμανικῆς καὶ τῆς ἰταλικῆς σχολῆς.

—Ὁ Ἀμερικανὸς ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Γκάρυ Κοῦπερ ἀραβωνιάστηκε μὲ τὴ γνωστή μας Λοῦπε Βελέζ.

—Ὁ Ζὰν Ἀντζελο εἶναι σαραντάδυο χρονῶν.

—Παντρεύτηκε πέρυσι.

—Ὁ Μοσζούκιν εἶναι σαραντάενὸς χρονῶν, καὶ γυρίζει αὐτὴν τὴν ἐποχὴ ἕνα, «ὁμιλοῦν» φυσικά, φίλμ στὴ Γερμανία.

—Στὸ Παρίσι «γυρίζει» ταινίες κι' ἕνας Τοῦρκος ἠθοποιός, ὀνομαζόμενος (ἢ μᾶλλον, ἔχοντας πάρει ὡς ψευδώνυμο:) Σύλβιο ντὲ Περντοβέλλι.

—Ἡ Λίλιαν Γκὺς γεννήθηκε στὸ Σπρίγγφιλντ τοῦ Ὀχάϊο στὰ 1896. Εἶναι....γεροντοκόρη. Ἀνάστημα: 1,62. Παίζει στὸν κινηματογράφο δεκαπέντε χρόνια τώρα.

—Μεγάλη κίνηση παρατηρεῖται τῆς ἡμέρες αὐτὲς στὰ γραφεῖα τῆς Μέτρο-Γκόλντουϊν-Μάγερ, στὸ Παρίσι.

—Κατόπιν προσκλήσεως τῆς διευθύνσεως παρελαύνουν τὰ γνωστότερα πρόσωπα τῆς γαλλικῆς σκηνῆς.

—Πρόκειται νὰ διαλεχτοῦν δεκαπέντε πρωταγωνισταί, γιὰ δεκαπέντε νέες γαλλικὲς ὁμιλοῦσες ταινίες ποὺ θὰ «γυριστοῦν» σὲ λίγον καιρὸ στὸ Χόλλυγουντ.

—Οἱ μισοί τους θὰ εἶναι μυθώδεις....Καὶ γι' αὐτὸ παρατηρεῖται ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ κίνησις.

—Μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον ἀναμένεται στὸ Παρίσι, ἡ παρουσία μιᾶς ταινίας ποὺ «γυρίστηκε» πρό....τριανταπέντε ἐτῶν!

—Ἡ ταινία αὐτή, ἁπλουστάτα, «γυρίστηκε» ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο Ἀντρέ, τοῦ ὁποίου τὰ λείψανα βρεθήκαν τελευταῖα στὸν Βόρειο Πόλο, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐρευνητικῆς του ἐξερευνήσεως.

—Ὁ Ἀντρὲ εἶχε πάρει μαζί του ἕνα κινηματογραφικὸ ἐγγάνημα, ἀπαλάστατο φυσικά, καὶ ἐνόρισε πολλὲς ταινίες. Ἀπὸ αὐτὲς ὅμως, μόνον καμμιὰ δεκαριὰ δὲν κατασταφήκαν ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ἐπὶ τόσα χρόνια παραμονή τους στοὺς πάγους, κι' ὁ Δουμδὸς σοφὸς Χέρτζπτερχ, κατωρθωσε, μὲ πολὺ κόπο, νὰ τὴς καθαρίσῃ ἐντελῶς.

—Τώρα, τελευταία κάποιο μεγάλο περιοδικὸ ρώτησε τὴ Λίλιαν Χάρβεϋ, ποιά....ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου προτιμᾶσε.

—Ἡ Χάρβεϋ ἀπήντησε πως περισσότερο ἀπ' ὅλες τῆς συναδέλφους της προτιμᾶσε τὴν Λίλιαν Γκὺς.

—Ἡ ἡθοποιὸς τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ Λοῦζο Βερνὸν «γυρίζει» αὐτὸν τὸν καιρὸ μὲ τὸν Ρομὼν Νοβάρρο τὴ γαλλικὴ ἔκδοση τοῦ «Τρανγουϊστῆ τῆς Σεβίλλης».

—Ὁ Βιεννέζος συνθέτης Ὄσκαρ Στράους, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, ἀγκαζαρίστηκε στὸ Χόλλυγουντ, ἑτοίμασε μιὰ νέα ὀπερέττα, ποὺ πρόκειται ν' ἀρχίσῃ νὰ «γυρίζεται» αὐτὲς τῆς ἡμέρες.

—Ὁ Ἰβὰν Πέτροβιτς ἔφυγε γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, ὅπου πρόκειται νὰ γυρίσῃ τὴ γαλλικὴ ἔκδοσι τοῦ φίλμ: «Ἔρως ἐπὶ παραγγελίᾳ».

—Γράφεται ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ: Ἡ Μπίλλυ Ντόβ ξαναπαντρεύεται μὲ κάποιον Κλὶφ Μπρούκ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΚΟΣΤΗ ΜΠΑΣΤΙΑ

ΜΕ ΤΗΝ Κα ΑΓΓ. ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΛΗ

Τὴν κυρία Ἀγγελικὴ Χατζημιχάλη ἐγνώρισα στὸ σπίτι τοῦ κ. Ἀλέκου Δελμοΐζου. Αὐτὸ στὴν ἀρχὴ τοῦ 1927 ἢ στὰ τέλη τοῦ 1926, τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς ποὺ εἶχε ἀνάψει ἡ συζήτησι γιὰ τὸν περιορισμὸ καὶ τὶς κατευθύνσεις ποὺ ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ ὁ ἐκπαιδευτικὸς ὅμιλος. Οἱ ζωντανοὶ διανοούμενοι, ὅσοι πῆραν ἐνεργὸ μέρος στὴ συζήτησι, ὅσοι πραγματικὰ ἀνησυχοῦσαν, εἶχαν χωριστῆ σὲ δυὸ μεγάλα στρατόπεδα. Τοὺς ἀριστεροὺς μὲ τὸν κ. Γληνὸ ἐπὶ κεφαλῆς καὶ τοὺς συντηρητικοὺς νὰ ποῦμε, μὲ τὸν κ. Δελμοΐζο. Τὰ γεγονότα αὐτὰ τὰ ἀναφέρω γιατὶ θὰ βοηθήσουν πολὺ τὸν ἀναγνώστη νὰ καταλάβῃ τὴ θέσι ποὺ ἔχει πάρει ἡ Ἀγγελικὴ Χατζημιχάλη στὴν πνευματικὴ ζωὴ τοῦ τόπου μας.

Ἡ μεγάλη μερίδα ποὺ ἀντιπροσώπευε ὁ κ. Δελμοΐζος ὀνομάστηκε ἀπὸ τοὺς ἀριστεροὺς τοῦ κ. Γληνοῦ, ἔτσι εἰρωνικά, συνεχιστικὴ καὶ ἀπὸ κάποιο πνεῦμα ἐπιεικείας, γιὰ νὰ μὴν τὴν ποῦν ἀντιδραστική. Κατὰ βάθος ὅλους ἐμᾶς ποὺ δὲν θεωρηθήκαμε πιστοὶ τῆς Μαρξικῆς θεωρίας, μᾶς θεωροῦσανε μυαλὰ ἀντιδραστικά, ὁπισθοδοκιμάνα. Τὸ μεγάλο μας λάθος ἦταν πὼς συζητούσαμε μερικὰ πράγματα, ἀκόμα καὶ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς διαλεκτικῆς καὶ εἴχαμε τὸ μέγα μειονέκτημα νὰ ἔχουμε λίγο κοινὸ καὶ ἁπλὸ μυαλό. Τίποτε περισσότερο.

Ἡ Ἀγγελικὴ Χατζημιχάλη εἶναι γεννημένη μέσα στὴν παράδοση καὶ ποτισμένη ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς παραδόσεως ὡς τὸ κόκκαλο. Πῶς νὰ τὴν ἀπαρνηθῇ καὶ νὰ δεχτῇ πὼς ἡ πρόοδο ἔχει κυρίως χρονικὸ χαρακτῆρα, πὼς τὸ σήμερα λ.χ. εἶναι καλλίτερο ἀπὸ τὸ χθὲς καὶ κατὰ μοιραῖο λόγο χειρότερο ἀπὸ τὸ αὔριο. Αὐτὴ τὴ χρονικὴ πρόοδο δὲν τὴν κατάλαβε ποτὲ καὶ ἐπειδὴ πασχίζει νὰ ζῇσῃ πνευματικὰ τὸ πρῶτο ποὺ ἔνοιωσε εἶναι πὼς ἕνας λαὸς ὅπως καὶ ἕνα ἄτομο δὲν μπορεῖ νὰ σωθῇ καὶ νὰ προκόψῃ ἂν δὲν βασιστῇ σ'τὴν ἄμεση προγονικὴ κληρονομία. Ἀκόμη ἔνοιωσε πὼς ἡ πρόοδος ποὺ μᾶς παρουσιάζει ὁ ὑλικὸς πολιτισμὸς δὲν καλλιτερεύει ψυχικὰ τὴν ἀνθρωπότητα, δὲν τὴν ἐξευγενίζει οὔτε τῆς ἐλαττώνει τὸ μόχθο στὴ ζωή. Ἀπεναντίας καλλιέργησε τὴς πιὸ κτηνώδεις δρέξεις πολλαπλάσιασε τὸ μόχθο τῶν ἀνθρώπων καὶ στέρησε ἀπὸ τὸν ἐργάτη τῆς διομηχανίας τὴ μεγάλη χαρὰ ποὺ χάριζε ἡ δουλειά, ἡ μεραλίδικη μαστοριὰ στὸν παλιὸ διότεχνη.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ παντὸς ποὺ ἔνοιωσε, εἶναι ἡ μεγάλη συμβολὴ τοῦ λαοῦ ὡς ὁμάδος στὸ φτιάξιμο ἑνὸς πολιτισμοῦ καὶ τὸ καλλιτεχνικὸ λαϊκὸ δημιούργημα τὸ εἶδε καθαρὰ εἰς τὴν πρώτη καλλιτεχνικὴ πηγὴ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔχουν πολλὰ ν' ἀντλήσουν οἱ δημιουργοὶ ἑνὸς τόπου. Στὴ διαμόρφωση φυσικὰ αὐτοῦ τοῦ κύκλου τῶν ἰδεῶν ἔχει συντελέσει καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα μέσα στὴν ὁποίαν γεννήθηκε καὶ ἀνατράφηκε. Ὁ πατέρας της, ὁ γνωστὸς Κολυβᾶς, ἐπίτροπος τῆς ἱερᾶς συνόδου, εἶχε τὴν ἀριστέρη συλλογὴ ἔργων Βυζαντινῶν ζωγράφων. Οἱ μεγάλοι Κρῆτες διδάσκαλοι ἦσαν τὰ πρῶτα ἔργα ποὺ εἶδε στὴ ζωή της ἡ Ἀγγελικὴ Χατζημιχάλη. Ἡ παράδοση ἔγινε γι' αὐτὴν ἰκὰ πηγὴ ζωῆς κ' ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀτμόσφαιρα δὲν φαίνεται διόλου παράξενο πῶς γεννήθηκε ἡ μεγάλη της προσπάθεια γιὰ τὴ λαϊκὴ τέχνη. Γιατὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ πὼς ὁλόκληρο τὸ νεώτερο κίνημα γιὰ τὴ λαϊκὴ τέχνη ὀφείλεται στὴν Ἀγγελικὴ Χατζημιχάλη καὶ τὸ 6:6λίο της «Σκῦρος» εἶναι ἕνας σταθμὸς ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀρχίζει μιὰ καινούργια περίοδος στὴ δ:ακοσμητικὴ καὶ τοῦ ἀστικοῦ σπιτιοῦ καὶ τῶν ρούχων καὶ ἐν γένει μιὰ ἀγάπη καὶ ἕνα ἐνδιαφέρον πρὸς τὰ προϊόντα τῆς λαϊκῆς μας τέχνης.

Ὅταν πρωτοπῆγα στὸ σπίτι της, περίμενα ὅς δέκα λεπτὰ στὸ σαλονάκι της. Ὅλα ἦσαν παληὰ ἐκεῖ μέσα. Ἀνανεωμένη συνεχίζεται μιὰ ζωὴ ὡραία, γραφική, γεμάτη σεβασμὸ καὶ εὐγένεια. Πίνακες ζωγραφικῆς, ἔργα τῆς ἴδιας καὶ ἄλλων καλλιτεχνῶν, βυζαντινὲς εἰκόνες, λαϊκὰ μαξιλάρια, σκυριανὲς καρέκλες. Ὅταν, σὲ λίγο, πέρασα στὸ γραφεῖο της ἡ ἴδια καλλιτεχνικὴ λεπτότητα καὶ εὐγένεια μὲ συνεπῆρε καί, πραγματικά, ὕστερ' ἀπὸ τὴς ἐξαντλητικὲς συζητήσεις στὸν ἐκπαιδευτικὸν ὅμιλο γιὰ τοὺς σκοποὺς καὶ τὴς κατευθύνσεις τῆς ὀργανόσεως, μιὰ συνομιλία μὲ τὴν κ. Χατζημιχάλη μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα ποὺ εἶχε δημιουργήσει ἡ ἴδια, ποὺ εἶχε κάτι ἀπὸ τὴν ψυχή της καὶ ἀπὸ τὴ σκέψη της, ἦταν μιὰ ἄκση, ἕνας τόπος ἐπάνω στὸν ὁποῖον ὁ κουρασμένος περασιτικὸς ἀνάπτυχε κὰ δροσίζονταν.

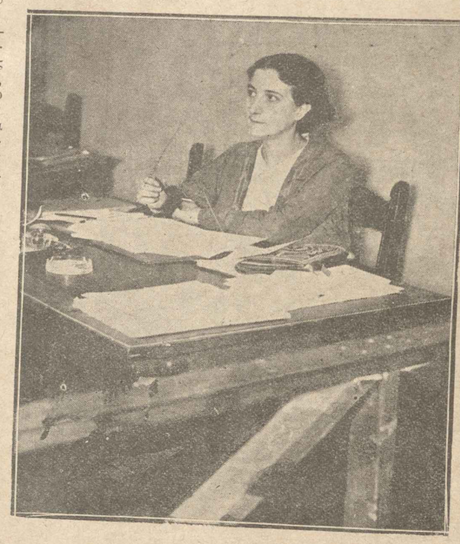

Ἡ Κα Χατζημιχάλη στὸ γραφεῖο της.

Θυμοῦμαι, φοροῦσε τότε ἕνα μαῦρο μεταξωτὸ φόρ:α, ἐνῷ ἕνα ἄλλο ἀπόγευμα, κ' ὕστερα ἕνα βράδυ ποὺ μὲ ξαναδέχθηκε φοροῦσε φορεσιὲς ἑλληνικὲς ἀπὸ ὑφαντὸ μεταξωτὸ μὲ ὡραῖα πολύχρωμα κεντήδια.

Ὄψη εὐγενικά, ἁρμονικὴ κατατομή, ἄνθρωπος φυσικὰ ἁπλὸς καὶ ἀνεπιτήδευτος, ἡ Ἀγγελικὴ Χατζημιχάλη δὲν θορυβεῖ μὲ κανὲν ἀγωνίζεται, νὰ σχεδιάζῃ, νὰ ταξινομῇ, νὰ ἐπιδιορθώνῃ, νὰ ζωγραφίζῃ, τέλος σωτηλὴ νὰ δημιουργῇ ἕναν ὁραῖον κόσμον γιὰ νὰ ἔλθουν ἄλλες ὕστερα νὰ ἐκμεταλλευθοῦν ὅλη αὐτὴν τὴν ἐργασία καὶ νὰ τὴν παρουσιάσουν ἢ ὁλόκληρη ἢ ἕνα μέρος γιὰ δική τους. Εἶναι ἡ μυῖγα, παρακολουθοῦσε τἄλογα στὸ φοτήματά της, ὅταν αὐτὰ ἐπιχειροῦσαν νὰ φέρουν στὴν κορυφὴ τοῦ ὑψώματος μιὰν ἅμαξα· κι' ὅταν φθάσανε, ζώνεψε κ' αὐτὴ ἔργο ποιημένη: α'Ἐπὶ τέλους τὴν ἐφέρασαν ἐδῶ κὰ πολλὲς ὑπάρξεις. στὴν ἐποχή μας πολὺ κατὰ τὰ ἐπνίκεια καὶ μεθόριμα ἂν εἶχαν προσφέρει σοβαρὲς ὑπηρεσίες. Ἀτολμάτε ὅμως, πῆτε τὴν πολὺ σοστὴ αὐτὴ ἀπὸ στὴν Χατζημιχάλη. Εἶναι ἱκανὴ νὰ μὴ εἶναι ξαναπῆ καλημέρα, νὰ διαμαρτυρηθῇ, νὰ ἀνῃ κακή. Ὅση ὅμως κ' ἂν εἶναι ἡ ἀστεφροσύνη της. ὁ πανάγαθος Θεὸς ἔβαλε σθήσεις ἐν ὅλῳ πέντε στοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔδωσε καὶ λίγο νοῦ, ὅστε νὰ μπορῶ νὰ διακρίνουν καί, ὑπακούοντας στὴ συνεσή τους, νὰ λένε τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ κρεμοῦν στὸν Καίσαρα ὅ,τι δικαιωματικὰ ἀνήκει σ' αὐτόν, καὶ στὸ Θεὸ ὅ,τι τοῦ ἀνήκει πίσης. Ἀλλὰ ἄς ἔλθω στὴ διαλεχτὴ συνομιλήριά μου.

Καθήσαμε στὸ μικρό της γραφεῖο καὶ μιλήσαμε γιὰ τὰ ρεύματα τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ σιγουριὰ ἀνθρώπου ποὺ ξέρει πολὺ καλὰ ὁ ζητᾷ μοῦ εἶπε :

—Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἡ γνώμη τῶν ἄλλων ἢ ὁ θόρυβος γύρω ἀπὸ τὸ ζήτημα τῆς ἰδεώδους τέχνης. Ἀγαπῶ τὸ ἀντικείμενο καὶ ἀσχολοῦμαι ὄχι τυχαῖες, ἔχω ἀφωσιωθῇ στὴν ἐπιχείρησί του. Νομίζω πὼς κάμιὰ προκατὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἰδῇ ἕνας τόπος ἂν οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι καὶ οἱ καλλιτέχνες του δὲν σταμπάρουνε τὸ ἔργο τους στὰ ὡραῖα σταυρεῖα τοῦ βγαίνουνε ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς λαϊκῆς τέχνης. Αὐτὴ καὶ μόνη ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ δημιουργεῖ ἔργα ὡραῖα στὴν ἁπλότητά τους σύμφωνα κ' ἐναρμονισμένα μὲ τὸν τόπο καὶ τὸ ἔδαφος, γενικώτερα μὲ τὸ κλίμα. Ὕστερα αὐτὴ κυρίως εἶναι ἡ πηγή, εἶναι ἡ ἀφετηρία ποὺ δὲν δημιουργήθηκε αὐθαίρετα ἀπὸ τὴ θέληση ὀλίγων ἀνθρώπων ἢ ἑνός, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ συνετὴ κ' ἐπίμοχθη δουλειὰ πολλαπλάσιόνων καὶ κάτω ἀπὸ τὸ πρόσταγμα ἀναγκαστικῶν ἀναγκῶν ποὺ στὰ χέρια τοῦ λαϊκοῦ τεχνίτη ἔπαιρναν τὴν ὡραία τους ἔκφραση, τὴν καλλιτεχνική τους μορφή. Ἀποτέλεσμα μεγάλης ἀνάγκης εἶναι τὸ μοιρολόϊ σὰν λαός μας. ὅπως ἀποτέλεσμα ἀνάγκης ἰδιοπάθειας εἶναι τὸ γοῦστο καὶ μὲ σύνεση, εἶναι τὸ Σπυρωσμίτι καὶ ἡ, διακοσμητική, εἴτε σὲ ξυλόγλυπτα εἴτε σὲ ὑφαντὰ, εἴτε σὲ μέταλλα.

Καὶ μετὰ τὴς λίγες ἀλλὰ σοφαστικὲς συζητήσεις, ἡ Ἀγγελικὴ Χατζημιχάλη ἀφίνει τὸ ἔργο της νὰ μιλήσῃ μονάχο. Ὅλα ἔχουν ὑπ' δψει τους τὸ βιβλίο τῆς Σκύρου καὶ μιὰ-δυὸ ἄλλες ἐργασίες της. Εἶναι ἀποφασισμένα ὅτι: Ὠκεανὸ ὅλ' αὐτά. Στὸ γραφεῖο της. ὑπάρχουν κασέλλες γεμᾶτες σχέδια στίβες σημειώσεις, μοτίβα πάσης φύσεως. Τέλος ἕνα ὑλικὸ ποὺ ζητᾶ τὸν ἐνδόξη τὸν ἀνθρωπινό καὶ ἄξιο ποὺ θ' ἀναλάβῃ τὴ φροντίδα τῆς ἐκδόσεως τόσου ὑλικοῦ.

Μὲ πιάνει δέος νὰ τὸ ἀντιμετωπίσω ὁλόκληρο σύνολο, ὅπως πιάνει δέος τὸν ἄνθρωπο ὅταν βρεθῇ μπροστὰ σὲ τόσο μεγάλο μόχθο. Σκορπισμένο στὰ νησιά. Στὴν Ἰκαρία λ.χ.

—Εἴστε Κυκλαδίτης, μοῦ λέει ἡ κ. Χατζημιχάλη καὶ θὰ νοιώσετε ἄρισα αὐτὰ τὰ σπίτια τοῦ λαϊκοῦ σπιτιοῦ τῆς Ἰκαρίας.

—Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, πῶς τὰ μαζέψατε αὐτὰ ὅλα τὰ πράγματα : Ξέρω πολὺ καλὰ πόσο καὶ νὰ πασχίσῃ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἰδῇ τὸν ἀντιπροσωπευτικὸ καὶ ἀκριβὸ τύπο τοῦ λαϊκοῦ σπιτιοῦ τῆς Ἰκαρίας. Εἶναι τόσο παραμελημένα μερικὰ πράγματα στὰ νησιά μας, ἕνα τρόπ ἡ κατιοῦσα ποὺ ἔχουν πάρει: ὅλα αὐτὰ τὰ νησιά, ὅστε νὰ εἶναι πολὺ δύσκολο ἂν ὄχι ἀδύνατο, νὰ μπορέσῃ κανεὶς νὰ μαζέψῃ τὸ ὑλικὸ ποὺ μοῦ παρουσιάζετε.

Μιλοῦσα σὰν ἄνθρωπος ποὺ δὲν εἶχε διαμιᾶ γνωρίσει τὴ Χατζημιχάλη. καὶ δὲν ἤξερε ὡς ποιὲς ἀνησίες μπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὴ τὴ γυναικεία ἡ ἀγάπη ποὺ ἔχει πρὸς τὸ ἔργο της. Μόνον ὅταν σὲ μιὰ ὡραία βραδυνὴ ἀκριβῶς ἔμαθα τὰ ὡραῖα της ταξίδια στὰ νησιά, τὴς

(Ἡ συνέχεια στὴν σελίδα 356)

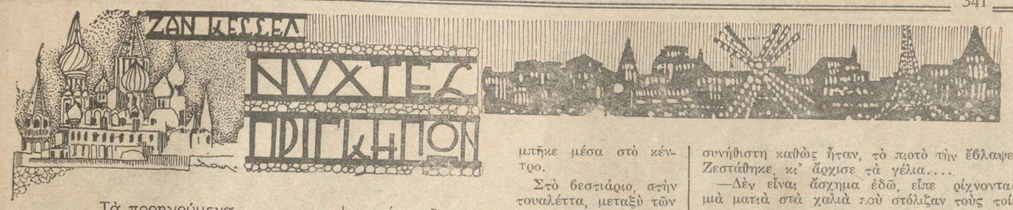

Τὰ προηγούμενα

[Σὲ μιὰ μικρὴ πανσιὸν τοῦ Παρισιοῦ ζοῦν διάφοροι ρῶσσοι πρόσφυγες, ποὺ ξεπέσαν ἐκεῖ ἔπειτα ἀπὸ τὴν μπολσεβικικὴ καταιγίδα. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι ὁ Μάξιμος Σουβαλόφ, σοφὲς πρώην ἰατρός, ὁ Ἀλέξης Μπροκώφ, γέρος δημοσιογράφος μὲ τὸν ἄρρωστο γυιό του Βάσια, ἡ ἀδελφὲς Ναταλία καὶ Ἑλένη Μπορίσοβνα, καὶ ὁ κοζάκος πρίγκηψ Ἀκελιάνι. Ὅλοι μαζὶ γιορτάζουν τὴν πρωτοχρονιὰ στὴν πανσιόν. Συνεχίζουν τὸ γλέντι τους στὴ Μονμάρτρη].

10. (Ἡ συνέχεια)

—Ἀ! Ὁ Ἰρτὺχ εἶναι πραγματικὸς Ρῶσσος αὐτός. ὄχι σὰν καὶ μᾶς, τοὺς διανοουμένους ποὔχουμε καταντήσει κοσμοπολίτες ... Μὲ τέτοιους ἀνθρώπους, σὰν κ' αὐτόν, ὅ,τι κ' ἂν συμβῇ, ἡ Ρωσσία δὲ θὰ χαθῇ....

Καθὼς κουβέντιαζε εἶχε βάλει τὸ ἕνα πόδι πάνω στὸ σκαλοπάτι τοῦ αὐτοκινήτου. Ἡ Ἑλένη, ποὺ ἤξερε πόσο τοῦ ἄρεσε ἡ φλυαρία, σκέφτηκε ὅτι ἦταν ἱκανὸς νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ πολλὴ ὥρα νὰ κουβεντιάζῃ στὴ στάσι αὐτή.

—Δὲν νομίζετε ὅτι θὰ μοῦ τὰ ἐξηγήσετε καλλίτερα ὅλ' αὐτὰ στὸ ρεστωράν;....

—Ἔχετε ἀπόλυτο δίκηο.... Δὲν προτιμᾶτε ὅμως νὰ καθήσετε κοντά μου ; Ὁ φρέσκος ἀέρας, ξέρετε, κάνει καλό....

Ἡ Ἑλένη δὲ μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάσῃ.

—Εὐχαριστῶ...., εἶπε. Δὲν ἔχω ἀκόμη ἀνάγκη....

—Πολὺ καλά· τότε θὰ δῆτε τί μπορεῖ νὰ κάνῃ ἕνας χειροῦργος ὅταν ὁδηγῇ ἕνα αὐτοκίνητο !...

Ἡ Ἑλένη δὲν ἔδωσε καμμιὰ προσοχὴ στὰ τραντάγματα τοῦ αὐτοκινήτου.... Δὲν εἶχε παρὰ μιὰ μόνο σκέψη: συλλογιζόταν ὅτι εἶχε ἀναλάβει μιὰν ὑποχρέωση ἀπέναντι τοῦ Βάσια.

Δὲν τοῦχε δώσει, βέβαια, καμμιὰ συγκεκριμένη ὑπόσχεση. Καταλάβανε ὅμως πολὺ καλὰ πὼς τὸ ὕψος του, τὰ ἐλέμματά του, οἱ τρόποι του, τὴν εἶχαν συνδέσει: στὸ διάστημα τῶν λίγων αὐτῶν λεπτῶν μὲ τὸν ἄρρωστο, ὅσο δὲν τὴν εἶχαν συνδέσει ἡ ὁλόκληρες ὧρες ποὺ εἶχε περάσει: ἄλλοτε μαζί του, κουβεντιάζοντας ἢ διαβάζοντας μαζὶ τοὺς ἀγαπημένους τους ποιητάς....

Πῶς τὴν εἶχαν ὅμως συνδέσει; Μὲ στενότερη φιλία ; Μὲ ἀδελφικὴ ἀφοσίωση ; Ναί, κάτι τέτοιο ἔνοιωθε.... Ἀναγκαζόταν ὅμως συγχρόνως νὰ ὁμολογήσῃ, στὸ βάθος τῆς ψυχῆς της, ὅτι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον τοῦ εἶχε φερθῆ κεῖνο τὸ βράδυ θὰ τοῦχε γεννήσει ἐλπίδες.... Κι' αὐτός, τὴν ἀγαποῦσε....

Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε, ἕνας γέρος μὲ κάτασπρα μαλλιὰ καὶ μὲ ἴσιο κορμὶ ἤρθε ν' ἀνοίξῃ τὴν πορτιέρα του.

—Περάστε ἀπὸ δῶ, κυρία, σᾶς παρακαλῶ, εἶπε σὲ ἄπταιστα γαλλικά, κάνοντας μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση, ἡ ὁποία, ἐντούτοις, δὲν ἦταν καθόλου δουλοπρεπής.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Σουβαλόφ, τοῦ εἶπε ρωσσικά :

—Ποῦ θὰ σταθῇς ; Γιὰ νὰ σὲ φωνάξω ἂν τύχῃ κανένας καλὸς πελάτης.

—Περιτὸν, εἶπε ὁ Μάξιμος. Ἀπόψε εἶμαι κ' ἐγὼ ἕνας πελάτης !

Καὶ πλησιάζοντας τὴ νέα ποὺ τὸν περίμενε γιὰ νὰ μποῦν, ἐπρόσθεσε :

—Ἑλένη Μπορίσοβνα, ἐπαρέφατέ μου νὰ σᾶς συστήσω τὸν φίλο μου, τὸν ναύαρχο Ἀντρέγιεφ.

Χωρὶς νὰ δείξῃ καμμιὰν ἔκπληξη, ὁ γέρος ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὴν Ἑλένη καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι. Κατόπιν ξαναπῆρε τὴν σκάλα του, σὰ σκοπός, μέσα σ:ὸ κρῦο.

Ἡ συνάντηση αὐτὴ μελαγχόλησε τὴν Ἑλένη.... Κι' ἡ μελαγχολία της αὐξήθηκε ὅταν μπῆκε μέσα στὸ κέντρο.

Στὸ βεστιάριο, στὴν τουαλέττα, μετεξὺ τῶν γκρούμ, τῶν γκαρσονιῶν, τῶν πολληρωιῶν λουλουδιῶν, δὲν ἔβλεπε κανένας παρὰ πρόσωπα ἀριστοκρατικὰ—πολὺ λεπτὰ γιὰ τὰ ἐπαγγέλματα ποὺ ἔκαναν.

Ἡ Ἑλένη δὲν εἶχε πατήσει ποτὲ σ' ἕνα τέτοιου εἴδους κέντρο. Ἡ καθημερινές της φροντίδες, ἡ κούραση ἀπὸ τὴ δουλειά της, δὲν τῆς εἶχαν ἀφήσει τὸν καιρὸ νὰ πάῃ, κ' ἂν εἶχε γνωρίσει δυσκολίες τῶν συμπατριωτῶν της, δὲν τοὺς εἶχε δῆ ἀκόμη νὰ φροῦν τὴ λιβρέα. Ἀργότερα μόνο θὰ μάθαινε, ἀλλοίμονο, τί στωϊκὴ ἀξιοπρέπεια κρυβόταν πολλὲς φορὲς κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴ λιβρέα.

Ὁπωσδήποτε, εἴτε ἀπὸ τὴν ἐπήρεια τῆς πρώτης αὐτῆς ἐντυπώσεως, εἴτε ἀπὸ τὴν νοσταλγία ἀκόμη ἀνάμνηση τῆς κουβέντας της μὲ τὸν Βάσια, τὸ γεγονὸς ἦταν ὅτι δὲ βρῆκε καμμιὰ χάρη στὴν ἀθουσα ὅπου μπῆκε.

Ὁ Νέστωρ Ἀριάνι στὸν ρόλο τοῦ πρίγκηπος Φεδὼρ Ἀκελιάνι στὸ φίλμ «Νύχτες Πριγκήπων».

Ὁ Φεδώρ, μόλις τὴν εἶδε προχωρῶντας πρὸς τὸ μέρος της καὶ τὴν ἔσυρε κοντὰ σ' ἕνα τραπέζι φορτωμένο μὲ λουλούδια.

—Πόσο μᾶς ἦταν αἰσθητὴ ἡ ἀπουσία σας, Ἑλένη Μπορίσοβνα, τῆς ψιθύριζε, Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ἐλείψατε, ὁ Ἀνδρόνης Ἰωάνης ἔγινε μουγγός. Καθὼς βλέπετε, ἀπὸ μεταξὺ δουλέψαμε ἀρκετὰ καλὰ ἐξακολουθήσαν δεγχοντας δυὸ ἀδειες μποτίλιες σαμπάνιας, ἀλλὰ δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἀρχή....

—Μιὰ πολὺ μακρὴ ἀρχὴ μάλιστα ! ἐπιβεβαίωσε ὁ Σουβαλόφ.

Ἡ στενοχώρια τῆς Ἑλένης μεγάλωσε. Βρισκόταν στὴ σαχλὴ θέσι ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ πέφτει: μέσα σε μιὰ παρέα ἀπὸ θρησκεία ἤδη σὰ κέφι ἀπὸ τὸ κρασί. Ὅλοι, ποὺς λίγο ποιὸς πολύ, ἦσαν κγινωμένοι, ὡς κ' ἡ ἀδερφή της ἀλλοιῶς μόνον ὁ Ἰρτὺχ, φαίνοντας τελείως ξεμεθυσμένος. Καὶ δὲν τὴν ἄφινε ἀπὸ τὰ μάτια του.

—Πιὲς γρήγορα ἕνα ποτήρι, Λενότσκα, εἶπεν ἡ Ναταλία Μπορίσοβνα. Δὲν ξέρεις πόσο καλὸ κάνει....

Ἡ Ἑλένη ὑπάκουσε, ὄχι ἐπειδὴ ἔτρεψε καμμιὰν ἀγάπη στὸ ποτό, ἀλλὰ γιὰ νὰ φεύγῃ κ' αὐτὴ στὸ ἐπάτεδο τῶν φίλων της. Ξεσυνήθιστη καθὼς ἦταν, τὸ ποτὸ τὴν ἔβλαψε. Ζεστάθηκε, κι' ἄρχισε τὰ γέλια....

—Δὲν εἶναι ἄσχημα ἐδῶ, εἶπε ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὰ χαλιὰ ποὺ στόλιζαν τοὺς τοίχους.

—Δὲν βρίσκετε καὶ σεῖς πὼς εἶναι ὄμορφα; ρώτησε ὁ Ἀκελιάνι.

Ἀκτινοβολοῦσε. Τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον δὲν ὑπῆρχαν γι' αὐτόν. Ξανάβρισκε τὸν ἑαυτό μου, ὅπως θἄπρεπε πάντα νὰ εἶναι : μέσα στὰ φῶτα, τριγυρισμένος ἀπὸ πρόσωπα ποὺ τοῦ χαμογελοῦσαν, προσφέροντας στὸν καθένα λίγη χαρά, λίγη εὐχαρίστηση.

—Περιμένετε, περιμένετε ἀκόμα, καὶ θὰ δῆτε τί ὄμορφα ποὺ θἄναι, εἶπε. Ὁ φίλος μου ὁ ἔβραῖος μοῦ εἶπε πὼς ἡ ὀρχήστρα θ' ἀρχίσῃ.... Κι' ὕστερα θἄρθῃ τὸ χόρο κ' ἡ χορεύτριες, ὅπως στὸν τόπο μας....

Μιὰ γρηὰ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ χαμογελάσῃ πλησίασε στὸ τραπέζι. Κρατοῦσε ἕνα σωρὸ κοῦκλες. Τῆς πρόσφερε στὸν Φεδώρ :

—Γιὰ τὴς ντάμες σας, εἶπε.

—Πόσο ; ρώτησε ὁ Φεδώρ.

—Τρακόσια φράγκα ἡ καθεμιά.

—Μ' αὐτὸ εἶναι τρέλλα...., ψιθύρισε ἡ Ναταλία στ' αὐτὶ τοῦ πρίγκηπος. Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ κοῦκλες.... Κι' ἐμεῖς τέτοιες κατασκευάζομε.... Ἴσως νάναι ἡ δικές μας....

Ὁ Ἀκελιάνι οὔτε τὴν ἄκουσε κἄν. Εἶχε φτάσει στὸ σημεῖο αὐτὸ τοῦ κεφιοῦ ὅπου εὕρισκε μιὰν ἡδονικὴ ἀπόλαυση στὸ νὰ πετάῃ τὰ χρήματα, ἔτσι, χωρὶς λόγο.... Καὶ πετώντας τὰ τελευταῖα του αὐτὰ χρήματα, ἔνοιωθε ἕνα συναίσθημα σὰ μιὰ πρόκληση πρὸς τὸν κόσμον ὅλον....

—Δῶστε μου δύο ! εἶπε στὴν πωλήτρια.

Ὅταν πλήρωσε, ἔσκασε στὰ γέλια.

—Δὲν ἔχω τώρα νὰ ξοφλήσω οὔτε τὴς πρῶτες μου μποτίλιες, εἶπε. Φίλε μου Μάξιμε, ἀπόψε θὰ πιοῦμε τὸ ἀμάξι μου !....

Ἡ φράση αὐτὴ ξεμέθυσε τὸν Σουβαλόφ. Ἀπώθησε τὸ ποτῆρι του, ποὺ κείνη τὴ στιγμὴ τὸ γέμιζε ἕνα γκαρσόνι, καὶ εἶπε :

—Μὴν τὸ βάλῃς αὐτὸ μὲ τὸ νοῦ σου, πρίγκηψ.... Θὰ πάω νὰ κανονίσω τὸ λογαριασμὸ ὅσων ἤπιαμε ἕως τώρα, καὶ κατόπιν θὰ φύγουμε....

Ὁ Ἀκελιάνι ἔμεινε γιὰ λίγο δισταχτικός... Κι' ἴσως, μὲ τὸν ἀσθενικὸ χαρακτῆρα ποὺ εἶχε θὰ παρασυρόταν ἀπὸ τὸν Σουβαλόφ, ὁ Ἀνώνης Ἰρτὺχ ὅμως τὸν ἐσκούντηξε μὲ τὸν ἀγκῶνα καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἔ, πρίγκηψ !.... Εἶσαι βλέπω, ὑπὸ κηδεμονίαν.... Τί νὰ γίνῃ ὅμως.... Ὅταν εἶναι κανένας φτωχός, ποέπει νὰ πηγαίνῃ νὰ κοιμᾶται νωρίς.

Ὁ Φεδὼρ δάγκωσε τὰ χεῖλη του. Ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία του πέρασε μιὰ ἔκφραση σκληρότητος.

—Μάξιμε, ψιθύρισε, δῶσε μου τὸ χέρι σου γιὰ τὰ καλά σου λόγια.

Ὁ Σουβαλόφ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι του, γνέφοντας. Ὁ Φεδὼρ τὸ ἔσφιξε.

—Ἔ ! Πρόσεχε.. φώναξε ὁ Σουβαλόφ. Μὴ σφίγγῃς ἔτσι δυνατά ! Θὰ μοῦ σπάσῃς τὸ χέρι.

Ὁ πρίγκηψ, σὰ νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει, ἔσφιξε ἀκόμη δυνατότερα.

—Μὰ ἄφησέ με, σὲ παρακαλῶ ! ἐξαγανάτε ὁ Σουβαλόφ. Μοῦ ἔπασες τὴ κεφαλιά.

—Τί τράγκα ; ρώτησε ὁ γιατρὸς ποὺ δὲν εἶχε καταλάβει.

—Τὰ δεφτά μου.

—Θέλεις.... Μὲ τὸ μέσον αὐτό ; Μ' αὐτὸ εἶναι ἀνῳόλητος. Ἀδύνατον !

Ὁ Ἀκελιάνι ἔπιασε μὲ σκληρότητα κ' ἔσφιξε ἀκόμη πιὸ δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ Σουβαλόφ. Σὰ μάτια του, ἐκείνου, ἀνοίξανε διάφανα ἀπὸ τὸν πόνο.

—Εἶσαι ἕνα θηρίο, ψιθύρισε, μὲ τὰ χεῖλη σφιγμένα γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ. Μὰ ἄστε τὸν νὰ πάῃ.... Ζῆτα τὸ καλό σου δὲν σοῦ τὰ δίνω.... Ἀντιό.... Ἑλένη.... Ὦ !.... Νά, κόψτα τὸ λεφτά σου, καὶ ψόφησε ἀπὸ τὴν πείνα ὕστερα ἀφοῦ τὸ θέλῃς....

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ πρίγκηψ Ὄθων, υἱὸς τοῦ ἐκθρονισθέντος αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Καρόλου, καὶ ἔγγονὸς τοῦ Φραγκίσκου Ἰωσήφ, ἑόρτασε τὴν ἐνηλικίωσίν του τὴν 20 Νοεμβρίου, καὶ ἐγένετο αὐτοδικαίως ἀρχηγὸς τοῦ Οἴκου τῶν Ἀψβούργων. Εἰς τὴν φωτογραφίαν φέρει τὴν στολὴν τοῦ τάγματος τοῦ Ἁγ. Στεφάνου, τοῦ μεγαλειτέρου παρασήμου τῆς καταλυθείσης αὐτοκρατορίας. Ὁ Ὄθων διαφιλονικεῖ τὸν θρόνον τῆς Οὐγγαρίας.

Ἔχουν καὶ οἱ κακοῦργοι τοῦ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας τὴν κ[illegible]σάν των ; εἶναι ἡ μὶς Τίλλυ Νταῖβιν. Ἐπειδὴ ὅμως ἀπ[illegible] στὴν Εὐρώπη, πρόκειται νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ νέων ἐκλογῶν, [illegible] πάρχουν τέσσερις ὑποψήφιες, οἱ δὲ ὀπαδοί των εἰσέρχονται [illegible] μεγάλη κίνηση γιὰ νὰ ἐπιβάλουν τὴν ἐκλεκτή των.

[illegible]τωμένο ζευγάρι οἱ γάλλοι κινηματογραφικοὶ ἀστέ[illegible]ικος Γκαρὰ καὶ Μαίρη Γκλόρυ, στοὺς «Δύο Κόσμους».

Ἡ Μάρτσια Μάννερς (ἀριστερὰ) καὶ ἡ Μάριον Σίλλιγκ (δεξιὰ) στὴν ἀκτὴ τοῦ Μαϊάμι Μπήτς τῆς Καλιφορνίας ὅπου βασιλεύει μιὰ αἰωνία ἄνοιξις.

Ἡ Τερρὲν Λεϊλὰ διάσημος Ἰνδὴ μάντις, ἡ ὁποία προεῖδε τὴν ἐπιτυχία τῆς ὑπερατλαντικῆς πτήσεως τῶν Κὸστ καὶ Μπελλόντ, ὡς καὶ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Καρόλου εἰς Ρουμανίαν. Μερικοὶ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Γερμανίας τὴν προσεκάλεσαν, ὡς γράφει τὸ περιοδικὸν «Βύ», στὸ Βερολῖνον, διὰ νὰ τὴν... συμβουλευθοῦν! Ἡ μάντις προεῖδε τὰ ἑξῆς: — Ἐντὸς δύο ἐτῶν, ἡ Γερμανία θὰ κυβερνηθῇ ἀπὸ δικτάτορα. —Εἰς τὴν Ἰταλίαν θὰ καταλυθῇ τὸ καθεστὼς τοῦ Φασισμοῦ συντόμως. — Ἐστίσης εἰς τὴν Ρωσσίαν θὰ καταλυθῇ ὁ μπολαεβικισμὸς ἐντὸς δέκα πέντε μηνῶν.—Τέλος ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας θὰ νυμφευθῇ ἐντὸς τοῦ ἔτους 1931 μίαν ἰσπανίδα πριγκήπισσα.

Ἀπὸ τοὺς Πανελληνίους Μοτοσυκλεττικοὺς Ἀγῶνας. Ὁ 2ος νικητὴς κ. Γεώργιος Κύρζης.

(Φωτογραφικὴ συνεργασία Πρακτορ. Μ[illegible])

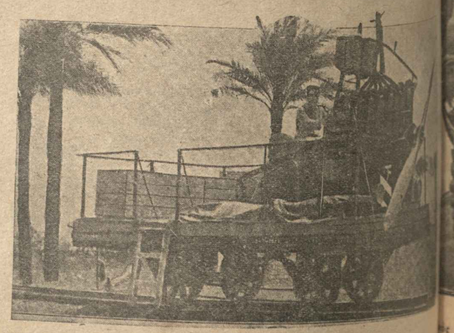

Τὰ ἀεροπλάνα, οἱ σιδηρόδρομοι, τὰ αὐτοκίνητα, ὅλα ἐξελίσσ[illegible] καταπληκτικῶς στὴν ἐποχή μας. Ἰδοὺ μιὰ περίεργη [illegible] ποὺ κατεσκεύασε ἕνας γερμανὸς ἐφευρέτης. Κινεῖται μὲ [illegible] ὅπως τὰ ἀεροπλάνα.

[illegible] στρατὸς ἐπὶ τῶν ρωσσοϊνδικῶν συνό[illegible]θηκε μὲ τὴς ἀντιασφυξιογόνες αὐτὲς [illegible]ωσωπίδες νεωτάτου συστήματος.

Ἡ ὀκταετὴς Ὀλυμπία Βυζαντίου, ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι, εἶναι προικισμένη μὲ πρόωρο χορευτικὸ ταλέντο: αὐτὴν τὴν πλαστικὴ στάσι τὴν πῆρε ἀπὸ κάποιο ξένο περιοδικὸ κι' ἔσπευσε νὰ τὴν ἀποδώσῃ.

Μιὰ ἑλληνὶς Μαθουσάλας ἡ γραῖα Χρυσοῦλα Νικητάκη, εἰς Νεάπολιν Λακωνίας, εἶναι 119—120 περίπου ἐτῶν, ἐνθυμεῖται δὲ ὅτι ἐταξίδευσε μὲ τὸν πατέρα της εἰς Ναύπλιον, γιὰ νὰ ἰδῇ τὸν... Κυβερνήτην Καποδίστριαν!

(Φωτογρ. τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας κ. Δ. Ἀγαθασάκου).

ΖΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

FRÉDÉRIC BOUTET

Η ΠΡΩΤΕΣ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ...

Ἀφοῦ περάσανε δυὸ ὧρες στὸ ἴδιο τραπεζάκι τοῦ μπρίντζ, ὁ Πὼλ Μοντὰζ καὶ ὁ Ἀλμπὲρ Μεγιλὰν ἐβγῆκαν μαζὶ ἀπὸ τὴν λέσχη τους.

—Ποῦ θὰ φᾷς; ρώτησε ὁ Πὼλ μ' ἀβρότητα, γιατ' ἦταν κερδισμένος.

—Μὰ τὴν πίστη μου, δὲν ξέρω, σὲ κανένα ρεστοράν.

—Καϋμένε ἐργένη ! Ἔ, λοιπόν ! Σὲ παίρνω μαζί μου ! Ἄ, ὅλα κ' ὅλα ! χωρὶς νάζια, Ἔ !

—Καλέ μου φίλε, εἶσαι πολὺ καλός. Μ' ἀλήθεια θὰ γίνω πιὰ ἐνοχλητικὸς στὴ γυναίκα σου.

—Ἡ Μαντλέν, θὰ ἐνθουσιασθῆ. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τῆς κουβαλάω κανένα φίλο μου —ἐσένα, ἢ κανέναν ἄλλον— ἔτσι ξαφνικά, τὸ ξέρεις πολὺ καλά. Ἡ Μαντλὲν δὲν συγχύζεται γιὰ τέτοια πράγματα. Θὰ εὐχαριστηθῆ πολύ.

—Ἡ κυρία Μοντὰζ εἶναι μιὰ γυναίκα χαρτωμένη....

—Μάλιστα, φίλε μου, τελεία. Εἶναι ἡ γυναίκα μου, μὰ ἐγὼ ἔχω νὰ τὸ λέγω, ὡς τόσο. Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια ποῦμαστε παντρεμένοι δὲν εἴπαμε ποτὲ οὔτε ἕνα πικρὸ λόγο μεταξύ μας. Τὸ σπίτι μου εἶναι ἀληθινὸς παράδεισος. Ἐμπρός, ἀνέβα !

Τὸν ἔσπρωχνε πρὸς τὸ αὐτοκίνητό του ποὺ τὸν περίμενε. Ὁ Μεγιλὰν ἄρπαξε νὰ τὸν παρασύρῃ.

Ὁ Πὼλ Μοντὰζ καθότανε σιμὰ στὸ πάρκο Μονσώ. Σὲ λιγάκι φθάσανε οἱ δυό τους στὸ σπίτι.

—Ἡ κυρία εἶναι ἐπάνω ; ρώτησε ὁ Πὼλ τὴν ὑπηρέτρια.

—Ὄχι, κύριε.

—Ἄ ! πολὺ καλά. Λοιπὸν Τζοῦλια, θὰ βάλετε καὶ τρίτο σερβίτσιο, δὲν εἶν' ἔτσι ; Ἔπειτα, φέρτε μας λίγο πορτὸ στὸ καπνιστήριο.

Στὸ καπνιστήριο, ὁ Πὼλ ἔβαλε πορτὸ στὰ ποτήρια καὶ ἐπρόσφερε ἕνα τσιγάρο στὸν φίλο του.

—Ἡ Μαντλὲν θἀρθῆ ὅπου καὶ νἄναι, εἶπεν ἐκεῖνος. Τὸ ξέρει πὼς ἐπιστρέφω πάντα κατὰ τὴς 8 παρὰ τέταρτο καὶ βρίσκεται πάντα ἐδῶ ἀπὸ τὴς 7 καὶ μισή. Φαίνεται πὼς ἄργησε λιγάκι ἀπόψε.... Μ' αὐτὲς τὴς συγκοινωνίες δὲν εἶναι κανεὶς ποτὲ σίγουρος... Δὲ μοῦ λές, ἂν θέλῃς ἠηγαίνομε οἱ τρεῖς μαζὶ μετὰ τὸ φαΐ νὰ κάνωμε κανένα περίπατο. Σύμφωνοι ;

—Ἀπολύτως σύμφωνοι.

—Ὡς τόσο εἶναι περίεργο γιατὶ δὲν γύρισε ἀκόμη, ἐπανέλαβε ὁ Πὼλ, ἔπειτα ἀπὸ λιγόλεπτο σιγή. Εἶναι ὀχτὼ πιά....

—Ἀγαπητέ μου, μονάχος σου τῶπες πρὸ ὀλίγου, μ' αὐτὴ τὴ συγκοινωνία....

—Ναί, ἀσφαλῶς, μὰ ὅπως καὶ νἄναι, ἡ Μαντλὲν δὲν ἄργησε ποτέ της τόσο πολύ. Τί νὰ σημαίνῃ ἄρα γε αὐτό ;

Τί νὰ ἐσήμαινε τάχα αὐτό ; Ὁ Ἀλμπὲρ Μεγιλὰν δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Ἔκανε διάφορες καθησυχαστικὲς ὑποθέσεις γιὰ τὶς ἐνδεχόμενες αἰτίες μιᾶς τέτοιας ἀργοπορίας.

Ὁ Πὼλ δὲν τὸν ἄκουγε. Χτυποῦσε νευρικὰ τὸ χεροῦλι τοῦ φωτέϊγ του.

—Αὐτὸ εἶναι ἐξωφρενικό, πρόφερε ἐπὶ τέλους, ἐνῷ σιγκωνότανε, ὀχτὼ καὶ εἴκοσι ! Ποτὲ καταλαβαίνεις, ποτὲ δὲν γύρισε τέτοια ὥρα ! Εἶναι ἀνεξήγητο !

Μ' ἕνα ὅβιμα ἀπότομο πηγαινοερχότανε μέσα στὴν αἴθουσα.

—Καλέ, μὴ χάνεις τὴν ψυχραιμία σου, προσπάθησε νὰ πῇ ὁ Μεγιλάν. Θὰ γυρίσῃ ὅ,τι νὰ νἆναι.

—Δὲν χάνω τὴν ψυχραιμία μου. Εἶμαι ἀπολύτως ἥρεμος, μὰ εἶναι ἐξωφρενικό.... Δὲν εἶχε νὰ κάνῃ τίποτε τὸ ξεχωριστὸ σήμερα.... Δὲν ἔχει ποτὲ τίποτε τὸ ξεχωριστὸ νὰ κάνῃ.. Διάφορες κοῦρσες, δοκιμὲς στὴ μοδίστρα της, βίζιτες στὴ μαμά της, στὶς φίλες της.... Θεέ μου, ὀχτὼ καὶ μισή !

— *Τὸ φαΐξιμο εἶναι τῆς Κλωντὶν Λιμπιφί.*

Ὥρισης πρὸς τὸν τοῖχο, χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

Παρουσιάσθηκε ἡ ὑπηρέτρια.

—Τί ὥρα βγῆκε ἡ κυρία ; ρώτησε ὁ Πὼλ Μοντάζ.

—Κατὰ τὴς τέσσερις, κύριε.

—Δὲν σᾶς εἶπε τίποτε ;

—Ὄχι, κύριε, ἡ κυρία πῆρε τὴν μικρή της βαλιτζούλα....

—Τὴν βαλίτζα της.... Ἄ ! πολὺ καλά... Ἡ φωνὴ τοῦ Πὼλ Μοντὰζ ἦταν πνιγμένη. Ὅταν βγῆκε ἡ ὑπηρέτρια ἔγινε ἀγωνιώδης :

—Εἶναι φρικτό, στέναξε κεῖνος, ἔφυγε !...

—Τί θέλεις νὰ πῇς; ρώτησε ὁ Μεγιλάν.

—Ἔφυγε γιὰ πάντα ! Μ' ἐγκατέλειψε. Τὸ φοβόμουνα πάντα αὐτό. Οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ δὲν μοῦ πέρασε στὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα ἑνὸς δυστυχήματος.

—Ἀλλὰ γιὰ στάσου, τί σὲ κάνει νὰ τὸ πιστεύῃς αὐτό ; εἶπεν ὁ Μεγιλὰν ἔκπληκτος. Ἡ κ. Μοντὰζ σὲ ἀγαπᾷ πάρα πολύ....

—Δὲν μὲ καταλαβαίνεις. Τὸ ξέρω πὼς ἡ Μαντλὲν εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἀρετῆς, πὼς εἶναι ἀνίκανη νὰ μ' ἀφήσῃ γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ ἕναν ἄλλον.... Ἡ ἀναχώρησί της ὀφείλεται σ' ἄλλη ἀφορμή.

—Ποιὰ ἀφορμή ;

—Τὴν ὁλακεία μου ! φώναξε ὁ Πὼλ Μοντάζ. Αὐτὴ τὴν ὁλακόδη τρέλλα ποὺ σπρώχνει τυχία του. Ἄ ! μοῦ ἄξιζε αὐτὸ ποὺ ἔπαθα ! Εἶχα τὴν τύχη νἄχω μιὰ γυναίκα ὄμορφη, ἔξυπνη, καλή, ποὺ κρατάει θαυμάσια τὸ σπίτι μου, ποὺ μοῦδωσε ἀρκετὴ προῖκα καὶ σχέσεις χρήσιμες, ποὺ ἤξευρε νὰ μοῦ κάνῃ τὴν ἡλίθιο ποὺ στάξει τὸ καλλίτερό του παιχνίδι.... Ἄ ! εἶμαι ἀσυγχώρητος....

—Λοιπόν, φαντάζεσαι ὅτι ἡ κ. Μοντὰζ σ' γιατί ; ρώτησε ὁ Μεγιλάν, ἔκπληκτος.

—Ἀπὸ ὁλακεία, σοῦ εἶπα. Ἀπὸ ἀνδρικὴ ματαοδοξία, ἀπὸ τὸν πόθο τῆς ἀλλαγῆς, ἀπὸ περιέργεια. Ἡ Ἰρὲν Μπαλλὺ εἶναι μιὰ ὄμορφη γυναίκα, ἐλεύθερη, περιστοιχισμένη πάντα ἀπὸ θαυμαστάς .... Ἐνόμισα πὼς μ' φάντηκε ὅτι τῆς ἄρεσα... Λοιπόν, ἀφιόμουν στὸ κατρίτσιο μου.... Μὰ δὲν τὴν ἀγαπᾶ. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου.... Ἡ σχέση αὐτὴ εἶναι γιὰ μένα μιὰ συνεχὴς ἀγωνία.... Εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ λέγω ψέματα, νὰ κάνω κόλπα.... Ἡ Ἰρὲν εἶναι ἀπαιτητικὴ, αὐταρχική.... Θέλει νὰ μὲ μπλέξῃ.... Ὄχι, δά ! κι' ἐγὼ αὐτὸ σκέπτομαι.... Πάστάσου, ἔχω μιὰν ἰδέα !....

—Τί εἶναι πάλι ;

—Μπορεῖ αὐτὴ ἡ ἴδια νἄχῃ πληρωφορηθῆ τὴν Μαντλέν. Ναί, γιὰ νὰ προκαλέσῃ τσάκωμα μεταξύ μας. Ἄ ! μὰ ἔπρεπε νὰ στοῦς ὑπολογισμούς της ! Ἡ γυναίκα αὐτὴ τώρα μοῦ προξενεῖ φρίκη. Θὰ τὰ φτιάσω μαζί της.... Νά, αὔριο τὸ βράδυ θὰ μοῦ ἀποχερεωμένος καὶ δειπνήσω μαζί της.... Ἄλλο ἕνα ψέμια ποὺ θἄπρεπε νὰ πῶ στὴ Μαντλὲν λέγοντας πὼς ἔφυγα στὴ λέσχη.... Λοιπόν ! δὲν θὰ πάω σ' αὐτὸ τὸ ραντεβοῦ. Καὶ μάλιστα σοῦ ἀναθέτω, ἀγαπητέ μου, νὰ πᾶς ἐσὺ νὰ πῆς στὴν Ἰρὲν πὼς ὅλα ἐτελειώσαν μεταξύ μας.... Εἶναι μιὰ φιλενάδα ἀκόμα λεισι ποὺ σοῦ ζητῶ.... Δὲν θέλω οὔτε νὰ τὴν ξαναδῶ οὔτε νὰ τῆς γράψω. Ὅσο πιὸ πτομα πὼς ἐξ αἰτίας τῆς γυναίκας αὐτῆς τόσο φιλάρεσκης, ἐπαπόλαυσις, δεσποινῆς, ἐλαφρᾶς, τῆς ὁποίας ἡ ἐρωτικὲς παρπέτειες δὲν μετριοῦνται, χάνω τὴν Μαντλὲν τὴν μικρή μου Μαντλέν, τὴν σοφογυκὴ καὶ ἐφρασιωμένη μου γυναικοῦλα, τὴν τίμια καὶ ἀγνή.... Ποῦ νἄναι ; Θεέ μου, ποῦ νἄναι ἄρα γε ;.... Ἄ ! μπὰ σὲ καλό μου· στὴ μητέρας της, χωρὶς ἄλλο ! Θὰ τηλεφωνήσω ἀμέσως !

Ξεκρέμασε τ' ἀκουστικό, ζήτησε ἕνα ἀ-

(Ἡ συνέχεια στὴν σελίδα 356)

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ)

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΕ

Τὰ προηγούμενα

[Ἡ Χρυσή, μιὰ ὄμορφη ἀρχοντοπούλα εἴκοσι χρονῶν, ποὺ κατοικεῖ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ νησιὰ τοῦ Ἰονίου, συμπαθεῖ πολὺ ἕναν ἀθηναῖο ποιητὴ πενηντάρη, τὸν κ. Νελῆ. Μιὰ μέρα ταξιδεύει στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ τὸν γνωρίσῃ καὶ μένουν καταγοητευμένοι ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο. Ὁ Νελῆς τῆς συστήνει τὸν νεαρὸ ποιητὴ Λάκη, ἕναν κομμουνιστή.... μὲ πολὺ μεγάλη περιουσία. Ἡ Χρυσὴ ἐρωτεύεται τὸν ποιητή της. Ὁ Λάκης τὴ ζητεῖ σὲ γάμο, διὰ μέσου τοῦ Νελῆ καὶ ἡ Χρυσή, ἔξω φρενῶν τοῦ λέει πὼς ἀγαπάει αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν Νελῆ].

10. (Ἡ συνέχεια)

« Εἰδεμή, εἶμαι βέβαιη πάλι, καὶ πὼς μ' ἐκτιμᾶτε, καὶ πὼς σᾶς ἀρέσω, καὶ πὼς θὰ μ' ἀγαπούσατε μ' ὅλη σας τὴν καρδιά, ἴσως-ἴσως καὶ πὼς θ' ἀγαπᾶτε !

—Μπά ; Εἶσαι βέβαιη ἤ.... ἴσως-ἴσως ;

—Ἀφῆστε τ' ἀστεῖα κ' ἀκοῦστε πὼς σᾶς μιλῶ σοβαρά.

Χαμήλωσε πολὺ τὴ φωνὴ καί, καθὼς περπατοῦσαν πάντα, ἐξακολούθησε νὰ τοῦ λέῃ σχεδὸν στ' αὐτί :

—Σᾶς ἀγαπῶ. Εἴσαστε ὁ πρῶτος ποὺ ἀγάπησα ἀληθινὰ καὶ ἐννοῶ νὰ εἴσαστε κ' ὁ τελευταῖος. Δὲν θὰ θελήσετε τώρα νὰ μὲ κάμετε δυστυχισμένη γιὰ μιὰ παρεξήγηση καὶ γιὰ μιὰ πρόληψη. Ἢ κ' ἀπὸ κοσμοφοβία. Ναί, ναί, ἀπὸ κοσμοφοβία. Τί θὰ πῇ πενήντα χρονῶν καὶ τί θὰ πῇ τριάντα ; Ἐσεῖς ξέρετε πολὺ καλὰ πὼς εἴσαστε νέος, καὶ στὸ ἐξωτερικὸ καὶ στὴν ψυχή. Ἀλλὰ φοβᾶστε μὴν πῇ ὁ κόσμος : «Ἰδές τον ! πῆρε τὴν κόρη του !» Μὰ σᾶς νοιάζει, πρέπει νὰ σᾶς νοιάζῃ ἐσᾶς, τὸ Νελῆ, τὸν ποιητή, τί θὰ πῇ ὁ ἕνας κ' ὁ ἄλλος ἠλίθιος ;.... Νόσιμο κ' αὐτό !.... Τὸ κάτω-κάτω, ἂς τὸ σκάσουμε ! Νά, ἐρχόσασστε στὸ νησί μου, παντρευόμαστε κεῖ καὶ φεύγομε ἀμέσως γιὰ τὴν Εὐρώπη. Ἐγὼ ἔχω ἀρκετὰ γιὰ νὰ ζήσουμε ὅπου θέλουμε.

Σώπασε. Ἤοεμα ἐκεῖνος τὴ ρώτησε :

—Τὰ εἴπες ὅλα, παιδί μου ;

—Οὔφ ! ἔκαμε· τὰ εἶπα. Ἴσως καὶ περισσότερο' ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε.

—Καλά· τώρα ἄκουσέ με. Καὶ πρόσεξε νὰ καταλάβῃς καλὰ αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ. Εἶναι πολὺ σπουδαῖο. Δὲν τὸ κάνω ἀπὸ ἀλτρουϊσμό, ἀπὸ αὐταπάρνηση ἢ ξέρω κ' ἐγὼ τί; Τὸ κάνω ἀπὸ ἐγοϊσμό. Τὸ κάνω γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Μ' ἀρέσεις, θὰ σ' ἀγαποῦσα, κ' ἂν σ' ἔπαιρνα, θἄμουν ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ γιὰ πόσον καιρό ; Ὕστερα, σὲ λίγα χρόνια θὰ γινόμουν ὁ πιὸ δυστυχισμένος. Γιατὶ θἄμουν γέρος, παιδί μου, ἀληθινὰ γέρος,—καὶ στὸ ἐξωτερικὸ καὶ στὴν ψυχή—καὶ θἄχα μιὰ νεότατη καὶ ὡραιοτάτη γυναίκα. Φαντάσθηκες ἐσὺ ποτὲ μιὰ τέτοια δυσευχία ; Εἶναι ἡ μεγαλύτερη ποὺ μπορεῖ νὰ αἰσθανθῆ ἕνας ἄνθρωπος. Μὴ λὲς λόγον πὼς δὲν θἔλω νὰ σὲ θυσιάσω. Ἀπλούστατα, δὲν θέλω νὰ θυσιασθῶ ἐγώ.

—Λόγια ! τοῦ ἀποκρίθηκε. Σοφίσματα ! Καλαμπούρια ! Μαζί μου, δὲν θὰ δυστυχήσατε ποτέ. Οὔτε θὰ γερνούσατε. Δὲν θὰ σᾶς ἄρνια ἐγώ !

—Αὐτὰ εἶναι λόγια, Χρυσή μου....

—Αὐτὰ εἶναι πράγματα. Ὅπως σᾶς ἀγαπῶ σήμερα, ἔτσι θὰ σᾶς ἀγαποῦσα πάντα. Κι' ὅπως εἴσαστε, γιὰ μένα, νέος τώρα στὰ πενήντα σας, ἔτσι θὰ εἴσαστε καὶ στὰ ἑκατό σας !

Βοισκόνταν τώρα κοντὰ στὴν ἔξοδο. Ὁ Νελῆς κοίταξε τὸ ρολόϊ του.

—Πᾶμε τώρα, τῆς εἶπε, νὰ μὴν ἀργήσουμε, καὶ τὰ ξαναλέμε στὸ σπίτι.

—Ὄχι, τοῦ εἶπε. Ἐδῶ θὰ τὰ τελειώσουμε!

Καὶ στάθηκε κεῖ-μπροστὰ στὴ μεσογειάνα μὲ ἀπόφαση.

Ἀναγκάστηκε νὰ σταθῆ καὶ κεῖνος.

—Μά, παιδί μου....

—Μὴ μὲ λέτε, παιδί σας ! Καὶ προπάντων παρατηθῆτε ἀπὸ τὴν ἰδέα νὰ μὲ μεταπείσετε. Θἄταν περιττό. Μόνο πῆτε μου. Μεθαύριο φεύγω. Ἔρχεσθε μαζί μου καὶ σεῖς ;

—Ὄχι ! ἀποκρίθηκε ὁ ποιητὴς σταθερά.

—Πολὺ καλά ! ἔκαμε ἡ Χρυσή. Τὰ τελειώσαμε. Ἄ, ξέχασα. Σᾶς παρακαλῶ νὰ πῆτε στὸν κ. Λάκη πὼς δὲν δέχομαι τὴν πρότασή του, γιατὶ ἀγαπῶ ἄλλον. Τώρα τὰ τελειώσαμε. Δὲν θὰ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτά. Πᾶμε !

Βγῆκαν ἀπὸ τὸν Κῆπο, πῆραν ἕνα ταξὶ καὶ πῆγαν στὸ σπίτι.

Ἔμειναν ὅλη τὴν ἡμέρα μαζί. Ἀλλὰ δὲν ξαναμιλήσαν, οὔτε γιὰ τὴν πρόταση τοῦ Λάκη, οὔτε γιὰ τὴν πρόταση τῆς Χρυσῆς....

Ε'.

Τὴ Δευτέρα, κατὰ τὸ μεσημέρι, ἐκεῖ ποὺ ὁ Νελῆς ἐδίσταζε ἀκόμα ἂν ἔπρεπε νὰ πάῃ νὰ τὴν βρῇ, νὰ τῆς γράψῃ δυὸ λόγια ἢ νὰ τὴν περιμένῃ νὰ πάῃ μονάχη της, ἔφτασε στὸ σπίτι ἕνα γράμμα της πρὸς τὴν κυρία Μίννα.

Τῆς ἔλεγε πὼς ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ ἐξαφνικά, καὶ ζητοῦσε συγγνώμη ποὺ δὲν πρόφτασε ν' ἀποχαιρετήσῃ κανένα, γιατὶ ἔλαβε τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ νησὶ τῆς νὰ φύγῃ ἀμέσως, καὶ τσακίστηκε μὴ χάσῃ τὸ βαπόρι. Θερμότατες εὐχαριστίες γιὰ τὴν ἄξιαστη φιλοξενία, ἐγκάρδια χαιρετίσματα, ἐγβία, Χρυσή.

Τὸ κατάλαβαν ὅλοι πὼς τὸ τηλεγράφημα ἦταν ψέμμα.

—Φοβήθηκε μὴ τὴν ἀρπάξῃ ὁ Λάκης καὶ τόσκασε !... εἶπε γελώντας ἡ Μίννα. Σοῦ εἶπε τοὐλάχιστο ποιὸν ἄλλον ἀγαπᾶ;

—Αὐτὸ φοβήθηκε κ' ἔφυγε. Ἀποφασίσκε ὁ ποιητής, μὴ τὴν ἀνάγκαζα νὰ μοῦ τὸ πῇ. Τί παράξενο κορίτσι !

Ἦταν ὅμως κατασπαρμένος. Προπάντων γιὰ τὸ Λάκη, κ' ὄχι τόσο γιατὶ τὸν φανταζόταν ἐρωτευμένο ὅλωτα κ' ἐπιανδυνα, ὅσο γιατὶ ἐνόμιζε πὼς δὲν τοῦ χαίριαζε ἄλλη ἀπὸ τὴ Χρυσή, «Κόρη», ἔλεγε. Τί κακοτυχία καὶ γιὰ τοὺς δυό !» Γιὰ τὸν παράξενο ὅμως αἴσθημα τῆς Χρυσῆς δὲν ἀγωνιοῦσε καθόλου. Ἤταν βέβαιος πὼς σὲ λίγο θὰ τῆς περνοῦσε ὅπως περνοῦν ὅλ' αὐτὰ τ' ἀφτσικα καὶ τ' ἀταίριαστα. Γι' αὐτὸ δὲν κοφάτησε καὶ γιὰ ἐλπίδα πὼς μποροῦσε ἀκόμα νὰ τὴν παντρέψῃ μὲ τὸ Λάκη. «Ἄς τὴν, συλλογιζόταν· θὰ ἰδῇ μόνη της τὸ σωστὸ καὶ θἀρθῆ γυρεύοντας !»

Μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του ὁ καλὸς ἄνθρωπος δὲν αἰσθανόταν καμμιὰ στενοχώρια. Κι' οὔτε στιγμὴ δὲν τοῦ πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ,—ἢ γιὰ νὰ λυπηθῆ, ἢ γιὰ νὰ μετανοιώσῃ, ἢ γιὰ νὰ ἐπανορθώσῃ,—πὼς μποροῦσε νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τὴν τρέλλα ἐκείνη γιὰ νὰ πάρῃ ἕνα τόσο νέο, ὄμορφο καὶ πλούσιο κορίτσι. "Ὄχι πὼς φοβόταν τί θἄλεγε ὁ κόσμος. Αὐτὸ ψέμματα τῆς τῶπε τῆς Χρυσῆς. Ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ τὴ θυσιάσῃ. Δὲν τοῦ συγχωροῦσε ἡ συνείδηση, γιὰ νὰ χαρῇ αὐτὸς λίγα χρόνια, νὰ κάμῃ δυστυχισμένο τὸ κορίτσι ἐκεῖνο γιὰ ὅλη του ἴσως τὴ ζωή.

Γιατ' ἦταν βέβαιος πὼς ἡ Χρυσή, ἂν τὴν ἔπαιρνε, θὰ τοῦ ἔμενε πιστὴ κ' ἀφοσιωμένη γιὰ πάντα. Ἔτσι τὴν ψυχολογοῦσε. Κι' ὅταν ἀκόμα θὰ τῆς περνοῦσε ἡ τρέλλα, δὲν θὰ γύριζε νὰ κοιτάξῃ κανένα. Τὸ καθῆκον της πιὰ θὰ τὴν ἔσπρωχνε σὲ μιὰ θυσία πραγματική: νέα αὐτή, νεότατη, νἄχῃ ἕνα γέρον ἄντρα, νὰ στερηθῆ μαζί του τὸν κόσμο, τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, τὴν ἡδονή, καὶ νὰ περιορίζεται σὲ μιὰ φιλία, σὲ μιὰ στοργή, ποὺ θὰ τὴν κρατοῦσε κοντά του ἴσως κ' ὡς νοσοκόμα ! Καὶ καλὰ ἂν ἔκανε παιδιά. Θὰ τὴν ἀποζημίωναν οἱ χαρὲς τῆς μητέρας. Ἀλλ' ἂν δὲν ἔκανε, ποὺ ἦταν καὶ τὸ πιθανώτερο;... Ἄ ! ποτὲ δὲν θὰ καταδίκαζε αὐτός, ὁ Νελῆς, σὲ μιὰ τέτοια ἄχαρη ζωή, ὄχι πιὰ τὴ Χρυσή, ποὺ τὴν πονοῦσε τώρα σὰν παιδί του, ἀλλὰ καὶ τὸ πιὸ ἀσήμαντο κ' ἀδιάφορο σ' αὐτὸν κορίτσι.

Ὥστε οὔτε γιὰ τὴν τιμή του δὲν φοβόταν ποὺ δὲν τὄκανε,—ὁ μόνος ἴσως φόβος ποὺ θὰ ἐιπόδιζε ἕνεκν ἄλλον. Ἀλλὰ ὅσο κ' ἂν μᾶς φαίνεται συγκινητικό, δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ὁ Νελῆς ἔκανε μιὰ θυσία. Ἡ θυσία προϋποθέτει μιὰ πάλη, ἕναν ἀγῶνα, καὶ κἀποτε στοιχίζει πολύ. Ἔ, τοῦ Νελῆ δὲν τοῦ στοίχιζε τίποτα νὰ κάμῃ ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἀταγόρευε ἡ καλωσύνη του, ἡ χρηστότητά του, ἡ εὐσυνειδησία του. Ἄλλο ζήτημα ἂν στενοχωρέθηκε. Ἡ στενοχώρια του ἄλη ἦταν γιὰ τὴ Χρυσὴ τὴν ἴδια καὶ γιὰ τὸν Λάκη.

Αὐτόν, φυσικά, δὲν θέλησε νὰ τὸν ἀπελπίσῃ. Τοῦ εἶπε μόνο πὼς δὲν πρόφτασε, δὲν ἔλαβε τὴν εὐκαιρία, νὰ τὴ κάμῃ τὴν πρόταση γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔλεγε πὼς θὰ καλοτὰν ὡς ποιὸς τὸν τὴ διώξαν.

—Καὶ γιατί ἔφυγε ρώτησε καταλυπημένος ὁ νέος.

—Μά, παιδί μου, ἔλαβε τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ σπίτι της.

—Ἀφοῦ σπρώχνει κεῖ-πέρα κανένας ;

—Ξέρω κ' ἐγώ ; Δὲν τὴν εἶδα νὰ μοῦ πῇ. Στὸ γράμμα της δὲν λέει.

—Κρίμα !... Καὶ τὶς τελευταῖες ἡμέρες δὲν τὴν εἶδα καθόλου. Δὲν ἐρχόμουν μαζί σας γιὰ νὰ σοῦ δώσω τὴν εὐκαιρία.

—Ἀλλὰ τί σοῦ !...

—Ἔ, καλά, δὲν ἐχάθηκε ὁ κόσμος ! Ὅταν ξανάρθῃ...

—Κι' ἂν ξαναρθῆ... παντρεμένη ;

—Ἀδύνατο !

—Πῶς τὸ ξέρεις ;

—Τί σὲ μέλλει ! Αὐτὴ δὲν παντρεύεται, εἶναι...

—Κι' ἂν παντρευτῆ.... δύσκολα ; Τὸ δύσκολο δὲν εἶναι ἀδύνατο.... Ἐγὼ λέω ... μὰ καὶ δὲν μπόρεσες νὰ τὴ σῇς, νά... τῆς ὁμιλήσῃς. Ἔ ; δὲν τῆς τὸ γράψες ;

Κι' αὐτὸ γίνεται. Ἄρησε ὅμως νὰ λάβῃ πρώτα γράμμα της.

—Ἔ, μ' ἀφιβάλλεις ; Αὐτὴ θὰ σοῦ γράψῃ ἀπὸ τὸ βαπόρι !

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ἡ ζωή της, μετὰ τὸ γυρισμὸ στὸ νησί, εἶχε ἀλλάξει...

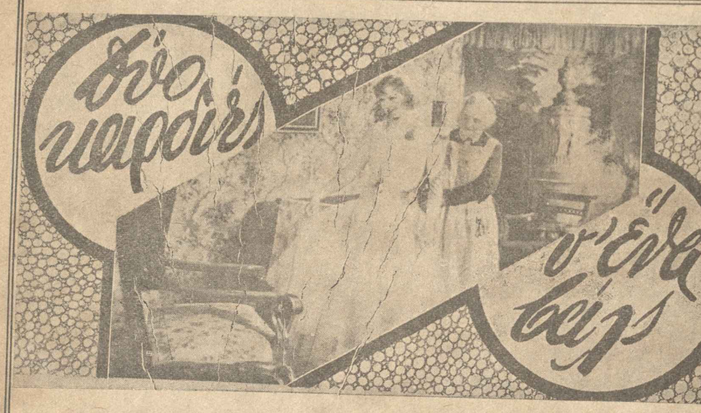

Ἡ Γκρέτλε Γάϊμερ στὸν ρόλο τῆς Χέντυ.

Φέτος εἴδαμε ἀρκετὲς βιεννέζικες ὀπερέττες στὸν κινηματογράφο. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς μάλιστα, ἐπαίχτηκε ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἑβδομάδες μὲ μεγάλη ἐπιτυχία. Τὴν ἴδια ἐπιτυχία προβλέπεται πὼς θ'ἄχῃ καὶ τὸ φίλμ «Δυὸ καρδιὲς σ' ἕνα δάκτυλο», ποὺ τρόκειται νὰ προβληθῇ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα στὸ «Οὔφα-Παλάς».

Ἡ ὀπερέττα αὐτὴ ἔχει γλυκύτατη μουσική, ὀρειλομένη στὸν διεθνοῦς φήμης πλέον βιεννέζο συνθέτη Ρόμπερ Στόλτς, ὑπόθεση πρωτοτυποτάτη, παίζεται δὲ μὲ ἄφθαστο κέφι ἀπὸ τὸν Βάλτερ Γιάνσεν (Χόφερ), τὸν Βόλφ Φόρστ (Βίκι), τὸν Ὄσκαρ Καρλβάϊς (Μίκι) καὶ τὴν Γκρέτλε Τάϊμερ (Χέντυ).

Ἡ ὑπόθεση τοῦ ἔργου ἔχει ὡς ἑξῆς:

***

Ὅταν ἀρχίζει ἡ ταινία—παρ' ὀλίγο νὰ ποῦμε «ὅταν ἀνοίγει ἡ αὐλαία....» — βρισκόμαστε σὲ μιὰ μικρὴ συνοικιακὴ ταβέρνα τῆς Βιέννης. Οἱ θαμῶνες ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴ βιεννέζικη μουσικὴ τοῦ κέντρου, συλλογίζονται μὲ νοσταλγία τὰ ὡραῖα παλιὰ χρόνια, τὴν ρωμαντικὴ ἐποχὴ ὅπου κυριαρχοῦσαν τὰ γλυκὰ βάλς καὶ ἡ ἀθάνατες ὀπερέττες ....

Μεταξὺ τῶν θαμώνων τοῦ κέντρου βρίσκεται καὶ ὁ Τόνυ Χόφερ, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ βιεννέζοι καὶ ὅλες ἡ βιεννέζες εἶναι ξετρελλαμένοι.... Ὁ Χόφερ εἶναι μιὰ διασημότης τῆς Βιέννης: εἶναι ὁ συνθέτης τῶν πιὸ γλυκῶν ὀπερεττῶν, τῶν ὁποίων τὰ γλυκὰ τραγούδαια βρίσκονται στὰ χείλη ὅλων.... Καὶ κεῖνο τὸ βράδυ ἔχει ἔρθει στὴν ταβέρνα—ἢ μᾶλλον στὴν «μπουάτ»—μαζὶ μὲ τὴν φιλενάδα του τὴν ἐπίσης διάσημη πρωταγωνίστρια τῆς ὀπερέττας Ἄννυ Λοχμάγερ.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ αὐτή, καταλαβαίνετε τί ἐνδιαφέρον, τόσον ἀπὸ καθαυτὸ κινηματογραφικῆς ὅσο κ' ἀπὸ μουσικῆς ἀπόψεως, παρουσιάζει ἡ ταινία.

Ὁ Χόφερ ἑτοιμάζει τὴν τελευταία του ὀπερέττα. Τὸ λιμπρέττο τῆς, ὅπως καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἔργων του ἄλλοστε, ὀφείλεται στοὺς δυὸ ἀδελφοὺς Μίκι καὶ Βίκι Μάγερ.

Πλούσιος, ἔνδοξος, ὡραῖος, περιτριγυρισμένος ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ τὸν ἀγαποῦν καὶ τὸν θαυμάζουν καθὼς εἶναι, ὁ Χόφερ θἄπρεπε νὰ εἶναι πολὺ εὐτυχισμένος . . . Καὶ ὅμως δὲν εἶναι. Γιατὶ ἐνῷ ἡ ἡμέρα ποὺ θἄπρεπε νὰ παραδώσῃ στὸ θέατρο τὸ ἔργο του κοντεύει νὰ φτάσῃ, δὲν κατώρθωσε ἀκόμη νὰ γράψῃ τὸ βάλς, τὸ κυριότερο στοιχεῖο μᾶς βιεννέζικης ὀπερέττας... Καὶ δὲν ξέρει, πῶς θὰ τὰ καταφέρῃ νὰ εἶναι συνεπὴς ὡς τὴν τελευταία στιγμή.

***

Ὁ Βίκι καὶ ὁ Μίκι οἱ δυὸ λιμπρετίστες εἶναι πολὺ μυστηριώδεις ἄνθρωποι. Ἔτσι τούλάχιστον, θεωροῦνται. Πρῶτον, γιατὶ πάντα, στὰ ἔργα τους, ὑπάρχει κάποια ξανθὴ νέα.... Κατορθώνουν πάντοτε νὰ βάζουν ὡς ἡρωίδα τοῦ κάθε ἔργου τους κάποια νέα ξανθή, γαλανή, γλυκειά, ἀθῶα. Ὅλοι πὰ τὸ ξέρουν αὐτό, κανεὶς ὅμως δὲ μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὸ λόγο. Συμβαίνει ὅμως κάτι περισσότερο ἀκόμη : κάθε Τετάρτη, οἱ δυὸ ἀδελφοὶ καὶ συνάδερφοι γίνονται ἀφαντοι. Κι' ἡ ταχτικὲς αὐτὲς καὶ μυστηριώδεις ἀπουσίες τους εἶναι τὸ γενικὸ θέμα ὁμιλίας στοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους.

Ὁ Βίκι καὶ ὁ Μίκι ξέρουν πὸ τί λέγεται εἰς βάρος τους ἕνεκα τοῦ μυστηρίου ποὺ τοὺς περιβάλλει. Δὲ λὲν ὅμως τίποτε γιατὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ μυστήριο εἶναι τὸ μεγάλο, τὸ ἱερὸ μυστικό τους : Σὲ μιὰ ἐξοχικὴ βίλλα, ἁπλούστατα, ἔχουν μιὰ χαριτωμένη ἀδερφούλα τὴν ὁποίαν λατρεύουν καὶ ἡ ὁποία τοὺς ἐμπνέει ὅλα τους τὰ ἔργα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ξανθὴ ἡρωΐδα τῶν λιμπρέττων τους !

Ὁ διευθυντής, ὡστόσο, τοῦ θεάτρου ποὺ πρόκειται ν' ἀνεβάσῃ τὴν ὀπερέττα τοῦ Τόνυ Χόφερ καὶ τῶν ἀδερφῶν Μάγερ, εἶναι καὶ αὐτὸς καταστενοχωρημένος. Γιατὶ ἐνῷ ἔχει ὑποβληθῆ στοῦ κόσμου τὰ ἔξοδα, ἔχει ὁρίσει μάλιστα καὶ τὴν ἡμέρα τῆς πρεμιέρας, τὸ περίφημο βάλς οὔτε κἂν ἔχει γραφῆ ἀκόμα !

Αὐτὸ ποὺ τοῦ δίνει κυρίως στὰ νεῦρα εἶναι ἡ ἀδιαφορία ἡ ὁποία φτάνει στὰ ὅρια ἀσυνειδησίας τοῦ συνθέτου. Καὶ νά: ἐνῷ αὐτὸς βρίσκεται σὲ τέτοια ἀδημονία καὶ σὲ τόση νευρικότητα, ὁ Βίκι καὶ ὁ Μίκι ἔρχουνται καὶ τὸν εἰδοποιοῦν καταγανακτισμένοι καὶ αὐτοί, ὅτι ὁ Χόφερ ἔχει γεῦμα σὲ 30 καλεσμένους! Ἔε, αὐτὸ πὰ εἶναι πολύ ! Οἱ τρεῖς μαζὶ—ὁ Βίκι, ὁ Μίκι καὶ ὁ διευθυντὴς—συνεννοοῦνται καὶ μ' ἕνα ἐξωτικὸ κόλπο ἀκυρόνουν τῆς προσκλήσεις: ἔτσι ὁ συνθέτης θὰ μείνῃ μόνος, καὶ στὴ μοναξιά του, μὴ ἔχοντας τί ἄλλο νὰ κάνῃ, ἴσως ἀποφασίσει νὰ γράψῃ τέλος πάντων τὸ βάλς του.

Τὴ συνομιλία τους ὅμως αὐτὴν δὲν τὴν ἀκοῦνε μονάχοι τους ... Τὴν ἀκούει καὶ ἕνας τρίτος, ἢ μᾶλλον μιὰ τρίτη: ἡ Χέντυ, ἡ ἀδερφὴ τῶν δυὸ ἀχώριστων λιμπρετογράφων. Ἂν καὶ δὲν εἶναι παροῦσα, τὴν ἀκούει: ἁπλούστατα... ἀπὸ τὸ τηλέφωνο ! Τὰ πράγματα, βλέπετε, ἀρχίζουν νὰ περιπλέκωνται, γιατὶ ἡ Χέντυ ἔχει μιὰ ἐπιθυμία μονάχα: νὰ γνωρίσῃ τὸν Χόφερ, τὸν ἔνδοξο μουσουργό. Οἱ δυὸ ἀδεφοί της δμως, ποὺ ξέρουν καλὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ συνεργάτου τους, δὲν ἐνοοῦν νὰ τῆς ἱκανοποιήσουν τὴν ἐπιθυμία της αὐτή. Κι' ἔτσι, ἡ ὄμορφη ξανθούλα, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ μαθαίνει πὼς ὁ Χόφερ θἄναι μοναχός του, ἀποφασίζει.... νὰ πάῃ νὰ τὸν βρῇ !....

Φαντάζεστε λοιπόν, τὴν κατάπληξη τοῦ Χόφερ, ὅταν, ἐκεῖ ποὺ περιμένει τοὺς τριάντα φίλους του γιὰ νὰ γλεντήσουν, βλέπει ἄγνωστα καὶ τοῦ παρουσιάζεται μιὰ ὡραία ἄγνωστη.... Ἐννοεῖται πὼς δὲν εἶναι καθόλου δυσαρεστημένος γιὰ τὴ μεταβολὴ αὐτή... Κι' ἐρ' ὅσον τὰ «σύνεργα» τοῦ γλεντιοῦ εἶναι ἤδη ἕτοιμα—σαμπάνια, μεζέδες κτλ.—τῆς προτείνει νὰ... γλεντήσουν οἱ δυό τους. Ἡ Χέντυ, γελώντας, δέχεται .... Κι' ἔτσι ἀρχίζει τὸ πρωτοτυπότερο εἰδύλλιο τοῦ κόσμου.

Μισοζαλισμένη ἀπὸ τὴ σαμπάνια κ' ἀπὸ τὸν ἔρωτα ποὺ ἀρχίζει νὰ νοιώθῃ γιὰ τὸν Χόφερ, ἡ Χέντυ ζητεῖ ν' ἀκούσῃ τὸ βάλς τῆς τελευταίας του ὀπερέττας. Ὁ Χόφερ ὅμως δὲν τὸ ἔχει, ὅπως ξέρουμε, ἑτοιμάσει ἀκόμα. Κάθεται ἐντούτοις στὸ πιάνο, καί, ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ καὶ ἀγνὴ ἀγάπη τῆς μικρῆς του ἄγνωστης, αὐτοσχεδιάζει τὸ ὡραιότερο βάλς ἀπ' ὅσα ἔχει γράψει στὴ ζωή του : «Δυὸ καρδιὲς σ' ἕνα δάκτυλο».

Ἡ ὥρα ὅμως ἔχει περάσει.... Κάποια στιγμὴ ποὺ ὁ Χόφερ γυρίζει γιὰ νὰ κοιτάξῃ τὴν ὀμορφη ἐπισκέπτριά του πίς τὸ βάλς του, δὲν τὴν βλέπει... Ἔφυγε ἀφαντη....

***

Ὁ Μίκι καὶ ὁ Βίκι, γυίδοντας τὸ ἀπὸ τὴν ἱκανοποίησή τους γιὰ τὸ κόλπο εἶχαν ἐπινοήσει, ἀφοῦ ἀφῆραν νὰ περάσῃ κάμποση ὥρα, ἀδσπον νὰ προρτάσῃ ἡ Χέντυ νὰ συνθέσῃ τὸ βάλς τοῦ, σηγαίνουν στὸ σπίτι τοῦ γιὰ νὰ δοῦν τί ἀπέγινε.

—Τὰ μάθατε, φίλοι μου ! τοὺς φωνάζει. Τόνυ χαρούμενος μόλις τοὺς βλέπει. Τὸ βάλς εἶναι ἕτοιμο !

Οἱ δυὸ συνυπόπτοι, ἐνθουσιασμένοι κι αὐτοί, τὸν παρακαλοῦν νὰ καθήσῃ στὸ πιάνο καὶ νὰ τοὺς τὸ παίξῃ.

Ἀλλοίμονο ὅμως ! Μόλις κάθεται στὸ πιάνο, ὁ Τόνυ ἀντιλαμβάνεται ὅτι .... τὸ ἐπιμόνησε ! Τοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ θυμηθῇ μελωδία του....

—Μιὰ μόνο τὸ ἄκουσε καὶ θὰ τὸ θυμᾶται ... Ἀλλὰ κ' αὐτὸ ἄγνωστη.... Ποῦ νὰ βρεθῇ;....

***

Ἡ ἡμέρα τῆς πρεμιέρας, ὡστόσο, ἔρχεται καὶ τὸ βάλς πάντοτε λείπει. Ὁ Χόφερ τὸ προσπαθεῖ πὰ νὰ θυμηθῇ τὸ σκατὶ τὸ ἴσο γιὰ τοὺς δυὸ λιμπρετίστες, αὐτοὶ ἀπὸ κ' ἂν εἶναι ἀπελπισμένοι. Ἡ ρολέττα τελεία ἀποτυχία τοῦ ἔργου τους—τὴν ἀστοχρφὴ τόσων κόπων τους, τόσων ἐλπίδων τους.... Σὲ ποιὸν ἄλλο μποροῦν νὰ ἀπευθυνθοῦν τὸν πόνο τους ἂν ὄχι σὲ τὴν φούλα τους;.... Κι' ἔτσι ἡ Χέντυ ἀποφασίζει πὼς ὁ Χόφερ θἄναι μοναχός τους, ἀποφασίζει.... νὰ πάῃ νὰ τὸν βρῇ !....

Φαντάζεστε λοιπόν, τὴν κατάπληξη τοῦ Χόφερ, ὅταν, ἐκεῖ ποὺ περιμένει τοὺς τριάντα φίλους του γιὰ νὰ γλεντήσουν, βλέπει ἄγνωστα καὶ τοῦ παρουσιάζεται μιὰ ὡραία ἄγνωστη.... Ἐννοεῖται πὼς δὲν εἶναι καθόλου δυσαρεστημένος γιὰ τὴ μεταβολὴ αὐτή... Κι' ἐρ' ὅσον τὰ «σύνεργα» τοῦ γλεντιοῦ εἶναι ἤδη ἕτοιμα—σαμπάνια, μεζέδες κτλ.—τῆς προτείνει νὰ... γλεντήσουν οἱ δυό τους. Ἡ Χέντυ, γελώντας, δέχεται .... Κι' ἔτσι ἀρχίζει τὸ πρωτοτυπότερο εἰδύλλιο τοῦ κόσμου.

Ὁ διευθυντὴς εἶναι καταστενοχωρημένος, γιατὶ τὸ βάλς δὲν ἔχει γραφῆ ἀκόμα.

Ὁ ἀναγνῶσται μας δὲ θἄχουν ἴσως λησμονήσει τὴν καταπληκτικὴ περιπέτεια ποὺ συνέβη πέρυσι, στὴν «Ντόϊτς οὔντ Ντισκόντο Μπάνκ» τοῦ Βερολίνου : Μερικοὶ ἄσσοι τῆς λωποδυτικῆς τέχνης εἶχαν κατορθώσει νὰ σκάψουν μιὰν ὑπόγειο γαλαρία—ἀρκετῶν μέτρων βάθους, μάλιστα—καὶ εἶχαν μπῆ, ὕστερ' ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ὑπεράνθρωπους κόπους στὸ θησαυροφυλάκιο τῆς Τραπέζης, τὸ ὁποῖον εἶχαν κυριολεκτικῶς λεηλατήσει !

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ—τὸ ὁποῖον εἶναι, σημειῶστε αὐθεντικώτατο — φαίνεται βέβαια ἀπίστευτο σὲ ὅσους ξέρουν τὰ περίπλοκα μέσα ἀμύνης ποὺ μεταχειρίζονται οἱ Τράπεζες ἐναντίον τῶν λωποδυτῶν. Ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ ληστεία, ὡστόσο, χρησίμευσε σὲ κάτι : ἀνάγκασε τοὺς ἀστυνομικούς, τοὺς εἰδικοὺς μηχανικούς, καὶ τοὺς ἐφευρέτας, στὸ νὰ πολλαπλασιάσουν τῆς προσπάθειές τους γιὰ νὰ τελειοποιήσουν ἀκόμη περισσότερο τὰ προφυλακτικὰ μέσα τῶν Τραπεζῶν. Εἶναι τώρα κάμποσα χρόνια, ποὺ ξεφύτρωναν διαρκῶς διάφορες τέτοιες ἐφευρέσεις. Καὶ ἡ Τράπεζες εἶχαν καταντήσει σωστὰ φρούρια ἀπροσπέλαστα στοὺς κακοποιούς. Καὶ ὅμως ! .... Ἡ ληστεία τοῦ Βερολίνου ἀπέδειξε ὅτι οἱ πολιτισμένοι κακοποιοὶ δὲν ὑποχωροῦν μπρὸς σὲ τίποτα. Ἀπεναντίας μάλιστα, ὅλες τῆς τελειοποιήσεις τῆς ἐπιστήμης τοὺς μεταχειρίζονται.... γιὰ νὰ κάνουν καλλίτερα τὴ δουλειά τους !

Ἔτσι, λοιπόν, οἱ μηχανικοὶ καὶ οἱ ἐφευρέτες ἀναγκάστηκαν νὰ ξαναρχίσουν τὶς ἐρευνές τους γιὰ νὰ βροῦν τὸν τελειότερο τρόπο καταπολεμήσεως τῶν ἐξυπνων κακοποιῶν. Ἡ μεγαλείτερη δυσκολία τοῦ ζητήματος αὐτοῦ ἔγκειται κυρίως στὸ ὅ,τι ἔπρεπε νὰ «τεθοῦν ἐκποδῶν» ἡ ληστρικὲς συμμορίες, χωρὶς ὅμως ἡ Τράπεζες νὰ εἶναι ἀναγκασμένες νὰ προσφύγουν στὶς μέχρι τοῦδε γνωστὲς πολίτλοκες ἐγκαταστάσεις, ποὺ θὰ θὰ τοὺς ἐστοιχίζων τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς των....

Καὶ ἰδοὺ τέλος ποὺ βρέθηκε ἡ «λύσις» τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ προβλήματος. Ἡ δόξα τῆς ἐφευρέσεως αὐτῆς ἀνήκει ἀποκλειστικὰ στὸν ἐλβετὸ μηχανικὸ Σαμουὴλ Μποῦχερ, διευθυντὴ τῆς Ἠλεκτρικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Φλεριέ. σὸ Νεσατέλ.

Ἐπὶ ἑφτὰ ὁλόκληρα χρόνια, κλεισμένος στὸ ταπεινό του ἐργαστήριο, ὁ ἐφευρέτης αὐτός, κατέβαλλε ἐξαιρετικὲς προσπάθειες καὶ ἔκαμε τοῦ κόσμου τὰ πειράματα, ἕως ὅτου, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, εἶχε τελοσπάντων τὴν ἱκανοποίηση νὰ δῇ νὰ πετυχαίνουν οἱ κόποι του: εἶχε δρῇ ἕνα καινούργιο εἶδος ἐγκαταστάσεως, τελείως ἄπαραβίαστο. Ἡ πρώτη του φροντίδα, ἐννοεῖται, ἦταν νὰ ἐφωδιαστῇ μὲ διπλώματα εὐρεσιτεχνίας (πατέντες) ἀπὸ τὰ κυριώτερα κράτη τοῦ κόσμου. Καὶ τότε ἀνεκοίνωσε τὶς λεπτομέρειες τοῦ συστήματός του στοὺς δημοσιογράφους ποὺ ἔσπευσαν νὰ τὸν ἐπισκεφτοῦν, κάνοντάς τους καὶ σχετικὰ πειράματα.

Εἰκ. 1

Εἰκ. 2

Πρῶτα-πρῶτα παρουσίασε στοὺς κατάπληκτους ἐπισκέπτας του ἕνα χρηματοκιβώτιο, ὡπλισμένο μὲ τὸ καινούργιο του σύστημα : ὅπου κ' ἂν ἄγγιξε κανένας αὐτὸ τὸ χρηματοκιβώτιο, ἄρχιζε νὰ λειτουργῇ ἕνα ἠλεκτρικὸ κουδοῦνι «κινδύνου» !.... Οὔτε μὲ τὸ κλειδι—μὲ τὸ ἀντικλεῖδι, φυσικά, ἀκόμη περισσότερο—δὲν μποροῦσε ν' ἀνοίξῃ κανεὶς τὸ χρηματοκιβώτιο αὐτό. Μόλις ἔκανε νὰ πλησιάσῃ τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριά, ἐτίθετο ἀμέσως σ' ἐνέργεια τὸ ἠλεκτρικὸ κουδούνισμα. Συγχρόνως, στὴ σκοπιὰ τοῦ φρουροῦ τῆς Τραπέζης—ἢ στὸ κοντινότερο ἀστυνομικὸ τμῆμα—θὰ ἄναβε ἕνα κόκκινο φαναράκι, καὶ θἄπεφτε μιὰ φίσα, ποὺ θ' ἀνάφερνε ποιὸ ἀκριβῶς χρηματοκιβώτιο — τοποθεσία καὶ διεύθυνση—προσπαθοῦν οἱ κακοποιοὶ νὰ παραβιάσουν !

Ἐννοεῖται πὼς τὰ ἠλεκτρικὰ σύρματα τῶν κουδουνιῶν εἶναι τοποθετημένα κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ κόψῃ π. χ. κανεὶς ἢ νὰ τὰ καταστρέψῃ: προφυλάσσονται ἀπὸ ἕνα εἶδος τοιχώματος πού, καὶ αὐτό, μόλις τ' ἀγγίξῃ κανεὶς, ἀναστατώνει, μὲ τὸ κουδούνισμά του, τοὺς φύλακες τῆς Τραπέζης.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' τὰ χρηματοκιβώτια τῶν Τραπεζῶν, τὸ σύστημα αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσῇ καὶ σὲ χίλιες δυὸ ἄλλες περιστάσεις.

Στὸ ἐργαστήριό του, ὁ ἐφευρέτης κ. Μποῦχερ, θέλοντας νὰ δεῖξῃ στοὺς ἀμφισοιγράφους τὴν πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ συστήματός του, ἔκαμε πρῶτα μιὰ τελεία ἀναπαράσταση τῆς «ἀποπείρας κλοπῆς» ἑνὸς χρηματοκιβωτίου ἐφωδιασμένου μὲ τὴν ἠλεκτρική του ἐγκατάσταση: μόλις, οἱ ὑποκρινόμενοι τοὺς λωποδύτες, ἐπιχείρησαν νὰ παραβιάσουν τὸ χρηματοκιβώτιο, στὸ γραφεῖο τοῦ φύλακος τῆς Τραπέζης ἀκούστηκε ἀμέσως τὸ σχετικὸ κουδούνισμα καὶ ἄναψε ἡ κόκκινη λαμπίτσα. Συγχρόνως ἀναστατώθηκε τὸ γειτονικὸ τμῆμα ἀπὸ τὸ κουδούνισμα .... Καὶ ποιν προφτάσουν νὰ πάρουν ἀναντιοῦ οἱ «λωποδύτες», ἦσαν περικυκλωμένοι ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς.

Κατόπιν ὁ ἐφευρέτης ἔδειξε στοὺς ἐπισκέπτας του ἕνα καμπελέκιο παράθυρο φυλακῆς, ἐφωδιασμένο κι' αὐτὸ μὲ τὴν ἠλεκτρική του συσκευή.. Εἶναι κ' αὐτὸ ἀπαραβίαστο ὅπως τὸ χρηματοκιβώτιο. Ἀδύνατον νὰ μπάρῃ κανεὶς κανένα κομμελλό του, ἢ νὰ τὸ λυγίσῃ.... : τὸ κουδοῦνι τοῦ κινδύνου ἀναστατώνει ἀμέσως ὅλους τοὺς δεσμοφύλακες: στὸ γραφεῖο τῆς φυλακῆς ἀνάβει ἡ κόκκινη λαμπίτσα, καὶ ἕνα χαρτονάκι μαρτυράει τὸν ἀριθμὸ τοῦ κελλιοῦ ὅπου γίνεται ἡ ἀποπεῖρα, δραπετεύσεως .... Τὸ ἴδιο αὐτὸ «σύστημα» τοῦ παραθύρου, ἐννοεῖται, μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσῇ καὶ σὲ μιὰ πόρτα.

Μὲ τὸ σύστημα αὐτό, λύεται κ' ἕνα ἄλλο σπουδαῖο ζήτημα, ποὺ ἀφορᾷ ἀποκλειστικώτερα τὴ δημοσία ἀσφάλεια: ἐξασφαλίζεται ἡ φύλαξη τοῦ μεγαλειτέρου ἀριθμοῦ κατοικιῶν μὲ τὸ «μίνιμουμ» τῶν φυλάκων ! Γιατὶ κ' ἂν ὑποθέσουμε πὼς ἕνας κατάδικος ξέρει τὸ «σύστημα» κατὰ βάθος, καὶ πάλι δὲ μπορεῖ νὰ κάνῃ τὸ παραμικρό: στὴν πρώτη ἀπόπειρά του νὰ τὸ θίξῃ, οἱ φύλακες θὰ τὸ πληροφορηθοῦν ἀπ' τὸ κουδούνισμα καὶ θὰ τρέξουν νὰ τὸν συλλάβουν.

***

Τελευταῖα, σὲ μιὰ μικρὴ βίλλα τοῦ Νεσατὲλ ἔγινε μιὰ ἀπόπειρα κλοπῆς μετὰ ρήξεως.

Ἐπειδὴ οἱ κακοποιοὶ δὲν μποροῦσαν ν' ἀνοίξουν τὴν κλειδαριά, ἔσκαψαν ἁπλούστατα τὸν τοῖχο καὶ τὴν ἔθγαλαν ὁλόκαιρη. Ἡ πόρτα φυσικὰ ἄνοιξε.... (Εἰκόνα 1). Οἱ κακοποιοὶ ἔκλεψαν ἕνα σωρὸ πολυτιμότατα πράγματα καὶ ὕστερα ἔφυγαν.

Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς βίλλας κατήγγειλε τὴν ἄλλη μέρα τὴν κλοπὴ στὸν ἀστυνόμο, καὶ τοῦ εἶπε ὅτι, κατὰ τὴ γνώμη του, οἱ κλέφτες θὰ ξαναερχόντουσαν, γιατὶ εἶχαν ἀφήσει ἀκόμα πολλὰ πολύτιμα πράγματα μέσα στὴ βίλλα. Ὁ ἀστυνόμος τὸν συνεβούλευσε τότε νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὴν πόρτα του, καὶ νὰ ἐφωδιάσῃ τὴν κλειδαριά της μὲ μιὰ ἐγκατάσταση «συστήματος Μποῦχερ». Ἔτσι καὶ ἔγινε .... (εἰκόνα 2). Σὲ λίγες μέρες, πράγματι, οἱ κακοποιοὶ ἐπεχείρησαν νὰ ξαναπαραβιάσουν τὴν πόρτα τῆς βίλλας. Μόλις ὅμως τὴν ἄγγιξαν, τὸ κουδούνισμά της ἐξύπνησε τοὺς ὑπηρέτες, οἱ ὁποῖοι τρέξαν καὶ τοὺς συνέλαβαν.

Ἡ πόρτες, λοιπόν, καὶ τὰ παράθυρα, ἐνὸς οἱουδήποτε κτιρίου μποροῦν θαυμάσια νά... ὁπλιστοῦν μὲ τὴν ἠλεκτρικὴ συσκευὴ τοῦ Μποῦχερ, ἡ ὁποία σημειῶστε πὼς ἔχει καὶ πολλὲς ἀκόμη ἄλλες ἀρετές: ἡ κυριώτερη εἶναι, ὅτι προστατεύει τὸ κτίριο ἀπὸ τὸν φόβο τῆς πυροκαϊάς ! Μπορεῖ νὰ ἐφαρμοστῇ ὡς καὶ σὲ βιτρίνες ἀκόμη ! Ἔγιναν πειράματα, καὶ ἀποδείχθη ὅτι ὅταν ἐφαρμοστῇ αὐτὸ τὸ σύστημα σὲ μιὰ βιτρίνα, εἶναι ἀδύνατον νὰ πάρῃ κανεὶς τὸ παραμικρὸ ἀπ' αὐτήν. Ἔστω καὶ σπάζοντας τὸ τζάμι, χωρὶς ν' ἀναστατωθῇ ἀπὸ τὸ ἠλεκτρικὸ κουδούνι τοῦ κινδύνου ὅλο τὸ κατάστημα !

Κτίρια σάν: τὶς Τράπεζες, τὶς φυλακές, τὶς προεσθέες, τὰ ἀποθήκες, τὰ ἀδαμαντοπωλεῖα, τὰ ταχυδρομεῖα, τὰ μουσεῖα κτλ. μποροῦν νὰ φυλάγονται ἀπὸ ἕνα μόνον ἄνθρωπο, ποὺ κ' αὐτὸς δὲ θὰ ἐνοχλῆθῆ παρὰ μόνον ὅταν ἀντηχήσῃ τὸ ἠλεκτρικὸ κουδούνι.

Τὸ «σύστημα» αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ παραβιάσῃ οὔτε ὁ ἴδιος ὁ.... «φύλακάς» του, ἔστω κ' ἂν ἔχῃ συνεργάτες ἀπ' ἔξω. Ἂν πάλι τύχῃ νὰ ἐκλείσῃ ἀπὸ ἀφηρημάδα, νὰ βάλῃ σ' ἐνέργεια ἕναν ἀπὸ τοὺς «σταθμοὺς» ποὺ σὰν συνδέουν μὲ τὰ διάφορα χρηματοκιβώτια, τὸ ἠλεκτρικὸ κουδούνι τοῦ ἀπειλεῖ ἀμέσως τὸ κάθικον του !

Ἡ ἐφεύρεσις αὐτή, καθὼς βλέπετε, ἔχει πολλὰ πλεονεκτήματα. Τὸ σπουδαιότερο, βέβαια, εἶναι ὅτι μπορεῖ νὰ ἐφαρμοστῇ, μὲ τὸ μάξιμουμ τῆς ἀσφαλείας σὲ ἕνα σωρὸ πράγματα καὶ μέρη: σὲ διαδρόμους, σὲ πορθαλάμους, σὲ κρεββατοκάμαρες, ὁπουδήποτε θέλει κανείς... Καὶ αὐτὸ ἀπ' τὴν περιέργεια τῶν μιπῶν τῶν φυλάκων, ποὺ εἶναι πλέον περιττοί, θγαίνοντας τὰ ἔξοδα τῆς ἐγκαταστάσεως....

Γι' αὐτὸ καὶ πολλὲς ἐλβετικὲς καὶ ξένες Τράπεζες, καθὼς καὶ πολλὰ δημόσια καταστήματα ἔδειξαν μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ ἐφευρέτου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἀφιέρωσε τὰ ὡραιότερα χρόνια τῆς ζωῆς του στὸ νὰ κατορθώσῃ νὰ θέσῃ τὴν ἐπιστήμη στὴν ὑπηρεσία τοῦ νόμου ἐναντίον τῆς στοιχειώδους τοῦ ἐγκλήματος....

Τὸ σιντάλο στὸ φυλάκιο: χωρὶς καμμιὰ ἀμφιβολία, ὁ φυλακισμένος στὸ ὑπ' ἀριθμὸν 9 κελλί, κάτι «σκαρώνει»

Τὰ προηγούμενα

[Ἕνα ἄσβεστο μῖσος χωρίζει τὶς δυὸ οἰκογένειες τοῦ ἄρχοντος τῆς Πιέννης καὶ τοῦ Κοντοσταύλου τοῦ Μονμορανσύ. Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τὸν νεαρὸ Φραγκίσκο τοῦ Μονμορανσύ, νὰ παντρευτῆ μυστικὰ τὴν μοναχοκόρη τοῦ ἄρχοντος τῆς Πιέννης, Ἰωάννα. Ἡ Ἰωάννα ἀποκτᾶ ἕνα κοριτσάκι τὴ Λουΐζα. Ὁ Φραγκίσκος φεύγει. Περνοῦν πολλὰ χρόνια. Ἡ Λουΐζα μεγελώνει σ' ἕνα φτωχικὸ σπιτάκι, στὸ πλευρὸ τῆς μητέρας της. Ὁ νεαρὸς ἱππότης Παῦλος Μπαρνταλιὰν εἶναι ἐρωτευμένος μαζί της. Μιὰ μέρα ὁ ἱππότης σώζει τὴν βασίλισσα τῆς Ναβάρας ἀπὸ βέβαιο θάνατο. Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων διατάζει νὰ τὸν κλείσουν στὴ Βαστίλλη. Ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρας ἀναθέτει μιὰν ἀποστολὴ στὸν κόμητα ντὲ Μαριγιὰκ καὶ διώχνει ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία της τὴν Ἀλίκη ντὲ Λούξ, ποὺ εἶναι κατάσκοπος τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων. Ἡ Ἀλίκη καὶ ὁ κόμης συναντῶνται στὸ πανδοχεῖο τοῦ Μαρέλ. Ὁ Μαριγιὰκ τὴν ὁδηγεῖ στὴν θεία της. Μέσα στὴ Βαστίλλη, ὁ Μπαρνταλιὰν σχεδιάζει νὰ δρανετεύση].

29. (Ἡ συνέχεια)

—Ἕνας ἄνθρωπος μονάχα εἶναι ἱκανὸς νὰ σταματήση αὐτὸ τὸ γράμμα στὸ δρόμο του: ἐγώ! Βγάλτε με ἀπὸ δῶ. Ἐλευθερῶστε με. Σὲ μιὰν ὥρα θὰ βρίσκωμαι στὸ φίλο μου, θὰ τοῦ πάρω τὸ γράμμα καὶ θὰ τὸ κάψω.

Ὁ Γκυταλὲν ἔρριξε στὸν Μπαρνταλιὰν ἕνα θλέμμα σβισμένο ἀπὸ τὸν τρόμο.

—Καὶ ποιὸς μὲ βεβαιώνει πὼς θὰ τὸ κάνετε αὐτό;

—Κύριε, ἀνέκραξε ὁ ἱππότης. Κυττᾶξτε με καλά. Σᾶς ὁρκίζομαι στὸ κεφάλι μου, πὼς ἂν μὲ βγάλετε ἀπὸ δωμέσα, τὸ γράμμα αὐτὸ δὲ θὰ φτάση στὸ βασιλιᾶ. Ἂν λέω ψέμματα, νὰ πέση κεραυνὸς ἐπάνω μου. Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία σανίδα σωτηρίας γιὰ σᾶς. Δὲ θὰ σᾶς πῶ τίποτ' ἄλλο πιά. Ἂν δὲ μ' ἐλευθερώσετε σεῖς, θὰ μ' ἐλευθερώση ὁ βασιλιᾶς τὸν ὁποῖον σώζω! Τί ἔχω νὰ χάσω; Μιὰ-δυὸ μέρες φυλακὴ παραπάνω. Ἐνῶ ἐσεῖς, ἂν δὲ μ' ἐλευθερώσετε εἴσαστε χαμένος...

Ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ὁ Μπαρνταλιὰν ἀποτραβήχτηκε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κελλιοῦ.

Ὁ Γκυταλὲν ἔμεινε γιὰ λίγο ἀκίνητος, συντριμμένος.... Προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώση τὶς σκέψεις του, κατέβαλε ὑπεράνθρωπη προσπάθεια νὰ ξαναγίνη κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. Τὸ χτύπημα ἦταν πολὺ ἀπότομο.. πολὺ τρομερὸ γι' αὐτόν.... Ἔβλεπε τὸν ἑαυτό του καταδικασμένο σὲ θάνατο.... Εἶδε, μὲ τὴ φαντασία, τὰ μαρτύρια, τὰ ἀφάνταστα βασανιστήρια ποὺ τὸν περίμεναν... αὐτόν... τὸν βασιλοκτόνο....

Ἕνας ἀφάνταστος τρόμος τὸν κατέλαβε. Ἐδῶ, πρέπει νὰ ποῦμε, πὼς ὁ Γκυταλὲν δὲν ἦταν περισσότερο ἀφωσιωμένος στὸν δοῦκα Γκίζης, τὸν ὁποῖον ἤθελε νὰ ὀνομάση βασιλέα, ἀπ' ὅ,τι ἦταν στὸν Κάρολο 9ο, τὸν ὁποῖον σχεδίαζε νὰ ἐκθρονίση. Ἦτανε ἁπλούστατα φιλόδοξος. Συνομοτοῦσε ὄχι γιὰ κανένα ἰδανικό, γιὰ κομμιὰν ἰδεολογία, ἀλλὰ γιὰ τὸ προσωπικό του συμφέρον.

Καὶ τώρα, μπροστὰ στὸ θάνατο, τὴν καταφιόταν αὐτὴ τὴ φιλοδοξία.

Θάδινε τὰ πάν στὸν κόσμο γιὰ νᾶταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἁπλοὺς δεσμοφύλακες, τοὺς ὁποίους κακομεταχειριζόταν κάθε μέρα, ἢ ἔστω κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς φυλακισμένους ποὺ σκοτὴ φύλαξή του....

Κι' ὅμως ἔμενε ἀναποφάσιστος .... Τοῦ φαινόταν πὼς δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ σηκωθῆ ἀπ' αὐτὸ τὸ σκαμνί.

Ἔξαφνα, ἕνας κρότος ἔντονος, θλιβερός, ἀντήχησε στὸ διάδρομο.

Ὁ Γκυταλὲν ὀρθώθηκε. Τὰ μάτια του εἶχανε βγῆ ἔξω ἀπὸ τὴς κόγχες.

—Μὲ ἀνεκάλυψαν..., ἐτραύλισε. Ἔρχουνται νὰ μὲ συλλάβουν!....

Ὁ θόρυβος ὅμως σβύστηκε.... χάθηκε... Δὲν ἔρχουνταν νὰ συλλάβουν τὸν Γκυταλέν. Κάποιος δεσμοφύλακας, ἀπλούστατα, εἶχε ἀφήσει τὰ κλειδιὰ του νὰ πέσουν στὸ μαρμάρινο πάτωμα....

Ὁ Μπαρνταλιάν, ποὺ ὑποκρινόταν τὸν ἀδιάφορο, παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία, ἀπὸ μακρυά, τὴς φάσεις τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ τρόμου ἀπὸ τὴς ὁποῖες, καθὼς φανερωνόταν ἀπ' τὴν ἔκφραση τῆς φυσιογνωμίας του, περνοῦσε ὁ Γκυταλέν.

Κι' αὐτὸς ὁ [κάποιος ἦταν ὁ ἱππότης Μπαρνταλιὰν!..

Ἀγωνιοῦσε κι' αὐτός....

Γιατί, ἢ ὁ Γκυταλέν, τρομοκρατημένος, θ' ἀποφάσιζε νὰ τὸν ἐλευθερώση.... Ἤ, ἀπὸ τὸν τρόμο του πάλι, θὰ παρέλυε καὶ δὲ θὰ λάβαινε καμμιὰν ἀπόφαση.

«Στὴν περίπτωση αὐτή, σκεπτόταν, εἶμαι χαμένος! Ἂν σὲ πέντε λεπτά, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν πειστῆ ὅτι μόνον ἐλευθερώνοντάς με μπορεῖ νὰ σώση τὸ πετσί του, θὰ πάη νὰ κλειστῆ στὸ δωμάτιό του, καὶ θὰ περμένη τὴν ἐξέλιξη τῆς καταστάσεως. Θὰ τρέμη ἐπὶ μιὰ ὁβδομάδα, ἐπὶ δεκατέντε μέρες ἔστω .... Κι' ὕστερα ὅταν δῆ πὼς τοῦ εἶπα ψέμματα, πὼς δὲν ἔγραψα κανένα γράμμα ἢ πὼς τὸ γράμμα χάθηκε, τότε θὰ ξαναπάρη θάρρος καὶ θὰ ἐκδικηθῆ.... Θὰ μὲ σκοτώση, γιὰ νὰ ἐξαφανίση τὸν μόνο μάρτυρα τῆς συνωμοσίας του....»

Κείνη τὴ στιγμή, εὐτυχῶς, πέσαν τὰ κλειδιὰ τοῦ δεσμοφύλακα.

—Ὁρκιστῆτε μου.., εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ ὁ Γκυταλέν, ὁρκιστῆτε μου .... στὸν Ἰησοῦ Χριστό.... στὸ Εὐαγγέλιο .... ὅτι θὰ φθάσετε ἐγκαίρως.... γιὰ νὰ ξαναπάρετε τὸ γράμμα. . .

—Θὰ ὁρκιστῶ ὅ,τι θέλετε, εἶπεν ὁ Μπαρνταλιὰν μὲ μεγάλη ἠρεμία, ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς παρατηρήσω πὼς ὁ καιρὸς περνάει.... Ὡς κ' οἱ φρουροί σας ἀκόμη θ' ἀπροσοῦν....

—Ἔχετε δίκηο! εἶπε ὁ Γκυταλὲν σκουπίζοντας τὸ μέτωπό του ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα....

—Λοιπόν; Τί ἀποφασίσατε;

Ὁ διοικητὴς ἔμεινε γιὰ λίγο σκεφτικός. Φαινόταν πὼς κάποια πάλη γινόταν μέσα του.

Ὁ Μπαρνταλιὰν ἔβραζε ἀπ' τὴν ἀνυπομονησία. Ἡ φυσιογνωμία του ὅμως δὲ φανέρωνε τίποτα.

—Στὸ κάτω - κάτω, εἶπεν ὁ ἱππότης, ἴσως νὰ εἶναι καλλίτερα ν' ἀφήσουμε τὰ πράγματα ν' ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο τους. Ὁ φίλος μου θὰ λάβη τὸ γράμμα, θὰ σὲ ἐλευθερώση στὸν βασιλέα, καὶ θὰ ἐλευθερωθῆ.... ἀπ' ἐσένα γιὰ σᾶς, κάτι θὰ βρῆτε γιὰ ἐξυπηρέτησί σας....

—Κύριε, εἶπε ὁ Γκυταλὲν μὲ μιὰν ἀπελπισμένη φωνή, σὲ μισὴ ὥρα θάσαστε ἐξω....

Ὁ Μπαρνταλιὰν ἦταν ἀρκετὰ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του γιὰ νὰ μὴ φανερώση καμμιὰ χαρὰ φυσική:

—Ὅπως θέλετε, εἶπε.

Ὁ Γκυταλὲν τότε ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ εἶπε δυνατὰ στὸν Μπαρνταλιὰν ὥστε νὰ τὸν ἀκούσουν οἱ φύλακες:

—Τὸ μυστικό σας, πράγματι, κύριε, θὰ τὸν κόπο νὰ μεταβιβαστῆ στὸν βασιλέα. Ἐ ἀμφιβάλλω πὼς θὰ θελήση νὰ σᾶς δείξη τὴν εὐγνωμοσύνη του γιὰ τὴν ὑπηρεσία ποὺ τοῦ προσφέρετε. Ἐλπίζω, ἐπ' ἀγαθῶ σας στὴν ὑπόθεσί σας ἀνοίξη τὴν πόρτα ὁ ἴδιος τὴς φυλακῆς τῆς Βαστίλλης.

Ὁ δεσμοφύλακας τὸν Μπαρνταλιὰν ἔμεινε ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

—Δὲν σοῦ ἐξηγῶ; τοῦ εἶπε γελώντας ὁ ἱππότης.

—Κι' ἐγὼ, μὲ τὴν πόρτα μου, σᾶς ἐξηγῶ.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ δεσμοφύλακας τὸν ἀντιμετώπιζε μὲ ἀπόλυτο σεβασμό.

Τώρα ὅμως σᾶς παίρνω γιὰ μάρτυρα!

Ὁ διοικητὴς διέταξε νὰ ἑτοιμασθῆ ἀμέσως τὸ ἁμάξι του. Ἐμπῆκε μέσα, καὶ εἶπε πὼς πήγαινε στὸ Λοῦβρο. Ἐπῆγε, πράγματι, καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ὅσην ὥρα χρειαζόταν γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ ἄνθρωποί του νὰ πιστέψουν πὼς εἶχε μιλήσει στὸν βασιλέα.

Ὕστερα ὄχι ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὅπως εἶχε προειπεῖ, ἀλλ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἐγύρισε πίσω καὶ φώναξε δυνατὰ ἀπὸ τὴ σκαλοπατοῦ τὴς ἀξιωματικούς:

—Ἄ! Μεγάλη ὑπηρεσία, ἀλήθεια. Ἐπιστρέφεν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος στὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα! .... Νὰ κρατήσετε, ἄνθρωποι, μεγάλη ἐχεμύθεια γιὰ ὅλ' αὐτά. Ἀπὸ τὴν ἐχεμύθειά σας ἐξαρτᾶται ἡ θέση σας, ἴσως τὸ κεφάλι σας! Μυστικὸν τοῦ Κράτους....

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἀνατρίχιασαν.

Ὁ Γκυταλὲν διευθύνθηκε ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ Μπαρνταλιάν:

—Κύριε, τοῦ εἶπε, εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ σὲ ἀναγγέλλω ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, ἔφυγε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία ποὺ τῆς προσφέρετε, σὲ δίνει χάρη.

Ὕστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά, ὁ ἱππότης ἔβγαινε ἔξω ἀπὸ τὴν Βαστίλλη.

Ὁ διοικητὴς τὸν εἶχε σπινοδέησει ὡς ἐκεῖ. Ἔτσι ἀπόδειχνε σὲ δλους πόσο ἐκτιμοῦσε τὸν πρώην φυλακισμένο του.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Μπαρνταλιὰν ἐπαναλαμβάνταν γ' ἀπομακρυνθῆ, ὁ Γκυταλὲν τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι μὲ νόημα. Ὁ Μπαρνταλιὰν τὸν ἀγκαλιάσε πήφηκε:

—Θέλετε νὰ σᾶς καθησυχάσω ἐντελῶς; τοῦ εἶπε.

—Ναί....

—Ἔ, λοιπόν, ὁ φίλος ποὺ θὰ πήγαινε τὸ γράμμα χαρτὶ στὸν βασιλέα....

—Ναί;

—Ὁ φίλος αὐτός .... δὲν ὑπάρχει! Τὸ χαρτὶ ἦταν λευκό.. Εἶμαι ἀνίκανος νὰ προδώσω κάποιον, ἔστω κι' ἂν ἀπὸ τὴν προδοσία μου αὐτὴ ἐξαρτᾶται ἡ ζωή μου....

Ἀπὸ τὰ στήθη τοῦ Γκυταλὲν βγῆκε μιὰ πνιχτὴ κραυγή, γεμάτη χαρά.... κι' ἀπογοήτευση. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκε νὰ συλλάβη αὐτὸν ποὺ ὡμολογοῦσε ὅτι τὸν εἶχε κοροϊδέψει. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἴδιος ἦταν δικός σου πρόσωπο, σκέφτηκε πὼς ὁ Μπαρνταλιὰν μποροῦσε θαυμάσια νὰ τοῦ λέη τώρα ψέμματα.

Γι' αὐτὸ μὲ μιὰ χαριμάτσα ποὺ ἤθελε νὰ παραστήση τὸ χαμόγελο, τοῦ εἶπε:

—Εἴσαστε θαυμάσιος ἱππότης, καὶ εἶμαι πραγματικὰ εὐτυχὴς ποὺ σᾶς ἐλευθέρωσα. Ἂν ὅμως τύχαινε ν' ἀλλάξετε γνώμη, ἂν τυχὸν στείλνατε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος γράμμα, ἐλπίζω πὼς θὰ μοῦ ἀνταποδίνατε τὴν ὑπηρεσία ποὺ σᾶς προσφέρω ἐγὼ σήμερα....

—Πῶς αὐτό;

—Ξεχνώντας τὸ ὄνομά μου.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ ΤΗΣ ΠΙΕΝΝΗΣ

Θὰ μεταφέρωμε γιὰ λίγο τὸν ἀναγνώστη μας κοντὰ στὴν κυρὰ Μαγκιλόν—τὴ γρηὰ ἰδιοκτήρια τοῦ σπιτιοῦ ὅπου κατοικοῦσε ἡ Ἰωάννα τῆς Πιέννης μὲ τὴν κόρη της. Εἶδαμε ἤδη πὼς ἡ κυρὰ Μαγκιλὸν εἶχε πάει στὸ πανδοχεῖο τῆς «Μάντιδος», πὼς εἶχε μάθει τὴ σύλληψη τοῦ Μπαρνταλιὰν ποὺ, παραδόξως, συνέπιπτε μὲ τὴ σύλληψη τῶν δυὸ νοικιαριῶν της, καὶ πὼς εἶχε γυρίσει σπίτι της κατατρομαγμένη ἀπὸ τὴν ἰδέα πὼς, ἐπὶ τόσον καιρό, τὸ σπίτι της χρησίμευε γιὰ φωλιὰ συνωμοσίας οὐγκενότων.

Τὸ πρῶτο ποὺ σκέφτηκε ἦταν νὰ κάψη τὸ γράμμα ποὺ τῆς εἶχεν ἐμπιστευτῆ ἡ Ἰωάννα τῆς Πιέννης. Ἡ ἰδέα πὼς μποροῦσαν νὰ τὴ θεωρήσουν γρελλὴ τὴν ἔκανε ἔξω φρενῶν... Ἡ κυρὰ Μαγκιλὸν ὅμως ἦταν γυναίκα, γρηὰ καὶ θρήσκα. Ἡ περιέργειά της ὑπῆρξε μεγαλύτερη ἀπὸ τὸν φόβο της. Κι' ἔτσι, ἐφύλαξε τὸ γράμμα.

Ἀπὸ τότε ὅμως ἄρχισε ἕνα νέο βασανιστήριο γιὰ τὴν περίεργη γρηά.

—Τί νὰ γράφη, ἀρά γε, κειμέσα; ἀναρωτιόταν. Χίλιες φορὲς ἐγύρισε τὸ γράμμα ἀπ' ὅλες τὴς μερές.... Προσπαθοῦσε νὰ τ' ἀνοίξη «χωρὶς νὰ φαίνεται» μὲ τὸ νύχι της, μὲ καρφίτσες .. Στὸ τέλος, φυσικά, τὸ γράμμα ἄνοιξε.

Μέσα στὸ γράμμα βρισκόταν ἕνα μπιλέττο κι' ἕνας ἄλλος φάκελλος. Τὸ μπιλέττο ἀπευθυνόταν στὸν ἱππότη Μπαρνταλιάν. Ἡ Κυρία μὲ τὰ Μαῦρα παρακαλοῦσε τὸν ἱππότη νὰ μεταφέρη τὸ ἄλλο γράμμα στὴ διεύθυνσή του. Καὶ πάνω στὸ φάκελλο τοῦ γράμματος αὐτοῦ ἀντὶ γιὰ διεύθυνση ὑπῆρχε ἕνα ὄνομα μόνο: «Φραγκίσκον, στρατάρχη τοῦ Μονμορανσύ».

Ἡ γρηὰ ἔμεινε κατάπληκτη, στενοχωρημένη. Ἀφ' ἑνὸς εἶχε πληροφορηθῆ πὼς ἡ φυλάκιση τοῦ ἱππότου δὲν εἶχε καμμιὰ σχέση μὲ τὴ φυλάκιση τῶν δυὸ γυναικῶν. Γι' αὐτὸ ἦταν κατάπληκτη. Καὶ ἀφ' ἑτέρου, ἡ περιέργειά της δὲν εἶχε ἱκανοποιηθῆ ἀφοῦ ὑπῆρχε κ' ἄλλος κλειστὸς φάκελλος τὸν ὁποῖον δὲ μποροῦσε ν' ἀνοίξη. Γι' αὐτὸ ἦταν στενοχωρημένη....

Τί νὰ περιεῖχε ὅμως τὸ δεύτερο αὐτὸ γράμμα;

Ἡ κυρὰ Μαγκιλὸν δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη στὸν πειρασμό. Ἔτρεξε σ' ἕνα τραπέζι, κάθησε, καὶ μ' ἕνα μαχαιράκι ἔσχισε τὸ φάκελλο.

Ἔξαφνα ὅμως πετάχτηκε ὄρθια.

Εἶχαν χτυπήσει στὴν πόρτα.

Συγχρόνως, σχεδόν, ἡ πόρτα ἄνοιξε. Ἡ γρηὰ ἔμπηξε μιὰ κραυγὴ τρόμου. Πάνω στὴ θασύνη της εἶχε ξεχάσει νὰ κλείση τὴν πόρτα. Κάποιος μπῆκε.

Κι' αὐτὸς ὁ κάποιος ἦταν ὁ ἱππότης Μπαρνταλιάν!

—Σεῖς! ἀνέκραξε ἡ κυρὰ Μαγκιλόν, σκεπάζοντας μὲ τὰ χέρια της ποὺ τρέμαν τὰ χαρτιὰ ποὺχαν μείνει πάνω στὸ τραπέζι.

Ὁ ἱππότης ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ κατάπληκτος.

«Μπά! Ὥστε αὐτὴ ἡ γρηὰ μὲ ξέρει;» σκέφτηκε. Καί, χαιρετώντας μὲ μεγάλη εὐγένεια:

—Μὴν ἀνησυχῆτε, κυρία, τῆς εἶπε, δὲ θέλω νὰ σᾶς κάνω κακό. Συγχωρεῖστε με ποὺ μπῆκα ἔτσι ἀπότομα στὸ δωμάτιό σας καὶ ποὺ ἴσως σᾶς ἐτρόμαξα. Ἕνας μεγάλος κίνδυνος ὅμως ποὺ διέτρεχα μ' ἔκανε νὰ παραβλέψω τοὺς τύπους . . .

—Ναί, τὸ γράμμα! .. εἶπεν ἡ γρηὰ ἔχοντάς τα χαμένα ἀκόμα.

—Ποιὸ γράμμα; ἐρώτησεν ὁ Μπαρνταλιάν, κατάπληκτος.

Ἡ κυρὰ Μαγκιλὸν δάγκωσε τὰ χείλη της. Εἶχε προδοθῆ μονάχη της.... Προσπάθησε ἀπεξια νὰ κρύψη τὸ γράμμα, μὰ ὁ Μπαρνταλιὰν τὸ εἶχε δῆ.

—Ὥστε δὲν εἴσαστε πιὰ στὴ φυλακή; εἶπεν ἡ γρηὰ γιὰ νὰ πῆ κάτι.

—Καθὼς βλέπετε, κυρία.... Εἶχε γίνει κάποιο λάθος, καὶ μόλις τὸ ἀντελήφθησαν αὐτὸ μ' ἀφῆσαν ἀμέσως ἐλεύθερο. Ἡ πρώτη μου ἐπίσκεψις εἶναι, βλέπετε, γιὰ σᾶς ἀγαπητή μου κυρία.... Μὲ μιὰ σας λέξη, μπορεῖτε νὰ μοῦ κάνετε μεγάλο καλό....

«Δὲ μοῦ μιλάει γιὰ τὸ γράμμα», συλλογίστηκε ἡ γρηά.

—Ἤ, τοὐλάχιστον, νὰ μὲ βγάλετε ἀπὸ τὴν ἀβεβαιότητα στὴν ὁποίαν βρίσκομαι καὶ ποὺ μὲ βασανίζει....

—Τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί!... Μιλῆστε, καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω ὅ,τι ξέρω....

—Πρὸ δέκα ἡμερῶν, κυρία, μὲ συνέλαβαν καὶ μὲ κλεῖσαν στὴ Βαστίλλη, κατὰ λάθος, καθὼς σᾶς εἶπα. Τὴ στιγμὴ ὅμως ἀκριβῶς ὅπου οἱ στρατιῶτες εἶχαν μπῆ στὸ δωμάτιό μου, δυὸ πρόσωπα ποὺ μέναν σπίτι σας διατρέχαν μεγάλο κίνδυνο, ὡς φαίνεται, γιατί μὲ καλοῦσαν εἰς βοήθειάν τους. Ξέρω πὼς τὰ δυὸ αὐτὰ πρόσωπα ἀπήχθησαν μὲ τὴ βία, τὴν ἴδια τὴν ἡμέρα τῆς συλλήψεώς μου....

—Ἀκριβῶς, διέκοψε ἡ γρηά.... Λένε πὼς ἡ Κυρία μὲ ταῦ μαῦρα, κ' ἡ κόρη της Λουΐζα συνελήφθησαν ἐπειδὴ συνωμοτοῦσαν μαζὶ μὲ σᾶς.

—Μαζὶ μὲ μένα!

—Μάλλον ὅμως φαίνεται πὼς θὰ ἦταν ἀθῶα, τὰ δυστυχισμένα πλάσματα, ἀφοῦ κι' ἐσεῖς εἴσαστε ἀθῶος....

—Καί, γιὰ πές τε μου, ποιὸς ἤρθε νὰ τὴς συλλάβη;

—Στρατιῶτες .... ἕνας ἀξιωματικός ....

—Ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ βασιλέως μήπως;

—Διάβολε, δὲν ξέρω καλά.... Ἄ! Ἂν ἦταν κανένος ἱερωμένος, θὰ τὸν ἀναγνώριζα ἀμέσως ἀπὸ τὴ φορεσιά του...

—Ὁ δοῦξ τοῦ Ἀλζοῦ δὲν ἦταν μαζὶ μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους;

—Ὦ! Ὄχι! εἶπε τρομαγμένη ἡ γρηά.

Ὁ Μπαρνταλιὰν ἐσώπασε.

Κατάλαβε πὼς ἀπ' αὐτὴ τὴ γρηὰ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ μάθη τίποτα. Τὸ μυστήριο, ἀντὶ νὰ ξεκαθαριστῆ, ὅσο πήγαινε καὶ γινόταν πυκνότερο.

—Δὲν φαντάζεστε, εἶπε, ποῦ ἀρά γε νὰ τὴς ἐπῆγαν;

—Ὄχι.... Ἤμουνα τόσο τρομαγμένη ....

—Μά, εἶπεν ἔξαφνα ὁ ἱππότης, μόλις μπῆκα, μοῦ μιλήσατε γιὰ κάποιο γράμμα... Μήπως ἡ δυστυχισμένες αὐτὲς γυναῖκες ἔγραψαν τίποτα;....

Ἡ γρηὰ τάχασε. Μὲ τὰ χέρια της, κύτταξε μηχανικὰ νὰ κρύψη τὰ γράμματα ποὺ εἶχαν πέσει πάνω στὴν ποδιά της.

—Δηλαδή.... ψιθύρισε.

—Γιὰ νὰ δῶ, κυρία.... Τ' εἶν' αὐτὰ τὰ γράμματα ποὺ τσαλακώνετε;....

—Δὲν τἄνοιξα ἐγώ, κύριε! Σᾶς τ' ὁρκίζομαι! ἐφώναξε ἡ γρηά.

Καὶ ἔτεινε τὰ γράμματα στὸν Μπαρνταλιάν, ποὺ τάρπαξε νευρικά. Μὲ μιὰ ματιὰ διάβασε τὸ μπιλέττο.

—Ἡ καϋμένη ἡ κυρία μοῦ τάδωσε γιὰ νὰ σᾶς τὰ παραδώσω, ἐξήγησε ἡ Μαγκιλὸν κλαίοντας. Ἐγὼ τὰ πῆρα ἀμέσως γιὰ νὰ σᾶς τὰ φέρω... Δυστυχῶς ὅμως ἔφτασα ἀργά... Σᾶς εἶχανε συλλάβει.... Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ τάκρυψα σὰν τὸν πολυτιμότερο θησαυρὸ τοῦ κόσμου....

—Καὶ δὲν τἄδωσε κανένας; ρώτησεν ὁ Μπαρνταλιὰν τρέμοντας.

—Κανένας, ἀγαπητέ μου κύριε, κανένας... Σᾶς τ' ὁρκίζομαι στὴν Παναγία....

—Ποιὸς τἄνοιξε τότε;

—Ἔ! Ἄνοιξαν μονάχα τους! ἀπήντησεν αὐτὴ μὲ τὸ θάρρος τῆς ἀπογνώσεως. Δὲν ἦτανε καλὰ κλεισμένα....

—Ἐσεῖς ὅμως θὰ τὰ διαβάσατε....

—Τὸ ἕνα μόνο, κύριε, τὸ ἕνα μόνο.... Τὸ μπιλέττο ποὺ ἦταν γιὰ σᾶς....

—Καὶ τὸ ἄλλο;

—Τὸ γράμμα τοῦ στρατάρχου τοῦ Μονμορανσύ;

—Ναί.

—Ἤμουνα ἕτοιμη νὰ τὸ διαβάσω.... ἀλλὰ μπήκατε σεῖς καὶ δὲν πρόφτασα....

—Κυρία, εἶπεν ὁ Μπαρνταλιὰν παίρνοντας τὰ γράμματα. Καθὼς βλέπετε, εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ παραδώσω αὐτὸ γράμμα στὸν στρατάρχη τοῦ Μονμορανσύ. Τίποτε στὸν κόσμο δὲ θὰ μπορέση νὰ μ' ἐμποδίση νὰ ἐκτελέσω αὐτὴ τὴν ἐντολὴ ἐκείνης ποὺ μὲ ἐτίμησε μὲ τὴν ἐμπιστοσύνης της. Ἐσεῖς, κυρία, ἐκάματε μιὰ πολὺ κακὴ πράξη ἀνοίγοντας αὐτὰ τὰ γράμματα .... Σᾶς συγχωρῶ, ἐντούτοις....

Ὁ ἱππότης χαιρέτησε τὴν κυρὰ Μαγκιλὸν καὶ ἔφυγε. Ἔξω, θρῆκε τὸ σκυλλί του ποὺ τὸν περίμενε. Διευθύνθηκε μὲ τὴν ἡσυχία του στὸ πανδοχεῖο.

Ὁ μαῖτρ Λαντοὺ κουβαλοῦσε ἕνα κανάτι μὲ κρασὶ σὲ κάτι πελάτες. Μόλις ἀντίκρυσε τὸν ἱππότη ἀπὸ τὴν κατάπληξή του, ἄφησε νὰ πέση ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ κανάτι.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

Ὁ μαῖτρ Λαντοὺ ἄφησε νὰ πέση ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ κανάτι...

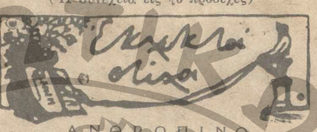

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ

Δὲν εἶμαι ἄξιος πιὰ γιὰ τὴν ἀγάπη σου:
κουράστηκε ἡ καρδιά μου ν' ἀγαπᾶ.... Ναί, καὶ μονάχη τώρα τὸ καταλάβες
πὼς χάσαμε τοῦ ἔρωτα τὸ Μάη.

Τὸ χτεσινὸ ἐπεισόδιο ποὺ γίνηκε
αἰτία, πιά, νὰ μὲ! νὰ χωρισοῦμε,
δὲν ἤτανε σπουδαῖο· κι' ὅμως ἔπρεπε
κάπου στὸ χωρισμὸ νὰ φαντασοῦμε.

Κὰ δόκιμα αὐτὸ κι' ἀπὸ ἕνα πείραμα,
τὸ κάναμε σπουδαῖο κι' ἀγάλο.
.... Χωρίσαμε. Μὰ ὅμως ὁ καθένας μας
λόγο πικρὸ δὲν εἶπε γιὰ τὸν ἄλλο...

Ὦ! ἔπρεπε μιὰ μέρα νὰ χωρίσουμε
χρυσή, γιατί σ' ἀγάπησα σὲ ἀλήθεια.
Ἄλλος ἤταν ὁ δρόμος σου, καὶ μένανε
ἄλλες φωτιὲς φουντώνανε στὰ στήθεια.

Ἀγάπη μου, τὸ δρόμο τὸ γραμμένο μας
ἀκόμα ἂς τραβήξουμε· ὄχι ἀντάμα,
μὰ χωριστὰ ὁ καθένας—δίχως δάκρυα,
μὲ μόνη τὴν ἀνάμνηση γιὰ κλάμα.

Κι' ἂν κάποια μέρα σμίξουμε ἀπὸ τρίστατο,
κι' ἀν πάλι σὲ γνωστοὶ χαιρετιστοῦμε,
καθένας χωριστὰ θὰ διαβῆ τὸ δρόμο του...
Ὅμως κι' οἱ δυὸ κάτι θὰ θυμηθοῦμε...

(Ἀνέκδοτο) ΑΝΔΡ. Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Μερικοί κύριοι ἔχουν τόσο γοῦστο στὸ ντύσιμό τους, ὥστε φαίνονται σὰ νὰ ἀλλάζουν καθημερινῶς κοστούμια ἐνῷ ἂν παρατηρήσωμε καλὰ θὰ ἰδοῦμε ὅτι φοροῦν ἴσως κοστοῦμι ἑνὸς ἢ καὶ δύο ἐτῶν. Ἀλλὰ εἶναι προσεκτικοί καὶ τὸ διατηροῦν καινούργιο. Σηκώνουν τὸ παντελόνι τους ὅταν κάθονται καὶ δὲν τὸ ἀφήνουν νὰ κάμῃ γόνατα, δὲν γεμίζουν τῆς τσέπες των πράγματα, ὥστε νὰ τῆς ξεχειλώνουν, φροντίζουν νὰ ἔχουν πάντοτε φρεσκοσιδερωμένο ὑποκάμισο καὶ καθαρό, ἡ γραβάττα τους εἶναι καλοδιαλεγμένη καὶ καινούργια, δὲν ἀκουμποῦν ὅπου φθάσουν, ὥστε νὰ λερώνωνται, δὲν παρουσιάζονται μὲ τὸ σακκάκι ξεκουμπωμένο, ἔχουν πάντοτε ὑποδήματα λουστραρισμένα, κάλτσες ὁμόρφες, μαντήλι καθαρὸ καὶ δὲν παρουσιάζονται ποτὲ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἀξύριστοι.

Μερικοὶ κύριοι παρουσιάζουν τὸ γελοῖο θέαμα τῶν γυαλισμένων, ἀλλὰ βρώμικων νυχιῶν. Δὲν ὑπάρχει ἀηδέστερο θέαμα καὶ θὰ ἦτο προτιμότερον ἀντὶ νὰ βερνικώνουν τὰ νύχια τους νὰ φροντίζουν νὰ τὰ ἔχουν καθαρά.

Τὸ βερνικωμένο νύχι εἶναι πρᾶγμα πολὺ ἐπιτηδευμένο γιὰ ἕνα κύριο καὶ γι' αὐτὸ θὰ τοῦ ἐσυνιστούσαμε μᾶλλον νὰ γυαλίζῃ τὰ νύχια του μὲ μιὰ σκόνη ἢ κρεγιὸν καὶ νὰ ἀποφεύγῃ τὸ βερνίκωμα, τὸ ὁποῖον σχεδὸν δὲν ἀνεχόμεθα οὔτε εἰς μίαν κυρίαν.

—Τὰ γάντια εἶναι δερμάτινα σουέντ σὲ σκοῦρα χρώματα μαρόν ἢ γκρί, ἀλλὰ μερικοὶ ποὺ θέλουν νὰ παρουσιασθοῦν πιὸ λουσσαρισμένοι φοροῦν γάντια ἀπὸ καστόρι κίτρινο μὲ μαῦρες θελονιές.

—Τὰ μαντήλια εἶναι χρωματιστὰ καὶ λευκὰ ἀνελλόγως τῆς ὥρας καὶ τῆς περιστάσεως, ἀλλὰ ἂς μὴ λησμονοῦμεν ὅτι μὲ ἐπίσημον ἐνδυμα εἶναι ἐπιβεβλημένο τὸ λευκὸ μαντῆλι.

—Τέλος καὶ τὸ καπέλλο εἶναι ἕνα ἐξάρτημα ποὺ παίζει μεγάλον ρόλον εἰς τὴν ἀνδρικὴν γκαρνταρόμπαν. Πρέπει νὰ εἶναι καλῆς ποιότητος, καλοδιατηρημένο καὶ νὰ φοριέται μὲ εὐγένειαν καὶ ὄχι κουτσαβάκικα.

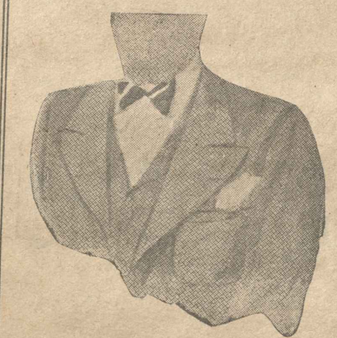

Καὶ ἡ δύο γραβάτες συνηθίζονται...

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Πολλὲς φορὲς ἄκουσα νὰ γίνεται συζήτησις περὶ τοῦ ποία ἐποχὴ εἶναι προτιμότερη: ὁ χειμῶνας ἢ τὸ καλοκαίρι: πάντοτε δὲ παρετήρησα ὅτι οἱ συζητοῦντες κατέληγαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι κάθε ἐποχὴ ἔχει τὰ θέλγητρά της.

Τὸ καλοκαίρι ἔχει τὰ θαλάσσια λουτρά του, τὴν ζωὴ στὸ ὕπαιθρο, τὰ γκάρντεν-πάρτυ, ὁ χειμῶνας ἔχει τὴ συμπαθητικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ κινηματογράφου, τὰς συγκεντρώσεις γύρω ἀπὸ ἕνα ἀναμμένο τζάκι καὶ τόσα ἄλλα.

Καὶ ἡ μία ἐποχὴ καὶ ἡ ἄλλη χρειάζονται, γιατὶ ἀλλοιῶς ἡ ζωὴ θὰ ἦταν φοβερὰ μονότονη.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ κινηματογράφου ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ κάμω μίαν ὑπενθύμιση στῆς μητέρες ποὺ θέλουν τὸ καλὸ τῶν παιδιῶν τους: Νὰ μὴ ἀφήνουν τὰ παιδιά τους νὰ πηγαίνουν σὲ ὁποιον κινηματογράφο τύχῃ, διότι ὁ κινηματογράφος σὰν ζωντανὴ κινουμένη εἰκὼν κάμνει μεγάλη ἐντύπωση στὸ παιδὶ καὶ ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι καλή. Ἀλλὰ διὰ νὰ εἶναι καλὴ πρέπει τὸ θέαμα ποὺ θὰ παρακολουθήσῃ νὰ εἶναι κάτι τί διδακτικό, κάτι τί ποὺ θὰ συντελέσῃ στὴν καλλίτερη διάπλασι τῆς ψυχῆς του, ποὺ εἶναι τόσο εὐπλαστη. Τί θὰ ὠφεληθῇ, σᾶς παρακαλῶ, τὸ παιδὶ ἂν παρακολουθήσῃ τῆς περιπέτειες μιᾶς μοιραίας γυναίκας, τί θὰ ἀποκομίσῃ φεύγοντας ἀπὸ τὸν κινηματογράφο ἂν ἴδῃ παρατεταμένα φιλιὰ ἢ λωποδυτικὰ κατορθώματα; Ἀσφαλῶς τίποτε τὸ καλόν, ἀσφαλῶς τίποτε ποὺ νὰ τὸ ὠφελήσῃ στὴ ζωή του. Εὐτυχῶς αὐτὸ τὸ ἐνόησεν ἡ Κυβέρνησις καὶ τῇ εἰσηγήσει τοῦ Συνδέσμου πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν Παιδικῶν Κινηματογράφων ἐψήφισε νομοσχέδιον ποὺ ἀπαγορεύει στὰ παιδιὰ νὰ παρακολουθοῦν τὰς κινηματογραφικὰς παραστάσεις τῶν μεγάλων. Αὐτὸ ἦτο εὐχῆς ἔργον καὶ τοιουτοτρόπως θὰ ἀναγκασθοῦν τὰ παιδιὰ νὰ παρακολουθοῦν μόνον τὰς παιδικὰς παραστάσεις ποὺ ὀργανώνει κάθε Κυριακὴν πρωὶ ὁ Σύνδεσμος, παραστάσεις αἱ ὁποῖαι καὶ παιδαγωγικαὶ εἶναι καὶ ψυχαγωγίας δὲν στεροῦνται.

Ε.

ΜΟΔΑ

Πάει ὁ καιρὸς ποὺ ἡ μαμάδες ἔκλειναν τὰ παιδιά τους στὸ σπίτι μόλις ἀρχίζε λίγο κρύο. Τώρα εὐτυχῶς τὰ ντύνουν καλὰ καὶ τὰ στέλνουν νὰ ἀναπνεύσουν καθαρὸν ἀέρα. Ἡ νέα γενεὰ εἶναι πολὺ πλέον τυχερή, διότι οἱ γονεῖς κατάλαβαν ὅτι τὸ ὕπαιθρο εἶναι ἐκεῖνο ποὺ θὰ κάμῃ τὰ παιδιά τους νὰ ἔχουν ροδοκόκκινα μαγουλάκια. Γιὰ νὰ βγαίνουν ὅμως τὰ παιδιὰ μὲ οἱονδήποτε καιρὸν πρέπει νὰ εἶναι καὶ ζεστὰ ντυμένα, ζεστὰ καὶ συγχρόνως πρακτικά. Τὰ τρία μοντελάκια μας σᾶς δείχνουν ἐπανωφοράκια ζεστά: Τὸ πρῶτο ἀπὸ ρατίν μαστίκ μὲ μανίκια ραγκλὰν γαρνισμένο μὲ βελονιὲς ἀπὸ μετάξι τοῦ ἰδίου χρώματος σὲ λίγο σκουρότερο τόνο. Τὸ δεύτερο εἶναι ἀπὸ μαρὸν βελοῦδο ντουμπλαρισμένο μὲ λευκὴ βελουτίν καὶ ἡ στρογγυλὲς ντεκοὺπ σχηματίζουν γκοντὲ ποὺ δίδουν πλάτος στὸ κάτω μέρος. Καὶ τέλος τὸ τρίτο μοντέλο εἶναι ἀπὸ λαναὲ σκωτσέζικο καὶ εἶναι γαρνισμένο μὲ μπερτούλα καὶ γούνινο γιακά.

Διάφορα.

Ἡ μόδα τῶν ντεκοὺπ ἐξακολουθεῖ πάντοτε καὶ ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον γαρνίρισμα, ἐνῶ ἡ ὁποία ὅταν γίνῃ μὲ γοῦστο μᾶς δίδει θαυμάτα σχήματα.

Τὸ σχῆμα τῆς γκρέκας καὶ παρουσιάζουν μεγάλην πρωτοτυπίαν συνεχιζόμεναι κάποτε καὶ εἰς τὴν φοῦσταν.

—Ἡ βελοῦδινες ζακέττες φοροῦνται καὶ χρησιμεύουν ἰδίως γιὰ ἐπανωφόρι φορὸ συνοδεύουσαι ἐλαφρὰ φορεματάκια ἢ φορέστες μὲ μπλοῦζες. Ἡ ζακέττες αὐτὲς φορνουν συνήθως μὲ τέσσερες πάτ ποὺ κουμπώνουν μὲ μετάλλινα ἢ νάκρ κουμπιά.

—Γιὰ νὰ μακρύνετε τὴς κοντὲς φούστες σας μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε μὲ μπ

Τρία παιδικὰ μοντέλα ἐπανωφορῶν.

τα πλισὲ ποὺ θὰ προσδίδῃ πολλὴν χάριν στὸ σύνολον καὶ δὲν θὰ φαίνεται δίλλο στὴ θήκη.

—Συνηθίζονται πολὺ ζιλὲ ἀπὸ κρὲ νταντὰ ὁποῖα ἐνκρουστάρονται στὸ κορσὲ τοῦ φορέματος καὶ τοποθετεῖται ὡς συνέχεια μὲ ποδιὰ εἰς τὴν φούστα, ὥστε νὰ παρουσιάζεται ἕνα ὁμοιόμορφον σύνολον.

—Τὰ μπονὲ φοριοῦνται πολὺ καὶ γίνονται ἀπὸ τὸ ὕφασμα τοῦ ἐπανωφορροῦ ἢ τοῦ πιγιέ. Φοριοῦνται μὲ κλίσιν πρὸς τὰ πίσω καὶ θεωροῦνται ὡς τὸ πρακτικώτερον εἶδος καπέλλου γιὰ κρύο, γιὰ βροχή, γιὰ ἄφρα.

—Συνηθίζονται ἐπίσης πολὺ τὰ φεστονκια ρεθὲρ. κάποτε δὲ σὲ φεστόνι κεκαλυμμένα καὶ τὰ ρεθὲρ τῶν μανικιῶν.

—Γιὰ χειμερινὰ σπὸρ στὴν Ἑλβετία γίνεται μεγάλη χρησιμοποίησις τῆς φοφόρας κυλόττας ποὺ εἶναι ἀρκετὰ πλατιὰ, ἀλλὰ σφίγγει μόνον εἰς τὸν ἀστράγαλο. Φαίνεται ὅμως ὅτι θὰ πρέπῃ νὰ ποῦμε ὅτι ἡ κομψὴ Παρισίνα ἀρνεῖται καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτὸ τὸ μπαλκόνιον.

—Μερικὲς σπορτιὲ χρησιμοποιοῦν καὶ ἐπίσης τῆς ψηλὲς μπότες, ἄλλες ὅμως προτιμοῦν τὰ καλτσάκια ἐκεῖνα ποὺ φοριοῦνται πάνω ἀπὸ τῆς συνηθισμένες κάλτσες.

ΤΟ ΜΠΟΥΝΤΟΥΑΡ ΣΑΣ

Μερικοὶ ὑποφέρουν ἀπὸ φαγούρα τοῦ δέρματος, ἡ ὁποία κάποτε εἶναι τόσο ἐνοχλητικὴ ὥστε μπορεῖ νὰ φέρῃ ἀϋπνίες καὶ συγχύσεις καὶ νὰ προκαλέσῃ ἕνα εἶδος ἐκζέματος. Εἰς ἄτομα ἔχουν παρομοίαν τάσιν συνιστοῦμεν νὰ ἀποφεύγουν τοὺς καφέδες, τὸ τσάϊ καὶ τὰ ἀλκοολοῦχα πνευματώδη ἐν γένει. Χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ καὶ εἰς τὸ φαγητόν, διότι κάποτε ἡ φαγούρα αὐτὴ μπορεῖ εὐκολα νὰ ἐξελιχθῇ σὲ ὀρτικάριαν ποὺ εἶναι κάπως πλέον δυσφορετικὴ. Σὲ μερικοὺς ὀργανισμοὺς ἀκόμη καὶ ἡ κατάχρησις τῶν αὐγῶν μπορεῖ νὰ φέρῃ φαγούρα. Πάντως ὅσοι αἰσθάνονται παρομοίαν πονοθεσιν ἂς ἀποφεύγουν τὸ κυνήγι, τῆς κοκορέτες, τὰ μπαχαρικά, τὴν μουστάρδαν, τὴς ὀστρίδες, τὰ καρύδια, τὸ κρασὶ καθὼς καὶ τὴν ἀσπορίνην, ἀντιπυρίνην καὶ τὸ σελόλ.

ΧΡΗΣΙΜΑ

Ἂν ἡ φαγούρα ἐπιμένει πολὺ τότε καλὴ εἶναι μία ἐξέτασις ἰατροῦ μήπως ἔχει παρουσιασθῆ διαβήτης.

Γιὰ τὴν φαγούρα τοῦ προσώπου ἰδοὺ μία δροσιστικὴ ὡ ντὲ τουαλὲτ:

Eau de roses	200 gr.
Teinture de benzoine	1 gr.

ΤΑ ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ ΣΑΣ

Μοντέρνο στόρ.—Πόσες φορὲς ἕνα δωμάτιο χάνει ἀπὸ τὴν κακὴ ἐμφάνισι τῶν παραθύρων του: Ἕνα ὄμορφο κουρτινάκι, ἕνα κομψὸ στόρ, ἕνας καλοδιαλεγμένος μπερντὲς καὶ μεταβάλλεται ἀμέσως ἡ ὄψις τοῦ δωματίου.

Ἰδοὺ λοιπὸν ποὺ θὰ σᾶς ὑποδείξωμε πῶς νὰ κατασκευάζετε μόνες σας ἕνα ἰδιόρρυθμο στόρ, τὸ ὁποῖον θὰ δώσῃ σὲ ὅλα τὰ ἔπιπλα σας μοντέρναν ὄψιν.

Παίρνετε τὸ ἀνάλογο λινὸ χρώματος ἀνοικτοῦ μπέζ καὶ σχεδιάζετε μ' ἕνα μολύβι τὸ σχέδιο ποὺ σᾶς παραθέτομε, κατόπιν παίρνετε μιὰν ὡρισμένη ποσότητα χάνδρες τῆς ἀρεσκείας σας στρογγυλὲς ἢ μακρουλές, λευκὲς ἢ χρωματιστὲς καὶ ὅπως σᾶς δείχνει τὸ σχέδιο τῆς περνᾶτε σὲ κλωστὴ ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρον τοῦ ὀρθογωνίου ἢ τετραγώνου. Ἀφοῦ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἐργασία περιβάλλετε τὰ σχήματα μὲ φεστόνι ὅπως τὸ γνωστὸ κέντημα Ρισελιὲ

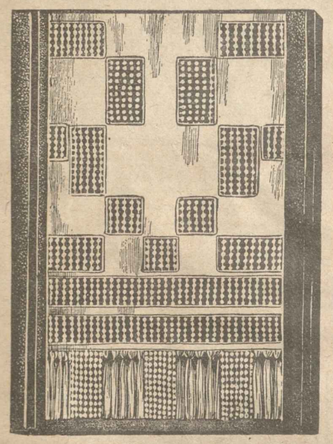

καὶ κατόπιν κόπτετε τὸ ὕφασμα κάτω ἀπὸ τῆς χάνδρες. Θὰ ἔχετε τοιουτοτρόπως ἕνα ὡραιότατο καὶ πρωτότυπο στόρ.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Ὅταν δανείζετε ἕνα βιβλίον δὲν πρέπει ποτὲ νὰ συστήσετε εἰς αὐτὸν ποὺ τὸ δίδετε νὰ τὸ προσέξῃ καὶ εἶναι προτιμότερον νὰ μὴ τοῦ τὸ δανείσετε ἂν ξέρετε ὅτι εἶναι ἀκατάστατος. Ἐξ ἄλλου ὁ δεχόμενος δανειστικὸν βιβλίον πρέπει νὰ τὸ προσέξῃ πολὺ καὶ γιὰ νὰ τὸ προφυλάξῃ ἂς τὸ ντύσῃ μὲ μπλὲ χαρτὶ ἢ καὶ μὲ ἐφημερίδα ἐν ἀνάγκῃ. Δὲν θὰ σκαλίζῃ ποτὲ τῆς ἄκρες γιὰ νὰ βάλῃ σημάδι καὶ ἂν κατὰ κακὴν τύχην συμβῇ κανὲν ἀπρόοπτον εἰς τὸ δανεισθὲν βιβλίον, ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀγοράσῃ ἕνα καινούργιο βιβλίο καὶ νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ ζητῶν συγγνώμην.

Μιλοῦμε γιὰ τὰ βιβλία, ἀλλὰ τὸ ἴδιο θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε γιὰ κάθε πρᾶγμα ποὺ δανείζεται. Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ ἀποφεύγετε εἶναι νὰ ζητᾶτε νὰ σᾶς δανείσουν φόρεμα, καπέλλο κλπ. Μία φίλη δὲν θὰ σᾶς ἀρνηθῇ βέβαια, ἀλλὰ ἴσως νὰ μὴ τῆς ἀρέσῃ πολὺ νὰ δανείσῃ πράγματα ποὺ φορεῖ κι' ἔτσι ἀποφύγετε νὰ τὴν βάλετε σὲ δύσκολη θέση.

Εἶναι προτιμότερον νὰ μὴ ζητῆτε ποτὲ τίποτε δανεικό, οὔτε τὸ παραμικρό, διότι κάμμιὰ φορὰ ἕνα τιποτένιο ἀντικείμενον ποὺ ἐδανεισθήκατε ἢ σᾶς ἐδάνεισαν εἶναι ἀφορμὴ δυσαρεσκείας.

ΧΡΗΣΙΜΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Τὸ παγωμένο νερὸ μετὰ τὸ φαγητὸν βοηθεῖ τὴν χώνευσιν, ἀλλὰ ὅταν πρόκειται περὶ ἀναιμικοῦ ὀργανισμοῦ εἶναι προτιμότερο ἕνα ζεστό: χαμομήλι ἢ τσάϊ ἐλαφρό.

—Ἂν πέσῃ λαβιὰ σὲ ἕνα καλὸ φόρεμα μὴ μεταχειρισθῆτε οὔτε νερὸ ζεστό, οὔτε βενζίνην, ἀλλὰ τρίψετε δυνατὰ μὲ ψίχα ψωμιοῦ. Μὲ ὑπομονὴ ἡ λαβιὰ ἐξαφανίζεται ἐντελῶς.

—Καταστρεπτικὸν γιὰ τῆς κασσαρίδες εἶναι τὸ ἑξῆς: Ζημώσατε ψωμὶ μὲ διάλυσι δυνατὴ βορικοῦ ὀξέως καὶ τοποθετήσατε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζύμην εἰς τὰ μέρη ὅπου ὑπάρχουν κατσαρίδες. Τὸ καλοκαίρι πασπαλίσατε μὲ σκόνην βορικοῦ φλοῦδες ἀγγουριοῦ καὶ ἡ κατσαρίδες τρώγουν ἀγγοῦρι ποὺ τοὺς ἀρέσει καὶ δηλητηριάζονται.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Κέϊκ νηστίσιμο.—Ὑλικά: 100 δράμια ἀλεῦρι, 60 δρ. ζάχαρη ψιλή, 30 δράμ. λάδι ἐκλεκτό, 30 δρ. σταφίδες μαῦρες καὶ ξανθές, 25 δρ. κονιὰκ ἢ ροῦμι, 25 δρ. νερό, ζουμὶ δύο πορτοκαλλιῶν, 1 κουταλιὰ τῆς σούπας κανελλογαρύφαλλα σκόνη, 1 κουταλιὰ τῆς σούπας σόδα καὶ ξυσμένη τὴ φλοῦδα ἑνὸς πορτοκαλλιοῦ καὶ ἑνὸς λεμονιοῦ. Ρίχνομε τὸ ἀλεῦρι σὲ μιὰ λεκάνη, κάμνομε στὴ μέση του ἕνα λάκκο καὶ ρίχνομε μέσα σ' αὐτὸν ὅλα τὰ ὑλικά. Δουλεύομε καλὰ καὶ ὅταν ἀναμιχθοῦν τότε λαδώνομε μία φόρμα τὴν ἀλευρώνομε καὶ ρίχνομε μέσα εἰς αὐτὴν τὴν μάζαν στέλλοντες εἰς μέτριον φοῦρνον ἐπὶ 40—45 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἀφοῦ ψηθῇ ἀφήνομε νὰ μισοκρυώσῃ καὶ ξεφορμάρομε πασπαλίζοντες μὲ ζάχαρη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ν. Α., Ἐνταῦθα.—Τὸ μόνον ποὺ ἀρμόζει εἶναι τὸ τυπικόν: «Χαῖρε πολύ». Σᾶς συνιστῶ τὴν λοτὶν βεζετὰλ τοῦ Οὐμπιγκάν. Γιὰ τὴ αὐτὴ δὲν συμβουλεύω τίποτε.

Μ. Κ., Ἐνταῦθα.—Μὴ μ' ἐρωτᾶτε τί θὰ ἔκαμνα ἐγώ, διότι δὲν θὰ μοῦ συνέβαινε ποτὲ τίποτε παρόμοιον. Ἂν ἔχετε ἀξιοπρέπειαν δὲν θὰ δώσετε κανὲν σημεῖον ζωῆς.

Ἀλίκην, Πάτρας.—Εὐχαριστῶ πολὺ κυκλοφορίαν τοῦ ἄλματος. Ὁ γράφων σας εἶναι ἀμοιβαίως ἐμοῦ νὰ σᾶς συστήσῃ θερμοπείαν.

Ἀνυπομονοῦσαν, Ἐνταῦθα.—Ἀφοῦ εἴσθε τόσον νέα τί γρεντζάρεστε τὴν μάνα;

Ἀρκεσθῆτε εἰς κανονικὰ μπαλὲ τὸ ὁπτὸν μποεῖτε νὰ διδαχθῆτε εἰς τὸ ἰντιτοῦτον Μελλέο (ὁδὸς Ἀτελιπτοῦ Ο).

Ἡράκλειον.—Μοῦ ἐδώσατε ἀφορμὴν νὰ λάβω πολλὰ διασκεδαστικὰ γράμματα μὰ καὶ μελτκὰ πολὺ νόστιμα, ὥστε σᾶς εὐχαριστῶ καὶ σᾶς συγχαίρω τὸ κάτωθι ἀποτμὸν ὅρος τῆς ἐπιστολῆς σας καὶ τὴν ἀνοθογραφίες σας.

Γ. Α. Ι. Πάτρας.—Τὰ τὲ ἐξανθήματα σᾶς συνιστῶ μαγιὰ τῆς μπύρας ποιοῦ καὶ βοάδου μιὰ κουταλιὰ λυωμένη σὲ γλυκὸ νερό. Ἔχει ἀποιασία γεῦστ. μὰ ὠφελεῖ στὴ ἐπιδερμίδα. Ἐπίσης μπορεῖτε νὰ πάρετε μουρουνέλαιο.

Ἀλ. Μ., Χαλάνδριον.—Διαβάζετε τὸ γεν περιοδικὸν «Παιδικὸς Κόσμος» ἀφοῦ εἶσθε ἀκόμη παιδί.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΤΟ ΚΟΣΜΙΚΟ ΚΑΡΠΕ ΣΑΣ

—Ἤρχισε νὰ ψιθυρίζεται δειλά, δειλὰ εἰς τοὺς κοσμικοὺς κύκλους ἕνας ἀραβών, ὁ ὁποῖος περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους θὰ προξενήσῃ κατάπληξιν εἰς τὸν μνηστῆρα.

—Ἕνας νεαρὸς δανδῆς, ὁ ὁποῖος φημίζεται ἢ μᾶλλον αὐτοφημίζεται, ὡς μεγάλος κατακτητὴς ὡραίων κυριῶν καὶ δεσποινίδων ὑπέστη πρὸ ὀλίγου ἕνα πλῆγμα, τὸ ὁποῖον, καθὼς φαίνεται, θὰ καταλήξῃ εἰς τὸν ὡς ἄνω ἀραβῶνα.

—Ὁ δανδῆς λοιπὸν αὐτὸς ἐσημείωσε εἰς τὸ καρνὲ τῶν κατακτήσεών του καὶ μίαν ἐξυπνοτάτην δεσποινίδα, ἡ ὁποία ἐσκέφθη ὅτι δὲν πρέπει νὰ τῆς ξεφύγῃ ἡ ὡραία αὐτὴ εὐκαιρία. Ἡ δεσποινὶς αὐτὴ ἔχει ἀρχίσει νὰ περνᾷ τὴν τουφεράν ἐποχὴν καὶ ἡ μαμά της ἀνησυχοῦσε πολὺ πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ.

—Μαμὰ λοιπὸν καὶ κόρη κατέστρωσαν τὸ σχέδιον καὶ ἤρχισαν νὰ προσκαλοῦν καθημερινῶς τὸν δανδὴν εἰς γεύματα.

—Τὰ πράγματα θὰ ἐξελιχθοῦσαν, κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ δανδῆ, ἐπ' ἄπειρον ἔτσι, ἐὰν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν δὲν τοῦ ἔσκαζε ξαφνικὰ κάποια μπόμπα.

—Ἡ μαμὰ εἶχε μὲ τρόπον βεβιδώσει τοὺς ἀραβῶνας τῆς κόρης της καὶ μίαν ἡμέραν ποὺ εὐρίσκετο καὶ ὁ νεαρὸς εὐτυχὴς εἰς τὸ σπίτι της, εἶδε μετ' ἔκπλήξεως ὅλους τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους τῆς οἰκογενείας νὰ προσέρχωνται μὲ λουλούδια διὰ νὰ τοὺς συγχαροῦν.

—Ἡ συνέχεια ἐννοεῖται θὰ γίνῃ κατ' αὐτὰς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου ὁ νεαρὸς κατακτητὴς ἐκτὸς ἀπὸ τὰ φῶς καὶ τὰ ταγκὸ ποὺ τὰ χορεύει θαυμάσια. Θὰ μάθῃ τέλεια καὶ τὸν χορόν τοῦ.... Ἠσαΐα!

ΠΟΥ ΝΑ ΠΑΤΕ

—Στὰ «Σπουργίτια τῆς Ἀθήνας» ποὺ ἀνέβασε μὲ τὴ μεγαλείτερη ἐπιμέλεια ἡ «Ἐλευθέρα Μουσικὴ Σκηνὴ» στὸ θέατρο Παπαϊωάννου.

—Ἡ νέα ἠθογραφία τῶν κ. κ. Πρινέα καὶ Κουμανοῦδ ἀρέσει πολὺ καὶ σημειώνει χερὲς πέννες.

—Στὴ «Βαβυλωνία Ὄλγα» ποὺ ἀνεβάζεται στὸ Κεντρικὸν, ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴ διεύθυνση τοῦ κ. Ἀλέξη Ἀρντάτιφ.

—Ἡ πρεμιέρα δίνεται σὴν Παρασκευὴ ὁ τρέγοντος καὶ σᾶς συνιστοῦμε μὲ κάθε ἐπιφύλαξη, γιατὶ δὲν τὴν ἔχομε δῆ ἀκόμη νὰ τὴν τιμήσετε.

ΤΙ ΝΑ ΑΚΟΥΣΕΤΕ

—Τὴν 12ν τοῦ μηνὸς στὸ ρεσιτὰλ τῆς ξεχωριστῆς καλλιτέχνιδος τοῦ ἄσματος δεσποινίδος Κάιτης Ἀγορεάδου, ποὺ δίδεται στὸ θέατρον Κεντρικόν.

—Ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνις ἔχει ἕνα καλοδιαλεγμένο ρεπερτόριον γάλλων, ἑσπανῶν καὶ ἑλλήνων συνθετῶν.

—Τὸ τραγουδάκι τοῦ κ. Σ. Κουμπάρη «Ὅταν δὲν ἔχῃ ἡ ἀγάπη...» ποὺ ἐξέδοσε ὁ Μουσικὸς Οἶκος Σ. Γαϊτάνου, μὲ μουσικὴ τοῦ κ. Κ. Λαζαρίδη.

ΤΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ

—Μιὰ ἐκλεκτὴ συλλογὴ ποιημάτων τοῦ ποιητοῦ κ. Σωτήρη Σκίπη μὲ τὸν τίτλο: «Κολχίδες».

—Ἐκδοσις πολυτελής, σὲ πενταπόσια ἀριθμημένα ἀντίτυπα.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ "ΒΟΜΒΥΞ„ ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΣ & ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΗΣ

ANDRÉ BIRABEAU

ΕΝΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ...

Ἡ Σουζέττα στάθηκε μπροστὰ στὸν καθρέφτη καὶ χαμογέλασε στὸν Πέτρο.

—Μ' ἀγαπᾶς; τοῦ εἶπε.

—Στὸ διάολο....! τῆς ἀπήντησε.

—Δὲν εἶσαι καθόλου εὐγενής!

—Μὰ κι' ἐσὺ δὲν εἶσαι λιγώτερο ἐνοχλητική, παιδί μου. Κάθε πέντε λεπτὰ ὅλο καί: «Μ' ἀγαπᾶς; Σ' ἀρέσω;» Ἀπὸ τὸ πρωΐ ὥς τὸ βράδυ! Καὶ χωρὶς διακοπή! Μ' αὐτὸ καταντᾶς πιὰ τὸν ἄνθρωπο νευρικό, τὸ ξέρεις; Ἐπὶ τέλους! Ἡσυχία! Μοῦ χρειάζεται νὰ δουλέψω καὶ λιγάκι!

Ὁ Πέτρος τὰ εἶπε ὅλα αὐτὰ μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἡ Σουζέττα, θυμώνοντας, θὰ τοῦ δημιουργοῦσε καμμιὰ σκηνή. Ποῦ ὅμως! Ἐκείνη κούνησε μόνο ὑπομονητικὰ τὸ κεφάλι καὶ ξαναεῖπε:

—Δὲν εἶσαι καθόλου εὐγενής!

Ἀτυχία. Ἴσως καμμιὰ ἄλλη φορά. Δὲν μποροῦσε πιὰ σήμερα νὰ προχωρήσῃ περισσότερο. Ἄχ, Θεέ μου! Θἄπρεπε ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ κάνῃ κουράγιο γιὰ νὰ φανῇ πρόσχυρος ὥς τὸ τέλος. Νὰ τῆς πῇ ἐπιτέλους: «Σὲ διώχνω, φύγε! Δὲ σ' ἀγαπῶ πιά. Εἶσαι χαριτωμένη, εἶσαι ἐξαίσια, γνωστικιά, καλή, δυστυχῶς ὅμως δὲ σ' ἀγαπῶ πιά. Μιὰ γιὰ πάντα, γιὰ νὰ τελειώνωμε! Σ' ἔχω βαρεθῆ. Στὴν ἀρχὴ τὰ σφάλματά σου μὲ ἐξέπλησταν, τώρα οἱ καλοί σου τρόποι μὲ τρελλαίνουν. Ὅλα ὅσα λές, ὅλα ὅσα κάνεις μοῦ εἶναι ἀνυπόφορα. Μοῦ φαίνεται ἀσυλλόγιστο, φρικτό, τὸ κάθε τί ποὺ θέλεις. Καὶ ὅμως ἔτσι εἶναι: Δὲ σ' ἀγαπῶ πιά, φύγε!....

—Πηγαίνω, ἀγάπη μου. Θὰ ᾤμε μαζὶ τὸ βραδάκι, δὲν εἶν' ἔτσι; Τοῦ εἶπε ἡ Σουζέττα.

—Ξέρεις πολὺ καλά, πὼς δὲν εἶμαι κανένας Ρότσιλδ, βέβαια! Ὁ μισθός μου δὲν ἐπιτρέπει τέτοιες ἀνοησίες. Καὶ ἕνα τραπέζι γιὰ δυὸ ἄτομα στὴ σημερινὴ φτώχεια ποὺ περνάμε ἐμεῖς, ὀνομάζεται ἀνοησία.

—Καλά, καλά....πηγαίνω...μ' ἀγαπᾶς;

—Ὄχι.

—Δὲν εἶσαι καθόλου εὐγενής.

Βγῆκε. Ἡ πόρτα ξανάκλεισε. Ὁ Πέτρος ἄκουσε τὰ τακουνάκια τῆς Σουζέττας νὰ χτυποῦνε στὸ πάτωμα. Ἀναστέναξε. Θυμήθηκε τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ κόσμος τῶν μικρῶν αὐτῶν τακουνιῶν ἔκανε τὴν καρδιά του νὰ πάλλῃ. Σήμερα εἶναι κάποια ἐντελῶς ἄλλα τακουνάκια ποὺ τὸ χτύπημά τους θέτει σὲ κίνηση τὴν καρδιά του.

Ξαναμπῆκε στὸ ἀτελιέ του. Ἔβγαλε τὴ ρόμπα του καὶ πῆρε μιὰ σκούπα. Καθάρισε σὰν τὴν καλλίτερη κωμαιόρα καὶ τῆς πιὸ σκοτεινὲς γωνίτσες. Ἐτίναξε, ἐξεσκόνιζε, ἐσκούπιζε, ὅλα ἔπεφτε στὰ χέρια του. Ἀπὸ χρόνια τώρα τὸ ἀτελιέ του εἶχε νὰ δῇ ἕνα σοβαρὸ καθάρισμα καθὼς τώρα. Δὲν ξέρει ὅμως κανεὶς ἐὰν μ' αὐτὸ τὸ ξεσκόνισμα ἔγινε καλλίτερο ἢ χειρότερο.

Ὁ Πέτρος πῆρε ἕνα ἀξιοθρήνητο μαξιλάρι καὶ τὸ τοποθέτησε πάνω στὸ καταλεφωμένο γαλί. Μένο μὲ κανέναν ἐκλεκτὸ τρόπο φωτισιοῦ θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ ὑποδοηθῇ τὴν κακομοιριασμένη ἐκείνη διακόσμηση. Δυστυχῶς ὅμως αὐτὴ τὴν ὥρα ὁ ἥλιος ἀδυσώπητος ἐρώτωσε μέσα ἀπὸ τὰ παράθυρα. Αὐτὸς ὁ ἥλιος τοῦ Ἰουλίου μοιάζει ὁ ἄθλιος, σὰν κακομαθημένο παιδί. Δὲν πάει ποτέ του, νομίζεις, νὰ κοιμηθῇ.

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀδυναμία, ὁ Πέτρος ἐταπεινώθηκε. Ἔστρωσε τὸ τραπέζι, ὕστερα ἀνοιξε ἕνα παλιὸ μπουβλο, σκεπασμένο μὲ γρωματιστὸ πανί, ποὺ τοῦ χρησίμευε ποτέποτε καὶ γιὰ κανάπές. Σήμερα τὸ παλιὸ μπουβλο ἐμοιαζε μὲ ναγικὸ κοντὶ τοῦ παραμυθιοῦ τῆς Νερᾴδας. Ὁπσοι ὑησυροὶ παρουσιάσθηκαν ἀπὸ μέσα ἐκεῖ μποροῦσε στὰ μάτια τοῦ Πέτρου! Δυὸ μπουκάλια σαμπάνια, κομμάτια φουᾶ-γκρᾶ, ζαμπόν, ρουσσικὴ σαλάτα, γλυκίσματα, καὶ σ' ἕναν κουβᾶ μιὰ παγωνιέρα. Κανένα ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ πλούσια ἐδέσματα δὲν τοῦ θύμιζε πιὰ τῆς «ἀνοησίες» ποὺ ὠνόμαζε προωτύτερα. Μὲ ὅλα αὐτὰ ὁ Πέτρος ἐστόλισε τὸ τραπέζι, ἔπειτα ὑποχώρησε δυὸ βήματα καὶ ἐπιθεώρησε μὲ καλλιτεχνικὸ μάτι τὸ σύνολον.

—Δὲν εἶναι ἄσκημα! Ἀρκετὰ καλά,...εἶπε.

Τώρα ἔπρεπε νὰ περιμένῃ, ὥσπου νἄρθῃ ἐκείνη! Φτάνει μόνο νὰ ἐρχότανε. Ὁ Πέτρος δὲν ἦταν ἐντελῶς ἥσυχος. Ἡ περιπέτεια αὐτὴ ἦταν τόσο ὄμορφη, τόσο ἀπίθανη. Σὰν μιὰ γυναίκα! Δὲν ἦταν δέβαια ὁ Πέτρος λιγώτερο πεπειραμένος σ' αὐτὲς τὶς ἐπιχειρήσεις ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, δὲν μποροῦσε ὅμως καὶ νὰ πιστέψῃ ποτὲ στὸν κεσαυνοβόλο ἔρωτα μιᾶς τόσο κοκέτας γυναίκας, ἐξαίσιας ὀμορφιᾶς, ποὺ γιὰ τὴν ἀγάπη της θὰ πληρώναν καὶ βασιλάδες ἀκόμα, μιὰ γυναίκα ποὺ ὑπερκίνετο τόσο θαυμάσια τὴν ἀδιάφορη, θὰ καταδεχόταν νὰ

— Μὰ τὶ εἶνε αὐτὰ ἐκεῖ; Σαμπάνια, φουᾶ - γκρᾶ...

προσέξῃ ἕναν τόσο μικρὸ ζωγράφο. Ἡ ἀλήθεια ἐν τούτοις, ἦταν πως τὴν εἶχε πρωτογνωρίσῃ σὰν ἕνα ἁπλὸ μοντέλο. Ἴσως λοιπὸν αὐτὸ ποὺ τοῦ τὴν ξανάφερνε νάταν κάποια μακρυνὴ νοσταλγία γιὰ τὸ παρελθόν...

Ὅταν πρωτομίλησε μαζί της, αὐτὴ ζωήρεψε λίγο τὸ πρόσωπό της, καὶ τὸν ρώτησε μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ ὅλες του τὶς ὑποθέσεις.

—Ἀ! κάθεσθε σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν πάροδο; Ναί, ναί ξέρω....ἕνα μικρὸ περίπτερο τοῦ κήπου τῆς αὐλῆς, ἕνα στενὸ χαμόσιτο.... Ἡ αὐλὴ εἶναι ἀπαίσια φυτεμένη, καὶ πάνω στὶς πέτρες φυτώνουν μονάχα βοῦλα.... Τὰ φαντάζομαι ὅλα.... ἕνα ἀκατάστατο ἀτελιέ, ὅπου τοῦτοι ὁ κόσμος κάτι δρωμερὰ λουκάνικα πάνω στὰ τελλάρα....

Πῆρε τὸ θάρρος ἐν τούτοις νὰ τὴν προσκαλέσῃ:

—Δὲ σᾶς προκαλεῖ αὐτὸ μήπως τὴν περιέργεια; Ἐλᾶτε λοιπόν. Θὰ στοῦσω τραπέζι πάνω στὸ τελλάρο γιὰ δυὸ ἄτομα....

Κι' ἐκείνη ἐδέχτηκε. Ποιός νὰ τὸ φανταστῇ! Ποῦ νὰ τὸ περιμένῃ! Ἂς ἐρχόταν μόνο! Αὐτὲς ἡ γυναίκες εἶναι τόσο ἰδιότροπες! Ὁ Πέτρος κύτταξε τὸ ὀμοφοστοωμένο τραπέζι του κι' ἔκανε μιὰ γκριμάτσα. Δὲν θἄταν καθὼς τοῦ ἀρέσει ἂν δὲν ἐπρόκειτο νἄρθῃ ἐκείνη. Θὰ τοῦ ἐκόστιζε πολύ. Μὰ πάρα πολύ!

Μιὰ γυναίκα μὲ δεκαπέντε ὑπηρέτες καὶ δυὸ ἀρχιμάγειρους εἶναι πάντα ἀπαιτητική. Γιὰ χατῆρι της ὁ Πέτρος εἶχε ὁρισθῆ ἀπὸ ταῖα μπροστὰ σ' ἕνα πολὺ ἀκανθώδες πρόβλημα: ἔπρεπε νὰ παραθέσῃ ἕνα πολυτελέστατο γεῦμα γιὰ δύο, ξοδεύοντας ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερα. Ἐν τούτοις εἶχε ξοδέψει πολλὰ χρήματα καὶ μπορῇ ὅμως νὰ πῇ ἂν τὸ γεῦμα ἦταν πολυτελέστατο. Γι' αὐτὸν δέβαια καὶ τὸ μυαλὸ ἀπ' ὅ,τι ἔβλεπε θὰ τοῦ ἐγέμιζε καὶ τὸ στομάχι. Ἐκείνη ὅμως ὁριστικὰ τὸ χαρακτήριζε ὡς «πενιχρότατον». Ἂν ἦταν ἐν τούτοις πόσες στερήσεις καὶ κακοφορίες τοῦ εἶχε στοιχίσει αὐτὴ ἡ γενναιοφωνία. Μόρες ὁλόκληρες ὑποχρεώθηκε νὰ στερῆται τὸ φτωχικό φαγητό του, νὰ ἀρῆση τὸ τσιγάρο του, νὰ πηγαίνῃ ὥρες ποδαρόδρομο σὰν τὸν ἐξάδελφό του τὸν Μπροσώ, γιὰ νὰ κερδίσῃ λίγα λεπτά. Ἂς ἐρχότανε τώρα ἐπιτέλους!

Μὰ νὰ τὴν! Ἄκουσε τὴν χτύπο τῶν τακουνιῶν της στὸ διάδρομο. Νὰ ἦταν ἄραγε αὐτή; Ναί αὐτὴ ἦταν! Ἔδωσ' ὁ Θεός! Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος! Ὁ Πέτρος ἄρπαξε μὲ λαχτάρα τὸ χεράκι ποὺ τοῦ ἄπλωσε ἐκείνη καὶ φίλησε μιᾶς ἔγινε εὐτυχής, εὐτυχής, εὐτυχής!

—Ἤθελατε; Τί εὐτυχία, ποὺ ἤρθατε!

Ὁ ἐνθουσιασμός του αὐτὸς τοῦ φάνηκε πως τῆς ἄρεσε. Τοῦ χαμογέλασε μὲ χάρη κάτω ἀπ' τὸ μικρὸ θέλο τοῦ καπέλλου της. Ἔβγαλε μιὰν ὑπέροχη σιλουέττα μὲ τὸ ὀρθοῦν πιάτο της, ποὺ ἄφνης νὰ κρέμονται ἀπ' τὰ πλάγια κάτι πελώρια μανίκια. Μὲ κάποια πρόσχαρη συστολὴ ἔβγαλε ἀργὰ-ἀργὰ τὰ γάντια κι' τὰ χέρια της. Σὰν σαστισμένη ἔκανε μερικὰ βήματα ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ξαφνικὰ στάθηκε μπροστὰ στὸν Πέτρο.

—Μά, ἐδῶ εἶναι κομψότατα, φίλε μου... πολὺ-πολὺ κομψά.... Ἐγὼ φαντάζομαι, ἀδρῶμο πιό....πιό λίγο περιποιημένο.... Ἤ, ναί, αὐτοὶ οἱ νέοι καλλιτέχνες δὲν εἶναι σὰν μπορεῦ.... Τί τάξις.... Τί τάξ....!

—Μὰ δὲν ἔπεται πὼς πρέπει νἄναι ἀδρώμικος, ἐπειδὴ εἶναι καλλιτέχνης, εἶπε ὁ Πέτρος καὶ συλλογίστηκε: «Ἂν ἔβλεπα τὴν ἀκόνη ποὺ εἶχ' ἐδῶ μέσα....!» Ὕστερα ἐξακολούθησε δυνατώτερα: «Μὰ θἄκλεινα λίγον τὸ καπέλλο σας, παρακαλῶ. Κι' ἔλεπε πιὸ κοντά!»

Ἐκείνη ἔδειξε τὴν κουβέρτα ποὺ σκεπάζε τὸ παληοτράπεζό του.

—Καὶ τί ἔχεις ἐκεῖ;

—Ἐκεῖ....; Τὸ φαγάκι μας μόνο, πάνω στὸ τελλάρο.

—Χά...χά....! ἔβαλε τὰ γέλια καὶ τὰ μάτια της ἄστραψαν.

—Μπορῶ νὰ δῶ;

Ἐτοάβηξε τὴν κουβέρτα καὶ παρουσιάστηκε τὸ τραπέζι.

—Μπᾶ! Τί εἶναι λοιπὸν αὐτά; εἶπε. Σαμπάνια!....Φουᾶ-γκρᾶ! Καὶ ταρτίνες μὲ γιβιάρι....!

—Ναί....καὶ ρούσσικη σαλάτα!

—Καὶ μιὰ παγωνιέρα....μὰ φίλε μου, μὰ φίλε μου....! Κι' ἐγὼ....ἐνθυμοῦμενα....ἕνα μεγάλο κομμάτι τυρί καὶ ἕνα κομμάτι σαυδέλλες....ναί, ναί, δυστυχισμένε μου ἄνθρωπε, μὰ δὲν ἐσκέφτηκες λοιπόν, πὼς θὰ μαι χρειάζοσταν ἀπὸ σαμπάνιες καὶ χαβιάρια; Πῶς σὲ κάθε σαί μου διατάξω καὶ μοῦ φέρνουνε ὅλο τέτοια πράμματα οἱ ὑπηρέτες μου; Καὶ δὲν ἐφαντάσθηκες πὼς γιὰ νἄρθῃ ἐδῶ τόκαμα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ξανάσω, νὰ ἀλλάξω ἀτμόσφαιρα.... Ἤρθα ἐδῶ νὰ κάμουν κάτι ἀπαίρατο πρὸς τὸ περιβάλλον μου, νὰ φάω πάνω σ' ἕνα δρώμικο νυτιβάν μὲ τὰ σαλάμι κι' ἕνα κομμάτι κεφαλοτύρι χαστί.... Συντροφιά μ' ἕνα φίλο που τὸν ἀγάπησα.... Αὐτὸ ἦταν ὅλο λοιπὸν ἐκεῖνο ποὺ ἐπερίμενα νὰ δρῶ.... ἀφοῦ σὺ μὲ φιλεύεις μὲ σαμπάνια καὶ παγωνιέρες....!

(Ἡ συνέχεια στὴν σελίδα 356)

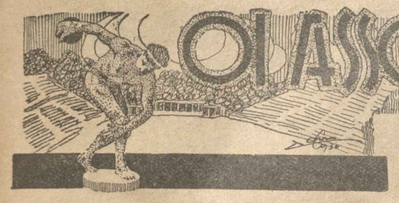

ΟΙ ΑΣΣΟΙ ΜΑΣ ΞΕΔΑΓΙΤΟΙ ΣΤΙΒΟ

ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΙΓΙΑΚΗΣ

Ἀντώνης Μιγιάκης, ἢ Μυτζήθρας, ἢ Σοφοκλῆς, ἢ Κορτάκιας, ἢ Τριφύλλης, ἢ Σαμαμιδῆς, ἢ Ταξί, ἤ....

Μὲ συγχωρεῖτε μιὰ στιγμὴ ν' ἀναπνεύσω καὶ νὰ σᾶς ἀφήσω κι' ἐσᾶς νὰ κάνετε τὸ ἴδιο, γιὰ νὰ μπορέσετε ἄλλως τε νὰ μὲ ρωτήσετε :

—Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει τόσα ὀνόματα, χωρὶς νὰ κουράζεται νὰ τὰ λέῃ ὅταν αὐτοσυνιστᾶται ; Ἀσφαλῶς θὰ πρόκειται περὶ «ἐξεχοῦσης φυσιογνωμίας» τοῦ Ἐγκληματικοῦ Πανθέου !

Κάνετε ὅμως λάθος, φρικτὸ λάθος ἀγαπητοί μου. Πρόκειται ἁπλῶς, ἁπλούστατα, περὶ τοῦ Βενιαμὶν τοῦ ποδοσφαιρικοῦ στίβου, ποὺ ὅσο μικροσκοπικὸς καὶ ἂν εἶναι ὡς ἄνθρωπος, τόσο μέγας εἶναι ὡς «ἄσσος» ! Δὲν ξέρουμε ἀκόμη ἂν εἶναι ἄσσος «σπαθί», ἄσσος «μπαστοῦνι», ἄσσος «καρρὼ» ἢ ἄσσος «κούπα». Ἐν τούτοις οἱ συνάδελφοί του, ποὺ ἔχουν φρονγίσει νὰ τοῦ δώσουν ὁ καθένας κ' ἰδιαίτερο ὄνομα, ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Μιγιάκης εἶναι «κρᾶμα» ὅλων αὐτῶν τῶν ἄσσων. Εἶναι λένε «σπαθί», γιατὶ ὅ,τι θέλει, πάντα τὸ παίρνει.... μὲ τὸ σπαθί του, εἶναι «μπαστοῦνι» διότι οἱ ἀντίπαλοί του τὰ βρίσκουν αἰωνίως μὲ τὸ Μιγιάκη.... μπαστούνια, εἶναι ἀκόμη «καρρὼ» γιατὶ κάνει συχνὴ παρέα μὲ δυὸ δεσποινίδια κ' ἔτσι μοιάζουν οἱ τρεῖς τους σάν.... τρίο καρρώ, καὶ τέλος εἶναι «κούπα» γιατὶ δὲν ἀγνοεῖ καὶ πολὺ τὴς γραφικὲς ταβερνοῦλες τῆς Πλάκας.

—Γιατί τοῦ βγάλατε χίλια ὀνόματα ; Ρωτᾶμε ἕνα συνάδελφό του, μέλος κ' αὐτὸν τῆς Α', ὁμάδος, στὴν ὁποίαν ἀνήκει κ' ὁ Μιγιάκης.

Μᾶς διορθώνει.

—Δὲν τοῦ βγάλαμε χίλια, μόνον ἕντεκα. Ἕνα ὁ καθένας, δηλαδή, γιατὶ τόσα μέλη ἔχει κ' ἡ ὁμάδα.

—Ὥστε ἔχει ὁ Μιγιάκης, ἕντεκα ὀνόματα ;

—Ἐπίσημα, ναί. Ἔχει ὅμως καί... ἀνεπίσημα !

—Καὶ πόσα εἶναι πάλι αὐτὰ τὰ ἀνεπίσημα; Ὁ φίλος μας ποδοσφαιριστὴς χαμογελάει, σηκώνοντας τοὺς ὄμους του.

—Ποῦ θέλετε νὰ ξέρω ἐγώ ; Ὅσοι εἶναι καὶ οἱ φίλαθλοι θαυμασταί του !

—Κι' εἶναι πολλοί ;

—Ἀναμφισβητήτως. Ὁ Μιγιάκης μας, τ' ἀξίζει νὰ εἶναι τὸ «ἀνφὰν-γκατέ» μας...

***

Δὲν πιστεύω νὰ θέλετε καλλίτερη σύσταση ἀπ' αὐτή. Κάναμε τὸ πρόχειρο «ρεπορτάζ» μας, ἐμάθαμε ἀκριβῶς καὶ λεπτομερῶς ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος ποὺ θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ σήμερα, καὶ—τὸ σπουδαιότερο—ἂν ἀξίζει νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ.

Καὶ τώρα, σᾶς τὸν παρουσιάζουμε. Προσέξτε. Ἕνας νεαρούλης, ἀμούσταχος, ὄχι παραπάνω ἀπὸ δεκαοχτὼ χρονῶ, μὲ ροδαλὴ εὔρωστη σάρκα, μαῦρα, χωρισμένα δεξιὰ μαλλιά, κι' ἐκραστικώτατα μάτια, ἐιμφανίζεται μπροστά μας. Εἶναι εὐγενής, λεπτότατος καὶ λίγο ντροπαλούλης.

Ὁ κ. Ἀντώνης Μιγιάκης, ὁ μικρὸς καὶ συγχρόνως μεγάλος ποδοσφαιριστής μας !

Ὑποκλίνεται καὶ τίθεται εἰς τὰς διαταγάς σας. Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε παρὰ τὸ γραμμόφωνο ποὺ θὰ μεταδώσῃ μὲ χιλιάδες πλάκες τὴν ἀποψινὴ κουβέντα σας μὲ τὸ χαϊδεμένο ἀθλητή. Καὶ ἡ «φωνολληψία» ἀρχίζει, ταυτοχρόνως μὲ τὴν κουβέντα. Πρώτη ἐρώτησις—δική σας—ἀναδῆς :

—Μᾶς συστηθήκατε μὲ ἕνα ὄνομα ! Ἔχουμε μάθει ἐντούτοις.... πὼς ἔχετε πολλά. Ὁ ντροπαλὸς Μιγιάκης, γίνεται ἀκόμη ντροπαλώτερος. Δὲ θυμώνει ὅμως. Οὔτε τὰ χάνει. Ἁπλῶς σᾶς ἀπαντᾷ μὲ προσποιημένη ἀδιαφορία :

—Ναί.... Πολλοὶ μοῦχουν πῇ πὼς οἱ συνάδελφοί μου, μοῦ «κολλάνε» διάφορα παρατσούκλια....

—Κανεὶς δὲν σᾶς φωνάζει ἀπ' εὐθείας, μ' αὐτά ;

—Ὄχι.

Ἐμεῖς ὅμως ἔχουμε ἀντίθετες πληροφορίες. Γι' αὐτὸ κ' ἐπιμένουμε.

—Πῶς ! Γιὰ προσπαθῆστε νὰ θυμηθῆτε καλλίτερα.... Σοφοκλῆ, λόγου χάριν ...

Ὁ Μιγιάκης παίρνει τὴν ἀπόφασι νὰ μιλήσῃ, βλέποντας πὼς «κάτι ξέρουμε».

—Ναί, αὐτὸ βέβαια τὄχω ὑπ' ὄψιν μου. Ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ πὼς μοῦ εἶναι πιὸ εὐχάριστο ἀπ' τὸ πραγματικό μου ὄνομα....

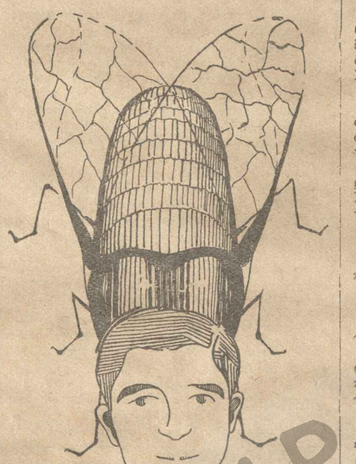

Ἕνα ρεαλιστικώτατο σκίτσο τοῦ Μιγιάκη, ποὺ ἐνεπνεύσθη ὁ κ. Γλαῦκος Μαρκόπουλος.

—Καὶ γιατί ;

Παίρνει ὕφος ἐντελῶς παιδιάστικο, καὶ στριφογυρίζοντας τὰ δάχτυλά του μᾶς ἀπαντᾷ σιγανά, κυττάζοντας χάμω :

—Γιατί, μ' αὐτὸ μὲ φωνάζουν κοριτσόπουλα. Ὡραία, τσιγγάνικα, καί.

—Γιατί σταματήσατε ;

—Ἔεσι.

Καὶ χαμογελάει πονηρά. Κάτι ὑποπτευόμεθα.

—Ἔεσθε μήπως ἐρωτευμένος ;

—Ὄχι ! Ἀπὼς ἐρωτόλητος !

Μωρὲ μπράβο, εἰλικρινάρα !

***

—Πάντως, συνεχίζει ὁ Μιγιάκης, σημειώστε πὼς μόνο μὲ ἀξιοπιστία πλάσματα κάνω παρέα.

Κι' ἐνῷ μιλεῖ, σὰ νὰ θυμᾶται κάτι τρομερό, κυττάζει γύρω-γύρω φοβισμένα. Ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀπορία μας, καὶ σπεύδει νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ.

—Ἐδῶ—ἡ συνέντευξις ἐπροθήκε στὸ ἐντευκτήριο τοῦ «Παναθηναϊκοῦ» ἔχουνε κ' οἱ τοῖχοι αὐτά. Κι' ὅταν μάθει τίποτα ὁ προπονητής....

Ὁ προπονητής, εἶναι ὁ κ. Κίνσλεϊ, ὁ ὁποῖος ἐκτελεῖ διὰ τοὺς νεαροὺς προπονουμένους του, καὶ χρέη κηδεμόνος—ἠθικολόγου ! Πρέπει νὰ σημειωθῇ δέ, ὅτι ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ φοβᾶται ὁ Βενιαμὶν τοῦ στίβου, εἶναι ὁ κ. Κίνσλερ. Τὸν τρέμει κυριολεκτικά. Εἶναι δὲ γνωστὰ εἰς τοὺς φιλάθλους, καὶ ἰδίως εἰς τοὺς συνδεομένους στενώτερα μὲ τὸν «Παναθηναϊκό», τὰ περίφημα κυνηγητὰ στοὺς δρόμους τοῦ Κίνσλερ καὶ τοῦ Μιγιάκη. Πρέπει ἐδῶ νὰ κάνουμε μιὰ μικρὴ παρένθεσι, ἀφοῦ παρασυρθήκαμε σ' αὐτὸ τὸ θέμα, γιὰ νὰ ὁμολογήσουμε καὶ νὰ διαυγμανίσουμε εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς, ὅτι ὁ Μιγιάκης μας εἶναι ἐξίσνιο ! Σὰν Βενιαμίν, τὸν ἀγαποῦν καὶ τὸν χαϊδεύουν οἱ ἄλλοι παίκται τοῦ «Παναθηναϊκοῦ». Αὐτὸς ὅμως δὲν παίζει μόνο «φουτ-μπόλ». Παίζει καὶ μὲ τὴν ἀδυναμία τους !

—Πολλὲς φορές, διηγεῖται ὁ ἴδιος, ἀνέβηκα σὲ μοτοσυκλέττα λίγες ὧρες πρὶν ἀπὸ ἕνα μεγάλο μάτς ! Καὶ τότε ὁ δυστυχισμένος ὁ κ. Κίνσλερ ἔτοιχε νὰ μὲ συμμαζέψῃ... Χά, χά, χά....

Κι' ὁ Μιγιάκης γελάει.

—Τὸν φοβᾶσαι ὅμως τὸν κ. Κίνσλερ. Γι' αὐτὸ καὶ δὲ θὰ δυσκολεύεται νὰ σὲ ἐπαναφέρῃ σεῖς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν», ἅμα παραστρατεῖς !

—Ἔτσι κι' ἔτσι. Ὅταν δὲν τὸ καταφέρονει μὲ παρακλήσεις, τὸ καταφέρνει μὲ φοβέρες. Κι' ὅταν δὲν τὸ καταφέρνει οὔτε καὶ μ' αὐτές, ἀοχίζει τὶς ὑποσχέσεις....

—Ὑποσχέσεις ;

—Βέβαια. Μοῦ τάζει γλυκά, πάστες !

Ἔλα Χριστὲ καὶ Παναγία ! Κάνουμε εἰκοσιπέντε φορὲς τὸ σταυρό μας !

***

Ὁ Μιγιάκης ὅμως ἐξακολουθεῖ τὴ συζήτησι ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν γλυκῶν.

—Κι' ὅταν θέλουνε νὰ μὲ κομπίσουνε νοφίς—μοῦ λέει—κ' ὅταν θέλουνε νὰ παίξω καλλίτερα μπάλα, μοῦ δίνουν ἢ μοῦ ὑπόσχονται πάστες !

—Καὶ τὰ κορίτσια ἀκόμα ;

—Καὶ τὰ κορίτσια. Κι' ἐκείνων ἢ πάστες εἶναι γλυκύτερες.

Ὁ Μιγιάκης σταματάει γιὰ λίγο. Ἔχει κουρασεῖ. Ἀλλὰ τὸν σκανδαλίζουν ἄλλες, νέες ἐρωτήσεις.

—Ἀπὸ πότε παίζετε «φουτ-μπόλ»;

—Ἀπὸ τότε ἀκριβῶς, ποὺ ἔπαψα νὰ παίζω....

—Μπά ; Πάψατε ; Τοῦ λέμε πειραχτικά. Ἀλλὰ μᾶς ἀπαντάει ἐξευπνότερα.

—Μὲ τὶς κερόπιες καὶ τὴς ποσελανέριες ἔπαψα. Δὲν ἔπαψα ὅμως μὲ τὴς ἐμψυχές ! Κι' οὔτε ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ τὰνῳω ποτέ !

—Εἶναι εὐχάριστο, κατὰ τὴ γνώμη σου, τὸ «φουτ-μπόλ»;

—Θαῦμα ! Ἀλλὰ ὅταν νικᾶς, καὶ ξέρεις πὼς σὲ προσκαλοῦνθεῖ τὸ ὡραῖον φύλον !

—Ἐπειτ' ἀπὸ τὸ «φουτ-μπόλ» τί ἀγαπᾶς περισσότερο ;

—Τὴς φοιτήσιες ! Ἔνιμι τὸ καλλίτερο ταιχνίδι. Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς ἀνεῖ νὰ παίξεται στὰ πόδια, παίζεται.... στὰ δίχτυλα.

—Κι' ἔπειτα ἀπ' τὴς φοιτήσιες ;

—Τὴς Ἀοσαειλιάδες !

Καὶ πάνει φόρα.

—Ἔπειτα τὴς μανταντίνες, τὴς γκαρσόνες, τὴς....

—Ὅλες πέρος πάντων ἔ;

—Ἀκριβῶς.

Σπουδοῦνομαι.

—Μὲ συγχωρεῖτε.

—Ποῦ πάτε

—Νὰ σᾶς στείλω μιὰ δεσποινίδα γιὰ νὰ σᾶς πάρῃ, συνέντευξι ! Ὠρόσυμο, χύρε Μιγιάκη !

Ἀλλὰ δὲν τὴν ἔφερε. Ζήλεψε φαίνεται ὁ μοχθηρὸς ὁ !

ΣΠΟΡΤΣΜΑΝ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΧΟΡΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΤΗΝ ΜΟΝΑΞΙΑ

Καιρὸ σὲ πρόσμενα, μικρή, κι' ἔνοιωθα—σκέψου!—πιὸ πικρὴ
τοῦ χωρισμοῦ τοῦ ἄκαρδου τὴν μοναξιὰ τὴν τόση,
γιατὶ σὰν ἔφυγες ἐσὺ ἀπ' τὸ μικρό μας τὸ νησί,
τὸ μέρος ποὺ τ' ὁμόρφαινες γιὰ μένα εἶχε νεκρώση....

Σὲ πρόσμενα καιρὸ πολύ, καὶ κάθε νέα ἀνατολή
τὸ σκοτισμένο μου μυαλὸ ἐπέταγε σὲ σένα
καὶ σὲ σκεφτόμουν ντροπαλή, συνεσταλμένη καὶ δειλή,
νὰ ζῆς σὲ κόσμον ἄγνωστο μὰ κι' ἐγκρικὸ γιὰ μένα....

Κι' ἦταν ὁ πόνος μου πολὺς—ἄκου μονάχα, μὴ μιλεῖς!—
νὰ χαίρωνται οἱ ἄγνωστοι τὴν τόση σου τὴν χάρι,
κι' ἐγὼ μονάχος στὸ νησὶ ἀπ' ὅταν ἔφυγες ἐσύ,
ἡ λησμονιὰ νὰ εὔχωμαι νὰ ἔρθῃ νὰ μὲ πάρῃ...

Καὶ πέρασα τόσον καιρὸ μερονυχτὶς νὰ καρτερῶ
κάποιο καράβι μαγικὸ καὶ πάλι νὰ σὲ φέρῃ,
ὡς π' ἕνα δράδυ σιωπηλό, ὄνειρο εἶδ' ἀπαρτῆλι,
πὼς ξεκινοῦσες ἄγνωρη γιὰ τὰ δικά μας μέρη..

....Καὶ τώρα σκέφτομαι ὁ φτωχός: θὰ πάψω νάμαι μοναχὸς
καὶ θάρθῃ πιὰ τὸ ταῖρι μου κι' ἐγὼ νὰ ξαναζήσω;....
Ἢ τόνειρο τὸ χτεσινὸ ὄνειρο θὲν' παντοτεινό,
ποὺ θὰ τὸ βλέπω διαρκῶς ὥσπου νὰ ξεψυχήσω;

ΣΤΕΦ. ΣΤΑΝΕΛΛΟΣ

—□□—

ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ

Τὴ φίλησε, τὴν Ἄλλη, τρυφερά,
στὰ μάτια μου μπροστά, χωρὶς νὰ νοιώθῃ
πὼς μέσα μου, γιὰ Κένονν, φλογερὰ
τοικύμιζαν αἰσθήματα καὶ πόθοι.

Σκώθει, σιλεῖ γλυκά.—ὦ! σπαραγμοί!—
στὸ στῆθος μου, κι' ἀπάνω στὴν καρδιά μου,
κάποιο μωρὸ ποὺ 'κείνη τὴ στίγμή,
τὄπαιζα σὰν κουκλί στὴν ἀγκαλιά μου!

Κι' ἔνοιωσα τὴν ἀνάσα του θερμή,
διαβατική, ἀπ' τὰ δικά μου μάτια,
κι' ἔπνιξαν τὴν καρδιά μου στεναγμοί,
γιὰ κάποια ποὺ γκρεμίστηκαν παλάτια!

ΕΛΛΗ ΑΖΑΡΙΑΔΟΥ

—□□—

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Συννέριασε καὶ πάλι ὁ οὐρανός,
γλυκὰ τ' ἀηδόνι πιὰ δὲν ψάλλει,
ἕνας σκοπὸς διαβαίνει σιγαλός,
πένθιμα τὸ φθινόπωρο προβάλλει.

Μέσ' στοῦ βοσκῆ τὸ θλιβερὸ οὐρλιαχτὸ
ὅπου τὴ γῆ μὲ φύλλα στρώνει,
τρέμει σὰν φύλλο κάθε λογισμὸς
καὶ μιὰ μελαγχολία παντοῦ ἁπλώνει....

Τὴ φύση τὴ σκεπάζει συννεφιὰ·
δὲς τάνθη τῆς μαραίνονται ἕνα-ἕνα
καὶ πιὸ γοργὰ κάποιας φτωχῆς καρδιᾶς
τὰ ὄνειρα σβύνουνε, μαυροντυμένα....

ΜΑΝΟΣ Ν. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

ΤΡΕΛΛΗ ΜΗΤΕΡΑ

Κοντή, μαυροφορεμένη καὶ σκυμμένη ἀπὸ τὸ βάρος μιᾶς δυστυχίας πούχε βαστάξει ὅσο καὶ ἡ ζωή της, καὶ ἀπὸ τὰ ἑβδομήντα της σχεδὸν χρόνια, νομίζω πὼς τὴν βλέπω τώρα ἀκόμα νὰ περνᾷ μπροστά μου μὲ τὸ ἀργὸ περπάτημά της καὶ τὸ σβυσμένο βλέμμα της.

Τὴν ἔλεγαν τρελλή. Ἡ μόνη της τρέλλα ἦταν ὅτι περίμενε γιὰ πάντα τὸ σκοτωμένο της παιδί, τὸ Νίκο της. πούχε πέσει ἀθόρυβα μιὰ μέρα ἐκεῖ κάτω, σὲ κάποια αἰμοποτισμένη πεδιάδα τῆς Μ. Ἀσίας. Ἔξη χρόνια τώρα εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε, κι' αὐτὴ δὲν ἀνησυχοῦσε, τὸν περίμενε πάντα χαμογελώντας. Εἶχε τόση πεποίθησι, τόση ἀγάπη σ' αὐτόν! Δὲν μποροῦσε ὁ Νίκος της νὰ τῆς τὸ κάνῃ αὐτὸ καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνη, ὁ Νίκος της, τὸ μονάκριβο παιδί της, τὸ μόνο ποὺ τῆς εἶχε μείνει ἀπὸ τ' ἄλλα πέντε πούγε. Ὄχι, ὄχι θάρχότανε μιὰ μέρα, ἦταν τόσο δέβαιη γι' αὐτό....

Τὴν συναντοῦσα συχνά. Εἴτε στὸ μπακάλη πήγαινε ν' ἀγοράσῃ λίγες ἐλιές, τὸ συνηθισμένο της φαΐ, εἴτε στὸ μανάβη, εἴτε στὸ φούρναρη, ἔσερνε πάντοτε μαζί της τὴν ἴδια τραγικὴ ἀδιαφορία της γιὰ κάθε τί ποὺ τὴν τοιγυρνοῦσε. Γι' αὐτὴν ὁ κόσμος εἶχε παψσει νὰ ὑφίσταται. Ζοῦσε μόνη μὲ τὸν ἑαυτό της. Μόνο μέσ' στὴν ἐκκλησία, ποὺταν ταχτική, φαινόταν νὰ παίρνῃ λίγη ζωή. Γονατιστὴ ἐμπρὸς στὴν Παναγία, πολλὲς φορὲς ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, ἄφνε τὰ χείλη της νὰ ψιθυρίζουν τὴν αἰώνια παράκλησί της. «Φύλαγε μου τὸ Νίκο μου, σὺ ποὺσαι μητέρα».

Τὴν συναντοῦσα συχνά. Ὅταν τὴν ἔβλεπα, τὴν ἐπλησίαζα καὶ τὴν χαιρετοῦσα.

—Καλημέρα κυρὰ Γιώργαινα, τῆς ἔλεγα, τί κάνεις;

Ἐκείνη μὲ κυττοῦσε γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ τὰ σβυσμένα μάτια της, κι' ἔπειτα, ἀτενίζοντας πέρα στὸ ἄπειρο.

—Τί νὰ κάνω, παιδί μου, καλὰ εἶμαι μ' ὅλα τὰ γεράματά μου. Νά, σήμερα πάλι περιμένω τὸ Νίκο μου, ἐψιθύριζε....

Μιὰ μέρα τὴν βρῆκα περιτριγυρισμένη ἀπὸ κάτι μαγκόπαιδα. Τῆς εἶχαν κλείσει τὸ δρόμο καὶ μὲ τὴν συνηθισμένη σκληρότητα τῆς ἡλικίας τους, τῆς φώναζαν ὅλα μαζί: «Πέθανε, πέθανε, πέθανε ὁ Νίκος σου!

Ἐκείνη δὲν τὰ πείραζε, δὲν τοὺς ἔκανε τίποτα, μόνο φαινότανε σὰ σαστισμένη, σὰ χαμένο πουλί. Στὴ σκηνὴ αὐτὴν, ἔνοιωσα μιὰν ἄθφαστη ἀγανάκτηση νὰ πλημμυρίζῃ τὴν ψυχή μου. Προσώρησα καὶ ἐνῷ τὰ παιδιὰ διασκορπιζόνταν στὴ θέα μου, τὴν ἐπῆρα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὤθησα λιγάκι πρὸς τὰ ἐμπρὸς στὸ δρόμο τοῦ χαμόσπιτό' της. Ἐκείνη γύρισε καὶ μ' ἐκύτταξε πάλι. Γιὰ πρώτη φορὰ τὸ σβυσμένο καὶ ἀδιάφορο βλέμμα της ἦταν ταραγμένο καὶ κάτι γοντὰ δάκρυα κυλοῦσαν ἀργὰ μέσ' στὶς βαθιὲς ρυτίδες τοῦ προσώπου της.

—Λένε ψέμματα, παιδί μου, λένε ψέμματα. Ἀ! τὰ παλιόπαιδα, ἔκανε ξεσπώντας σ' ἕνα ἀλλόκοτο γέλιο ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της, μοῦ τὸ κάνουν συχνά, μὰ ἐγὼ ξέρω πὼς λένε ψέμματα, ἐγὼ ξέρω πὼς ὁ Νίκος μου ζῆ καὶ θάρθῃ.

Στάθηκα καὶ περίμενα ν' ἀποκατασταθῇ λίγο γιὰ νὰ μὴ τὴν βροῦνε πάλι τὰ παιδιά. Ἐκείνη ἐξακολούθησε τὸ δρόμο της μὲ τὸ θολωμένο βλέμμα της καρφωμένο πάντα ποὺς τὰ ἐμπρός σὰ νὰ περίμενε κάποιον, σὰ νὰ νόμιζε πὼς κάποιον θ' ἀγνάντευε στρίβονταν τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου. Ἦταν ἡ τελευταία φορὰ ποὺ τὴν εἶδα. Ὕστερα ἀπὸ κάμποσες μέρες, ἕνα πρωί, κάτι γειτόνισσες τὴν βρῆκαν πεθαμένη, μὲ τὰ μάτια στηλωμένα ἀπέναντι στὸν τοῖχο ἀπάνω στὴ φωτογραφία τοῦ παιδιοῦ της.

ΒΙΛΕΔΜΙΝΗ Σ. ΓΑΥΚΟΦΡΥΔΟΥ

ΠΕΡΙΚΟΚΛΑΔΑ ΡΙΓΗΛΗ

Περικοκλάδα ριγνλὴ ὡς τὸ πατάρι ἀνέβη
καὶ τὰ χλωρὰ κλωνάρια της δεξιὰ ἁρπάζει
τὴ χαραμάδα τῆς σκεπῆς, ποὺ ἀρμωστεῖ
γιὰ ν' ἀκραγγίζῃ.

Ὁ κόσμος εἶναι πιὰ γι' αὐτήν, ποὺ ἀνέβη
παραμικρὸ κι' ἀνάξιο νὰ τήνε συνεστᾷ·
χαίρεται μόνη στὸ ὕψος της τὴ ζέστη ἀπὸ
μπρὸς στὸ πατάρι.

Μεστὴ ἀπὸ τοὺς χρυσοὺς ἀνθοὺς, ποὺ τὴν ἀγκαλιάζει
προβαίνει τέλος ὡς τὸ φῶς κι' ὡς τὴ χαρὰ
κι' εἶναι καμάρι καὶ δροσιὰ γιὰ κείνο τὸ ἀρρωστιάρικο
περαστικοί, ἐκεῖ πέρα.

—Περικοκλάδα, τ' ἄνθη σου γρηγορεύουν τὴν ψυχή μου.
Ζωγραφισμένη μέσα μου ἡ ὄψη σου ἡ ἀγαπημένη
κι' αἰσθάνομαι τὸ μῦρο σου, ποὺ ἀνέβαινε χροιά μου
ὡς τὴν ψυχὴ πηγαίνει.

Ἴσως κι' ἐμένα ἡ ζήση μου, ἡ τόσο κοντινή σου,
τὰ νειάτα σου τὰ δροσερὰ γιὰ μὲ στὴν ἀγκαλιὰ
κι' ἡ γρηᾶ ζωὴ στὰ κλώνια σου νὰ γίνῃ τὸ ἀνθὸς ξανθὸ
γιὰ ν' ἀποστάσῃ.

Γ. Μ. ΠΟΛΙΤΑΡΗΣ

—□□—

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ...

Καὶ τώρα μέσ' στὴ θαλπωρή, ποὺ ἀπ' τὴ φωτιὰ κι' ἀπὸ τὴ μαγεμένη ἀγκαλιὰ τῆς ἀγαπημένης μου ἀναδίνει ἡ ἀνάμνησι τῆς ἀγάπης μου, ἡ φωτιὰ σκορπᾶει πάλι τὴ μελαγχολία μου τὴ μεγάλη, ἡ ὁποία μὲ τὴν ἀνάμνησι τῆς ἀγάπης μου ἀναδίνει ἡ φωτιὰ τριζοβολώντας

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

Η «ΣΚΛΗΡΑ»

(Συνέχεια από την σελίδα 332)

Καντ' Ὀριόλ.—Πῶς τόπατε αὐτό; «Καρδιάν σας; Σεῖς; Ἐλᾶτε δά.... Θέλετε νὰ σᾶς ἐξηγήσω πῶς σκεφτήκατε; Μπᾶ! εἶπατε, ἡ μικρὴ ντ' Ὀριόλ!.... Εἶναι ὁλομόναχη.... Πιθανὸν νὰ πλήττῃ.... Νὰ ἡ κατάλληλη περίστασις νὰ θέσω τὴν ὑποψηφιότητά μου....

Ζεράρ.—Κάμετε ὅσο θέλετε πῶς δὲν τὸ καταλαβαίνετε.... Σᾶς ἀγαπῶ ὅμως ἀπὸ καιρό, καί....

Καντ' Ὀριόλ.—Ἄ ὄχι, γιὰ τὸ Θεό... Μὴ γίνεσστε τοῦλάχιστον γελοῖος!.... Μὴ μοῦ λέτε ἐμένα πῶς μ' ἀγαπᾶτε....

Ζεράρ (πεισμωμένος).—Ναί, σᾶς ἀγαπῶ! σᾶς ἀγαπῶ! Ναί, ναί, ναί, ναί!.... Τ' ἀκοῦτες....

Καντ' Ὀριόλ (κοροϊδευτικά).—Κ' ἀπὸ πότε;

Ζεράρ (τὰ χάνει).—Ἀπό.... ἀπό....

Καντ' Ὀριόλ.—Νὰ σᾶς πῶ ἐγὼ ἀπὸ πότε; Ἀπὸ τὴν περασμένη Κυριακή, στὸ τσάϊ τῆς κυρίας Σατό.... Ἐζηλέψατε ποὺ τὴν εἴδατε νὰ μιλᾷ μὲ κάποιον ἄλλο, μὲ παρατηρήσατε, μὲ βρήκατε νόστιμη, καὶ σκεφτήκατε: «Γιατί ὄχι αὐτή;.... Τί ἔχω νὰ χάσω;....» Τὸ κακὸ γιὰ σᾶς ὅμως εἶναι, ἀγαπητέ μου, πῶς σᾶς ξέρω καλά!.... Καὶ πῶς, κατὰ συνέπειαν,—παροντὸν κ' ὅλας γι' αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω—δὲ μπορῶ νὰ σᾶς πάρω στὰ σοβαρά!....

Ζεράρ.—Κ' ὅμως σᾶς ὁρκίζομαι....

Καντ' Ὀριόλ.—Περιττόν! Μὴν ὁρκίζεστε.... Ἔχω κάποια πεῖρα κ' ἐγὼ τῆς ζωῆς.. Τί θορεῖτε.... Τό ξέρετε ὅμως πῶς ἡ ὥρα εἶναι πέντε;

Ζεράρ (ἐνθουσιασμένος ποὺ τοῦ θυμίζει τὴν ὥρα).—Ἡ ὥρα τῶν γενεθλίων σας;

Καντ' Ὀριόλ.—Ὄχι!.... Ἡ ὥρα τοῦ τσαγιοῦ στὴν κυρία Σατό.... Πηγαίνετε γρήγορα, γιὰ νὰ μὴ φτάσετε ἀργά!....

ΖΥΠ

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ ΣΤΑΝΛΕΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 334)

βαίνουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο!....

—Καλά, τοῦ εἶπα, χαίρω πὸυ εἶμαι ἀμερικανὸς καὶ ὄχι γάλλος, ἀφοῦ καὶ σὺ τὸ προτιμᾶς αὐτό. Ἄκουσε ὅμως δόκτωρ. Μὴν ἐνδιαφέρεσαι διόλου ἀπ' αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ. Ἐδῶ λοιπὸν ἦρθα γιὰ νὰ βρῶ ἑσένα!....

—Ἐμένα;

—Ναί.

—Πῶς;

—Καλά. Ἄκουσες ποτέ σου γιὰ τὸν «Κήρυκα τῆς Νέας Ὑόρκης»;

—Ἔ, καὶ ποιὸς δὲν ξέρει αὐτὴ τὴν ἐφημερίδα;

—Μάθε λοιπὸν πῶς ἐν ἀγνοίᾳ καὶ χωρὶς τὴ συγκατάθεση τοῦ πατέρα του, ὁ κ. Τζέιμς Γκόρντον Μπένετ, γυιὸς τοῦ κ. Τζέιμς Γκόρντον Μπένετ, ἰδιοκτήτου τοῦ «Κήρυκος τῆς Νέας Ὑόρκης», μ' ἐπεφόρτισε νὰ σὲ εὕρω.

—Ὁ κ. Μπένετ εἶπες.... Ὦ πόσο τὸν εὐγνωμονῶ.... Πόσο θἄθελα νὰ τὸν εὐχαριστοῦσα μὲ τὸ ἴδιο μου τὸ στόμα.... Ἤρθες μάλιστα σὲ καταλληλότατη στιγμή. Γιατί λίγο ἂν ἀργοῦσες ἀκόμη, θ' ἀναγκαζόμουν νὰ ζητιανεύω στοὺς ἄραβες....»

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΜΕ ΤΗ ΣΤΕΛΛΑ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 335)

κάτι ὡραῖο, ἰδανικό, ὀνειρῶδες....' Ὕστερα, ὅμως ὅταν μπῆκα μέσα στὴ θεατρικὴ ζωή... Κ' ἡ Στέλλα σωπαίνει, καὶ κουνάει ἀργά, θλιμμένα, τὸ καστανὸ ὅμορφο κεφάλι της. Τὰ μάτια της παίρνουν μιὰν ἔκφραση παιδιάστικης ἀπογοητεύσεως.

Τελειώνω ἐγὼ τὴ φράσι της.

—.... Σᾶς χάλασε ἡ «ἰλλουζιόν», δὲν εἶν' ἔτσι;

Μὲ κυττάζει, καὶ μ' ἀπαντάει σιγανά, χαμογελώντας πικρά:

—Ἀκριβῶς....

***

—Τὸ βράδυ, ὕστερ' ἀπ' τὸ θέατρο; Τί κάνετε;

—Ἔρχομαι σπίτι μου ἀμέσως.

—Ἤρωτες; Περιπέτειες; Θαυμασταί; Τί θὰ μοῦ πῆτε γι' αὐτά;

—Τίποτα.

Καὶ ἡ Στέλλα.... κοκκινίζει ἐλαφρά:

—Ντρεπόσαστε;

—Καθόλου, μ' ἀπαντᾶ θυμωμένα. Ἀλλὰ δὲν ἔχω ἐρωτικὲς περιπέτειες. Δὲ μ' ἀρέσουνε, πῶς τὸ λένε;

Κ' ὕστερα προσθέτει:

—Ἀλλὰ κι' ἂν εἶχα....

—Κ' ἂν εἴχατε;

—Δὲ θὰ σᾶς μιλοῦσα γι' αὐτές.

—Δὲν ἐπιμένω νὰ μοῦ μιλήσετε.

—Μὰ τί νὰ σᾶς πῶ τώρα ἀφοῦ δὲν ἔχω; Ἂν εἶχα, εἶπα!

—Ἄ, καλά, μὴ θυμώνετε. Δὲν ὑπάρχει λόγος. Ἔγετε τίποτ' ἄλλο νὰ μοῦ πῆτε;

—Τί θέλετε; Νὰ σᾶς πῶ, πῶς μ' ἀρέσει τὸ μπάνιο, ἡ φύσις, τὸ διάβασμα, ἡ μουσική, ἡ ζωγραφική καὶ ὅλα τέλος πάντων αὐτὰ ποὺ ὅλοι μας λέμε πως μᾶς ἀρέσουνε.... Ἔστω κι' ἂν δὲ μᾶς ἀρέσουνε;

—Ἄ, ἐσᾶς δὲ σᾶς ἀρέσουν; νὰ τὸ γράψω;

—Ὄχι, ὄχι, μοῦ λέει. Μ' ἀρέσουνε....

—Βλέπετε λοιπόν; Ἄλλωστε κι' ἂν ἀκούσεις ὅ,τι κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι. Νὰ πῆτε ὅτι σᾶς ἀπισμοῦ, ἀφοῦ ἄλλωστε μιλᾶτε αὐτὴ τὴ στιγμὴ μὲ ἕναν:

ΜΕ ΤΗΝ Κον ΑΓΓ. ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΛΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 340)

νικτερινὲς ἀποδιδάσεις της σὲ ἔργα... λίες, τὴν καχυποψία ποὺ τὴν τηρ... μερικὰ μέρη, τῆς χίλιες δυὸ στέρ... ὡς διαμονὴ καὶ ὡς τροφή καὶ ὡς... λον, τῆς δυσκολίες νὰ πείσῃ τοὺς... νησιῶτες νὰ βγάλουν στὸ φῶς τοὺς... ομητικοὺς θησαυροὺς ποὺ κρατοῦν... νους μέσα στὴς κασέλλες τους γιὰ... σηκώσῃ μοτίβα, συνδυασμοὺς, νὰ... χρώματα, νὰ ἑτοιμάσῃ σχέδια, μόνον... κατάλαβα πόσο μόχθο ἀνταποδίδει... θε σχέδιο ποὺ μᾶς προσφέρει ἑδῶ... μὲ τόση ἀφιλοκέρδεια ἡ Χατζημιχάλη.

Θὰ λοξοδρομοῦσα πολὺ ἀπὸ τὴ σειρὰ ἑνὸς πορτραίτου καὶ ἀπὸ τὰ ἐξ ἴσου σπουδαῖα μιᾶς συνομιλίας, ἂν ἐπιχειρήσω νὰ... σω τῆς λεπτομέρειες αὐτῶν τῶν ἐργ... Μποροῦν αὐτὲς καὶ μόνες ν' ἀποτελέσουν... θέμα ἑνὸς βιβλίου μὲ ἐξαιρετικὴ φιλοσοφία... ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἔργο δικό... ἀλλὰ ἔργο αὐτῆς τῆς ἴδιας γυναίκας ποὺ... ζησε αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ μόνον αὐτὴ... να καὶ ἴσως σχεδιασμένα ἀπὸ τὴ Χατζη... χάλη θὰ ἔχουν τὸ μοναδικό τους... μπορεῖ ποτὲ νὰ δόσῃ ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὰ γρά... ζει ἀπὸ ἀφήγησῃ.

Καὶ γιὰ νὰ μὴν παρασυρθῶ ἀπ' αὐτὴ... ναγυρίζω στὴ λαϊκή μας τέχνη καὶ φτάνω... κ. Χατζημιχάλη γιὰ τὶς χαγνόγνες... σίες ποὺ ἑτοιμάζει γιὰ τὰ πράγματα ποὺ... κειται νὰ μᾶς παρουσιάσῃ πολὺ σύντομα.

Ἀλλὰ γι' αὐτά, ἂς μοῦ ἐπιτρέψουν οἱ... ναγνῶστες μου, νὰ συνεχίσω στὸ ἑπόμενο...

ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΣΤΙΑΣ

Η ΠΡΩΤΕΣ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ...

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 344)

ριθμό:

—Ἐδῶ Πῶλ Μοντάζ.... Πρόκειται... τὴν Μαντλέν.... Δὲν εἶναι αὐτοῦ.... Τ... δὲν γύρισε ἀκόμη καὶ θαρροῦσα.... Ὄ... ὄχι, νὰ τὴν, ἤρθε, μὴν ἀνησυχῆτε!

Ἄφησε βιαστικὰ τὸ τηλέφωνο. Ἤ... τλὲν πράγματι, χωρὶς νὰ θγάλῃ ἀκόμη... καπέλλο καὶ τὸ μαντό της ἔμπαινε ἀπὸ... στιγμὴ στὸ καπνιστήριο. Ἔκλεισε θορυ... κοντά της.

—Τί ἔπαθες; ἐτραύλισε. Τρελλάθηκες... ἀνησυχία. Τηλεφώνησα στὴ μητέρα σου...

—Μὰ ἐγὼ δὲν ἐπρόκειτο διόλου νὰ πάω σήμερα στῆς μαμᾶς.... Λυπᾶσαι πολύ... χρυσοῦλη μου, ἄργησα πολύ.... Κλείσαμε... Μεγιλάν.... Θὰ φᾶτε μαζί μας ἀπόψε... εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἀπὸ μέρους σας.... Σᾶς... ζητῶ συγγνώμην πὸυ γυρίζω τόσο ἀργά... Εἶναι τὸ φταίξιμο τῆς Κλωντὶν Λεμπλ... Τῆς ὑποσχέθηκα νὰ τῆς πάγω τὸ νεοσσοῦμ... ἐπειδὴ τὸ δικό της τῶχει σὸ μάστορα... Ἔ... πέμενε νὰ μὲ πάῃ μὲ τὸ ζῆρι μὲ τ' αὐτοκίνητο τό της νὰ πάρῃ τὸ τσάϊ στὴ Βίλλερ... Δὲν ἤξευρε καλὰ τοὺς δρόμους, στὴν ἀ... σροφὴ παραπλανήθηκε. Ἔλεγα πὼς δὲν θὰ φτάναμε ποτέ. Ἔβραζα ἀπὸ τὸ κακό μου... Πῶλ δὲν μοῦ κρατᾷς κάκια, χρυσέ μου. Πηγαίνω μιὰ στιγμὴ στὸ δωμάτιό μου καὶ θὰ πῶ νὰ σερβίρουν ἀμέσως....

Μόλις βγῆκε ἡ νεαρὴ γυναίκα, μεταξὺ τῶν δυὸ ἀντρῶν μεσολάβησε μικρὴ σιωπή.

—Ἄχου δῶ, φίλε μου, εἶπε ἐπιτέλους ὁ Πῶλ Μοντάζ, μ' ἕνα ὕφος ἐλευθεριάζον, ὅλα ὅσα σοῦπα πρὸ ὀλίγου, μὴ τὰ παίρνεις στὰ σοβαρά, ἔ;... Ἤμουν ἐκνευρισμένος, λοιπόν.... Ὅσο γιὰ αὔριο τὸ βράδυ, θέλεις νὰ πῆς στὴ γυναίκα μου πὼς θὰ φᾶμε μαζὶ στὴ λέσχη;.... Ἐκείνη, θὰ φάῃ μὲ τὴν μητέρα της.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΜΠΟΥΤΕ

ΕΝΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ....

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 352)

—Ὤ.... Θεέ μου.... κι' ἐγὼ... ἐγὼ ἐνόμιζα.... Ναί, εὐγενεστάτη μου κυρία, δὲν τρώγω ἄλλο τίποτα ἀπὸ κεφαλοτύρι καὶ σαλάμι.... κάτω ἔγκει ἕνα μπακάλικο, νὰ τοέξω ν' ἀγοράσω....;

—Ὄχι, ὄχι.... εἶν' ἀργὰ τώρα πιὰ φίλε μου. Εἶναι ἀργὰ τώρα πιά. Ἦταν μιὰ ἀνοησία μου.... Χαίρετε....!

—Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ φύγετε ἔτσι!

Κ' ὅμως ἔρουγε.... Καὶ ὁ Πέτρος τὸ κατάλαβε πὼς δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τὴν κρατήσῃ. Τὴν εἶχε ἀπογοητεύσει καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπε πιά.

Ἔξαφνα χτύπησε ἡ πόρτα. Μήπως εἶχε μετανοήσει ἀράγε;

Ἦταν ἡ Σουζέττα. Ἡ βαρετή, ἡ κουραστική, ἡ αἰώνια Σουζέττα. Μπῆκε χαμογελώντας καὶ κρατώντας στὸ χέρι ἕνα μπουκέτο λουλούδια. Δὲν εἶχε κέφι νὰ τὴν μαλώσῃ, νὰ τὴν τυραννήσῃ. Βλέποντας τὸ τραπέζι, τὸ χαμογελό της ἐξαφανίσθηκε, τὰ λουλούδια σκορπίσανε πάνω στὸ πάτωμα. Κ' ὕστερα μιὰ κλαίοντας καὶ πότε γελώντας, κρεμάστηκε στὸ λαιμό τοῦ Πέτρου.

—Ἀγ ἀγαπημένε μου.... ἀγαπημένε μου. Τὸ θυμήθηκες.... Τὸ θυμήθηκες λοιπόν, πὼς σήμερα ἦταν ἡ ἐπέτειος τῆς ἀγάπης μας.... Κ' ἐγὼ ἔλεγα πρὶν ἀπὸ μέσα μου: «Ἂν τυχὸν καὶ τὸ ξέχασε, θὰ πῇ πὼς δὲν μ' ἀγαπᾶ πιά». Καὶ ἤμουν ἕτοιμη νὰ σ' ἀφήσω, ξέρεις;.. Ἐσὺ ὅμως τὸ θυμήθηκες.... Κύττα, κύττα σαμπάνια.... καὶ φρυΐ-γκρᾶ καὶ χαβιάρι.... μὰ εἶναι τρέλλα... Ἀγ ἀγαπημένε μου, ἀφοῦ λοιπὸν ζώδεψες τόσα γιὰ νὰ γιορτάσωμε τὴν ἐπέτειό μας, θὰ πῇ πὼς ἐξακολουθεῖς νὰ μ' ἀγαπᾶς.. Καὶ ἂν καὶ κάθε τόσο μοῦ λέει ὄχι... τώρα πιὰ ξέρω καλὰ.... πὼς μ' ἀγαπᾶς.... γι' αὐτὸ μένω κι' ἐγὼ κοντά σου, ἀγαπημένε μου, γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή....

ΑΝΤΡΕ ΜΠΡΑΜΠΩ

ΤΟ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΝ ΕΙΣ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
ΤΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΕΡΟΝ ΕΙΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ
ΑΝΑΤΟΛΗΣ
ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ
ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΒΙΒΛΙΑ
Ε. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ
57, ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 57

ΕΒΔΟΜΑΣ
ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Νοταρᾶ 15, Ἀθῆναι
Τηλέφωνον: 64-67

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Ἐσωτερικοῦ Δρχ. 150
Ἐξωτερ.: Δ. Ἀγγλίας 1
Ἐξάμηνοι κατ' ἀναλογίαν.

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΕΤΟΣ Δ'
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 3

Τὰ ἐμβάσματα ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Διαχειριστήν.

10ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ "ΣΕΞ-ΑΠΠΗΛ,,

Ἀθρόα ἐξακολουθοῦν νὰ καταφθάνουν εἰς τὰ γραφεῖα μας αἱ ἀπαντήσεις διὰ τὸν 10ον Διαγωνισμὸν τοῦ «Σὲξ-Ἀππήλ», ποὺ προεκήρυξε ἡ «Ἑβδομὰς» στὸ 158ο φύλλο της.

Τὴν προθεσμίαν πρὸς ἀποστολὴν τῶν ἀπαντήσεων, παρατείνομεν μέχρι τέλους Δεκεμβρίου, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται μας.

ΤΑ ΔΩΡΑ

1ος	Λαχνὸς	1	Φωνογράφος.
2ος	»	1	Φωτογραφικὴ μηχανή.
3ος	»	1	Μελανοδοχεῖον γραφείου.
4ος—6ος	»	1	Δερμάτινο πορτοφόλι [τσέπης.
7ος—20ος	»	1	Πλήρης χρυσόδετος [σειρὰ Μ. Βιβλιοθήκης
21ος—25ος	»	ζ	Ἐτησία συνδρομὴ «Ἑ- [δδομάδος».
26ος—50ος	»	1	Πολυτελὲς σουμὲν γρα- [φείου.
51ος—55ος	»	1	Ἐξάμηνος συνδρομὴ [«Ἑδδομάδος».
56ος—75ος	»	1	Χρυσόδετος τόμος: Ντόλη Νίκβα, «Κι' ἡ Ἱστορίες αὐτὲς τέλειωσαν ἔτσι....»
76ος—85ος	»	1	Χρυσόδετος τόμος: Π. Παλαιολόγου, «Ἐφημερίδες».
86ος—100ος	»	1	Χρυσόδετος τόμος: Ντόλη Νίκβα, «Πολὲς Ἀγάπες».

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὁ κ. Ἀναστ. Ἀναστασάκος, γενικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς «Ἑβδομάδος», ἔξοχα σιοδοτημένος πρὸς ἐγγράφην συνδρομητῶν, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ τετάρτου ἔτους τῆς «Ἑβδομάδος» θέλει περιοδεύσει εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικὸν (Αἴγυπτον, Σουδάν, Ἀβησσυνίαν, Ἀφρικήν, Ἰνδίας, Αὐστραλίαν καὶ Ἀμερικήν). Ὁ κ. Ἀναστασάκος θὰ παρακολουθήσῃ συγχρόνως καὶ τὴν ἐκεῖ ζωὴν τῶν ὁμογενῶν, δι' ἄρθρων καὶ ἀνταποκρίσεών του.

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ
ΠΕΤΡΟΥ ΠΙΚΡΟΥ
Η ΕΤΑΙΡΑ ΠΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Πνευματωδέστατη ἀναπαράστασι τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἀπὸ τὸν συγγραφέα τῶν Χαμένων κορμιῶν. — Ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία τῆς ἱστορικῆς ΑΣΠΑΣΙΑΣ
ΔΡΧ. 20 ΔΡΧ. 20
ΠΩΛΗΣΙΣ ΟΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ
Ἐὰν τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς σας δὲν ἔχει τὸ βιβλίον μπορεῖτε νὰ μᾶς ἐμβάσετε τὸ ἀντίτιμον καὶ θὰ σᾶς ταχυδρομηθῇ ὁ τόμος ἐπὶ συστάσει. Τὰ ταχυδρομικὰ εἰς βάρος μας.
Ἐκδόσεις «ΦΛΑΜΜΑ»
Ὁδὸς Παπαρρηγοπούλου 9
Μέγαρον Ἀφροδίδη 19
ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΘΑΡΚΤΙΚΑ ΜΑΣΤΙΧΟΚΟΥΦΕΤΑ
Feen a mint
ΦΙΝ-Α-ΜΙΝΤ
ΜΑΘΕ ΝΑ ΧΩΝΕΓΗΣ
Οἱ πλέον δυσκοίλιοι μὲ ἕνα ἢ δύο κάθε βράδυ ἐνεργοῦνται. Ἐρωτήσατε τὸν φαρμακοποιόν σας Δείγματα δωρεὰν παρὰ τοῦ ἀντιπροσώπου Κ. ΚΑΝΑΡΟΓΛΟΥ Χαρ. Τρικούπη 49 Ἀθῆναι.

CAJASANK
ΕΑΝ ΥΠΟΦΕΡΕΤΕ ΑΠΟ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΝ ΚΑΙ ΕΠΙΘΥΜΕΤΕ ΝΑ ΑΔΥΝΑΤΙΣΗΤΕ ΤΟΠΙΚΩΣ
προμηθευθῆτε τὸ ἀποκλειστικώτατον νέον Γερμανικὸν καλλυντικὸν CAJASANK διὰ τοῦ ὁποίου δύνασθε ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὸ περιττὸν λίπος οἱουδήποτε μέρους τοῦ σώματός σας ἄνευ διαίτης καὶ γυμναστικῆς, ἀλλὰ δι' ἁπλῆς ἐξωτερικῆς ἐπαλείψεως. Τὸ CAJASANK εἶνε ἀφωμαπωμένον τάτη κρέμα ἐντὸς σωληναρίων ἐβραβεύθη δὲ διὰ Χρυσοῦ Μεταλλίου εἰς τὴν ἐφετεινὴν ἔκθεσιν τοῦ CRYSTAL PALACE Λονδίνου. Ἀπὸ τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα τοῦ CAJASANK θὰ μείνετε κυριολεκτικῶς κατενθουσιασμένοι.
Ἀποκλειστικὴ λιανικὴ καὶ χονδρικὴ πώλησις παρὰ τῷ Γεν. Ἀντιπρ. ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ — Νισύρου 4 (Μικρὸν Ἀστεῖον)—Ἀθῆναι. Αἱ παραγγελίαι τῶν ἐπαρχιῶν ἐκτελοῦνται τάχιστα.
Ἀντιπρόσωποι Ἐπαρχιῶν—
Βόλου: Κ. Σ. ΜΑΡΔΕΛΗΣ & Σια—Κενταύρων 4 καὶ Ἀρκαδίας Γ. Ι. ΣΟΛΩΜΟΣ Σπάρτη
ΔΙΑΦ. ΑΠΟΛΛΩΝ ΣΤΟΑ ΦΕΞΗ 8

COINTREAU
LIQUEUR
LA MARQUE MONDIALE
Demandez "UN COINTREAU"

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ
ΕΙΣ ΔΙΑΣΚΙΑ, ΚΑΨΙΑ
Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφιλίδος. Ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισίων.
Ἀντιπρόσωποι
Υἱοὶ ΦΩΤΙΑΔΗ Σία Πειραιᾶ.
Ἐπιστημονικαὶ ὁδηγίαι παρὰ Συφιλιδολόγῳ κ. Φωτίῳ Μοσχούλᾳ, Ἀθῆναι, 8, Ὁδὸς Πειραιῶς καὶ εἰς τὸ Ἰατρεῖον ὁδὸς Χαρ. Τρικούπη 14.

Ἰατρόβια

Σ. Σταμ., Ἰμπραημία.— Ἐκ τῆς ἐπισταμένης ἀναγνώσεως τῆς ἐπιστολῆς σας καὶ τῆς ἀναλυτικῆς ἐκθέσεως τῶν οὔρων, ἐξάγεται ὅτι οὐδὲν τὸ σοβαρὸν ὑφίσταται καὶ ὅτι αἱ μικραὶ ἐνοχλήσεις δι' ἃς παραπονεῖσθε θὰ παύσωσιν ὅταν τακτοποιηθῇ ἡ λειτουργία ἐπίσης σᾶς συνιστῶ θερμὰ λουτρὰ καὶ νὰ λαμβάνετε καθ' ἑκάστην πρωΐαν ἓν ἢ δύο ποχλιάρια τοῦ γλυκοῦ sel de Carlsbad διαλελυμένον καλῶς ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὕδατος.

Θ. Χ. Φαρ., Ἀθῆναι.— Διὰ νὰ ὑποδείξωμεν τὰ θεραπευτικὰ μέσα πρέπει νὰ γνωρίζωμεν τὸ προκαλοῦν τὴν ἐνόχλησιν αἴτιον, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν παροῦσαν περίπτωσιν δυνατὸν νὰ προέρχεται ἐξ ὑπερτροφίας τοῦ προστάτου, ἀπαιτούσης τὴν ἀφαίρεσιν αὐτοῦ ἢ συνεπείᾳ στενωμάτων εἰς τὴν διαδρομὴν ἐκ παλαιῶν παθήσεων, ὅτε ἐνδείκνυται ἡ διεύρυνσις αὐτῶν.

Ἑπομένως τὰ φάρμακα δὲν ὠφελοῦσι καὶ καλὸν θὰ εἶναι νὰ συμβουλευθῇ ὁ φίλος σας εἰδικὸν ἰατρὸν πρὸς ἐξέτασιν διὰ καθετῆρος.

Ἀθλήτριαν, Θεσσαλονίκην.— Τὸ ἐπόμενον νὰ ἐπαλείφετε vaseline à l'oxyde d inc 4 °/o).

Γ. Π. Γ., Πειραιᾶ.—Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι προέρχεται ἐκ ρινικῆς παθήσεως καὶ ἀπορῶ, ἀφοῦ τὸ ἀντιλαμβάνεσθε καὶ σεῖς, διατί ἐπὶ τόσα ἔτη ἀμελήσατε τὴν θεραπείαν. Ἐὰν δὲ ἐξακολουθῆτε νὰ παραβλέπητε τὰς μικρὰς σήμερον ἐνοχλήσεις, θὰ ὑποφέρετε περισσότερον εἰς τὸ μέλλον μὲ τὸν κίνδυνον νὰ προσληφθῶσιν οἱ πνεύμονες καὶ ἡ ἀκοή.

Συνεπῶς ν' ἀποταθῆτε εἰς εἰδικὸν ἰατρὸν πρὸς ἀκριβῆ διάγνωσιν τοῦ αἰτίου καὶ ἀφαίρεσιν τοῦ ἀναπτυχθέντος ἐμποδίου.

Σ. Ι. Ι. Π. Φ., Ἐνταῦθα. Ἡ ἀπάντησις τοῦ ἰατροῦ σας εἰς τὴν πρώτην ἐρώτησιν ἦγνώμην ὅτι διὰ μόνης τῆς παρατηρουμένης «τραχύτητος», χωρὶς νὰ παρακολουθῆται καὶ ἀπὸ ἄλλα χαρακτηριστικὰ συμπτώματα, συνυπάρχει κακοήθης ἐπεξεργασία, εὑρίσκω αὐτὴν βεβιασμένην.

Δι' ἀκτινογραφίας δὲν διασαφηνίζεται καλῶς ἡ πάθησις εἰς τὴν πρώτην περίοδον, ἐνῷ διὰ τῆς μεθόδου τῆς εἰδικῆς φυματίνης ἐνδοδερμικῶς ἡ ἐκδηλουμένη ἀντίδρασις ἐξελέγχει καὶ ἐπιβεβαιοῖ αὐτήν.

Ἡ ἐγκυμοσύνη χειροτερεύει τὸ ὑπολανθάνον νόσημα.

Συνιστῶ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἐκ τῆς μολυσμένης οἰκίας, τὴν διαμονὴν ἄνευ κοπιώδους ἐργασίας εἰς εὐάερον καὶ εὐήλιον μέρος, καλὴν καὶ ἄφθονον τροφὴν καὶ μετὰ πάροδον 6 μηνῶν ἐπισταμένην ἐξέτασιν πρὸς καθορισμὸν τῆς ἀποφάσεώς σας.

Ἰωάννην Φλ., Νεμέα.— Μόνη ἡ πληροφορία ὅτι «κατέχεσθε ὑπὸ φλεγμάτων χειμῶνα καλοκαίρι» δὲν ἐπαρκεῖ πρὸς διάγνωσιν τοῦ αἰτίου τοῦ νοσήματός σας.

Τὸ φρονιμώτερον δι' ὑμᾶς εἶναι ν' ἀποταθῆτε κατὰ πρῶτον εἰς εἰδικὸν ἰατρὸν πρὸς ἐξέτασιν τῆς ρινοφαρυγγικῆς χώρας καὶ ἐὰν δὲν εὑρεθῇ ἀνωμαλία, τότε νὰ συμβουλευθῆτε παθολόγον, ὅστις θὰ σᾶς ὑποδείξῃ τὴν κατάλληλον θεραπείαν.

Νεβὸρ Ἀλιπέ, Θεσσαλονίκην.— Πρόκειται περὶ χρονίας μέσης ὠτίτιδος. Διὰ νὰ θεραπευθῆτε ὀφείλετε νὰ συμβουλευθῆτε εἰδικὸν ἰατρόν, ὅστις ν' ἀναλάβῃ τὰς πλύσεις καὶ τ' ἄλλα ἐνδεικνυόμενα μέσα, διότι μόνος σας δὲν δύνασθε νὰ τὰ ἐκτελέσητε μεθοδικῶς καὶ οὕτω ἡ πάθησίς σας θὰ παραταθῇ πολὺ πρὸς βλάβην τοῦ ὠτός σας.

Τακτικὸν ἀναγνώστην, Κιάτον. — Ἐπὶ τριήμερον νὰ ἐπαλείφητε καθ' ἑκάστην ἑσπέραν :

Pommade d'Helmerich	35,0
Vaseline	35,0

Χρῆσις ἐξωτερική.

Τὴν ἑπομένην πρωΐαν σαπούνισμα μὲ θερμὸν ὕδωρ καὶ ἀλλαγὴ ἐσωρούχων.

Ἀστυάνακτα, Κέρκυρα.— Ἡ ἐκδήλωσις αὕτη, ὡς φυσιολογικὴ λειτουργία, δὲν πρέπει νὰ καταταλῇ διὰ φαρμάκων, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ ἐκπληρῶνται κατ' ἀραιὰ διαστήματα διὰ νὰ μὴ ἐξαντλῇ τὰς σωματικὰς δυνάμεις.

Ε. Ζ. Η., Σπάρτη.— Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἱστορικοῦ τῆς παθήσεώς σας καὶ ἀκριβῆ διάγνωσιν, νὰ ἐξετασθῶσιν ὑπὸ φαρμακοποιοῦ τὰ οὖρα σας καὶ μᾶς γράφητε ἐὰν ἔχωσι σάκχαρον.

LE THERMOGÈNE

Το ΘΕΡΜΟΖΕΝ
καλῶς ἐφαρμοζόμενον ἐπὶ τοῦ δέρματος θεραπεύει
ΒΗΧΑ-ΒΡΟΓΧΙΤΙΔΑ-ΓΡΙΠΠΗΝ
ΝΕΥΡΑΛΓΙΑΣ-ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

Τὸ Θερμοζὲν, παγκοίνως γνωστὸν ἀπὸ τὸ 1896, εἶνε φάρμακον ἁπλοῦν, καθαρὸν καὶ ἀπολύτως ἀβλαβές. Δύναται νὰ νὰ τὸ μεταχειρίζεται χωρὶς ἀπουσιάζῃ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του. Ἀντικαθιστᾷ ἐπωφελῶς τὴς ΒΕΝΤΟΥΖΕΣ χωρὶς ν' ἀφήνῃ σημάδια εἰς τὸ σῶμα.

ΤΟ ΚΥΤΙΟΝ: 11 ΔΡΑΧΜΑΙ

Τὸ γνήσιον κυτίον φέρει τὴν ἄνω εἰκόνα τοῦ πιεροῦτου ποὺ βγάζει φλόγες ἀπὸ τὸ στόμα του.

ΔΡΟΣΟΣ & ΡΟΔΟΥΛΗΣ
ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΕΙΔΩΝ ΕΠΙΠΛΟΣΕΩΣ
ΕΡΜΟΥ 37 ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛΕΦ 53-96

Συνεπληρώθη ἡ παραλαβὴ τῆς ἐφετεινῆς συλλογῆς μας.
Καταρτισθείσης αὐτοπροσώπως παρὰ τοῦ κ. ΔΡΟΣΟΥ ἐν Παρισίοις

EAU DE COLOGNE REINITA

UNE ATMOSPHÈRE DE PRINTEMPS ET DE JEUNESSE
CHAQUE GOUTTE EST UN BOUQUET PARFUMÉ
SANS RIVALE POUR LES FRICTIONS
L·T· PIVER
PARIS

Δοκιμαὶ 40 ἐτῶν ἀπέδειξαν ὅτι:
ἡ Βαφὴ τριχῶν τοῦ οἴκου

OREAL

εἶνε ἡ μόνη ἀβλαβής.
Δι' αὐτὸ τὴν μεταχειρίζεται ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἑλλάδος.

ΥΣΤΑΝ (ΚΑΨΟΥΛΕΣ)
Νέον Γαλλικὸν φάρμακον θεραπεύει τὴν χρονίαν Κυστίτιδα καὶ τὴν βλενόρροιαν.
Ἀντιπρόσωποι ΥΙΟΙ Κ ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σια Πειραιᾶ.

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ
Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλας τὰς Κας καὶ Δίδας αἱ ὁποῖαι ὑποφέρουν ἕνεκα τῆς ἀταξίας τῆς περιόδου των. Καθησυχάζει ἀμέσως τοὺς πόνους καὶ κανονίζει τελείως τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ ἀπαιτοῦνται.
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ & Σία ΠΕΙΡΑΙΑ

Urodol (Οὐροδόλ)
κατὰ τῶν
ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΩΝ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ
ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
ΨΑΜΜΙΑΣΕΩΣ ΛΙΘΙΑΣΕΩΣ
Υἱοὶ Κ. Φωτιάδη καὶ Σία Πειραιᾶ

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ

Μὴ πλέον ἀμφιβάλλετε.
Μόνη σας ἐντὸς 10 ἡμερῶν, δύνασθε νὰ δῆτε τὴν διαφορὰν εἰς τὸ δέρμα σας. Οὐδέποτε θὰ ἐπανέλθουν ρυτίδες μὲ τὴν τακτικὴν χρῆσιν τῆς ἀβλαβοῦς κρέμας
ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ

ΚΛΩΣΤΑΙ ΡΑΦΗΣ ΛΕΟΝΤΟΣ

ΚΛΩΣΤΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ-Ι-ΡΗΓΑ-ΑΘΗΝΑ

Κυρίαι Μὴ λησμονεῖτε ὅτι μόνον μὲ τὴν
ΒΑΦΗ VAUBRY
Ἠμπορεῖτε νὰ βάψετε μὲ ἐπιτυχίαν τὰ φορέματά σας. Ἡ ΒΑΦΗ VAUBRY δὲν ξεβάφει ποτέ. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεῖα. Χονδρικὴ πώλησις:
Φαρμακεῖον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Ἀθῆναι (Ὁμόνοια)
Φαρμακεῖον ΜΙΝΕΡΒΑ, Σταδίου 15 (παραπλεύρως Κινηματογράφου ΑΤΤΙΚΟΝ)

FAIRMOUNT

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΟΥΖΙΝΩΝ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ, ΚΑΘΑΡΟΝ, ΑΠΛΟΥΝ ΚΑΙ ΕΥΚΟΛΟΝ

ΜΕ 5 ΟΚΑΔΕΣ ΑΝΘΡΑΚΙΤΗ:

Μαγειρική, Φοῦρνο, Ἐσχάρα, Σουβλάκια, χῶρον διὰ σίδηρα σιδηρώματος καὶ ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝΟΝ ἐπὶ 8-10 ὥρας.

Ἐκ τῆς οἰκονομίας τῆς καυσίμου ὕλης ξεπληρώνεται ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν.

Εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς ἐνδιαφερομένου, ἔχομεν τὰ ὀνόματα κατεγνωσμένων πελατῶν ποὺ ἀντικατέστησαν τὶς Κουζίνες τῶν μὲ **FAIRMOUNT.**

Η ΙΔΙΑ ΚΟΥΖΙΝΑ ΜΕ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ ΓΚΑΖΙΟΥ

ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

ΜΕΓΕΘΗ ΔΙΑΦΟΡΑ ΚΑΙ ΔΙΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ.

ΤΙΜΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

Διὰ τὰς Κουζίνας **FAIRMOUNT** *κάθε στερεὰ καύσιμος ὕλη εἶναι κατάλληλος.*

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΠΑΡΑ ΤΩ ΓΕΝ. ΑΝΤ. **Ι. Ν. ΔΗΜΟΛΑΚΗ**

ΕΡΜΟΥ 86 (εἴσοδος Ἁγνιᾶς 1) ΑΘΗΝΑΙ

Τυπογραφεῖα Μοσχονήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ, Νοταρᾶ 17 Ἀθῆναι